NORA ROBERTSOVÁ

NALEZENÝ SEN ★★★

KLOKAN

Copyright © 1997 by Nora Roberts Translation © Irena Palová, 1999
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Z anglického originálu FINDING THE DREAM přeložila Irena Palová Redakční úprava Darina Daňková Grafická úprava obálky Helena Kočí Sazba Lumír Kaděra

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., v edici Klokan Frýdek-Místek, 1999

Vytiskla <*S* Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín Vydání první

ISBN 80-7218-196-3

Prolog

Kalifornie, 1888

Byla to dlouhá cesta. Nešlo jen o míle ze San Diega k útesům Monterey, říkal si Felipe. Jde o roky. Tak mnoho let.

Kdysi byl mladý a dokázal chodit po horách, šplhat po skalách, a dokonce závodit. Měl rád prudký vítr, nárazy vln a vyzývavé výšiny. Na jaře hory rozkvetly. Trhal tam květiny pro Seraphinu a ještě dnes si s jasností starce, hledícího do minulosti, vybavoval, jak se smála a jak tiskla drobné divoké kvítky k hrudi, jako by to byly vzácné růže, natrhané v neproniknutelném křoví.

Oči měl už slabé, stejně jako tělo. Ale paměť mu sloužila výborně. Silná a živá paměť byla jeho prokletím. Všechny radosti jeho života byly zkaleny zvukem Seraphinina smíchu a pohledem jejích důvěřivých temných očí. Její mladou upřímnou láskou.

Za víc než čtyřicet let, které uplynuly od doby, kdy ztratil ji i nevinnou část své osobnosti, se naučil přijímat svoje vlastní chyby. Byl zbabělec, který prchl z bitvy a nedokázal čelit jejím hrůzám, který se raději ukryl mezi mrtvými, než, aby zvedl meč.

Ale byl mladý a v mládí se takové chování odpouští.

Dovolil, aby si jeho přátelé i rodina mysleli, že je mrtev, dokonce že zemřel jako hrdina. Způsobil to jeho stud a pýcha. Bezvýznamné věci, stud a pýcha. Život se však skládal se samých bezvýznamností. Ale nikdy nemohl zapomenout, že to byly právě jeho stud a pýcha, které stály Seraphinu život.

Zesláblý usedl na útes a zaposlouchal se. Slyšel řev vln narážejících do skály pod ním, plačtivé volání racků, šustění trávy ve větru. Vzduch se ochladil, když zavřel oči a otevřel své srdce.

Slyšel Seraphinu.

Byla to stále mladá dívka s tmavýma očima, která neměla příležitost zestárnout jako on. Nepočkala a v zoufalství a žalu se vrhla do moře. Pro lásku k němu. Protože byla mladá a nežila tak dlouho, aby zjistila, že nic netrvá věčně.

Věřila, že zemřel, a zabila se. Skočila ze skály a vzala s sebou i svoji budoucnost.

Truchlil po ní, bůh to ví. Ale nebyl schopen ji následovat. Místo toho odjel na jih, vzdal se svého jména a svého domova a začal nový život.

Našel si novou lásku. Nebylo to první sladké vzplanutí, jaké prožil se Seraphinou, ale pevný a silný cit, postavený na těch malých bezvýznamnostech, jako je důvěra a pochopení, a na tichých i bouřlivých potřebách.

Udělal to, co bylo nejlepší.

Měl děti i vnuky. Prožil život plný radostí i starostí, které formují muže. Prožil lásku se ženou, založil rodinu, vychoval děti, vytvořil zahrady. Byl spokojen s tím, co za ním zůstalo.

Ale nikdy nezapomněl na dívku, kterou miloval jako první. A kterou zabil. Nikdy nezapomněl na sny o společné budoucnosti ani na její krásné a nevinné odevzdání, když se, oba tak mladí, v tajnosti milovali a snili o společném životě, o svém budoucím domově a o dětech, které se jim narodí.

Ale přišla válka a on ji nechal, aby dokázal, že je muž A místo toho dokázal, že je zbabělec.

Ukryla svoje věno, symbol naděje, ten poklad mladé dívky, aby se nedostal do rukou Američanů. Felipe nepochyboval o místě, kde je schovala. Rozuměl své Seraphině, její logice i citu, její síle i slabosti. Ačkoli odcházel z Monterey bez peněz, nevzal si zlato a klenoty, které Seraphina ukryla.

Teď, když už měl stříbrné vlasy, vybledlé oči a bolavé klouby, se modlil, aby cennosti jednoho dne našli milenci. Nebo snílkové. Je-li bůh spravedlivý, dovolí Seraphině, aby si vybrala. Ať se v kostele kázalo cokoli, Felipe odmítal uvěřit tomu, že by bůh odsoudil žalem zdrcenou ovečku, která spáchala sebevraždu.

Ne, ona je taková, jakou ji před čtyřiceti lety ztratil na těchto útesech. Je stále mladá, krásná a plná naděje.

Věděl, že se sem už víckrát nevrátí. Jeho utrpení bylo u konce. Doufal, že až ho Seraphina znovu uvidí, odmění ho úsměvem a promine mu jeho hloupou mladickou pýchu.

Postavil se, opíraje se o hůl. Chvíli čelil náporu silného vichru a pak skočil z útesu za Seraphinou.

Nad mořem zuřila bouře. Byla to letní bouře, plná síly, světla a divokého větru. V tomto jasném světle seděla na skále Laura Templetonová. Letní bouře byly nejkrásnější.

Měla se co nejdřív vrátit do domu Templetonových, ale seděla se svými dvěma nejbližšími přítelkyněmi a pozorovala běsnění přírody. Byla to jemná šestnáctiletá dívka s šedýma očima a zářivě světlými vlasy. Měla v sobě stejné množství energie jako letní bouře.

„Chtěla bych si sednout do auta a vjet přímo do ní," smála se Margo Sullivanová. Vítr stále sílil. „Přímo do ní."

„Ale nesměla bys řídit," rýpla si Kate Powellová. „Řidičák máš teprve týden a jezdíš jako náměsíčník."

„Jenom žárlíš, protože ty si na něho ještě pár měsíců počkáš."

Byla to pravda a Kate pokrčila rameny. Krátké černé vlasy jí čuchal vítr. Zhluboka se nadechla čerstvého vzduchu. „Aspoň si šetřím na auto, místo abych vystřihovala obrázky ferrari a jaguárů."

„Jestli máš snít," ozvala se Margo a zamračeně si prohlížela poškozený lak na korálově rudém nehtu, „musíš snít s rozmachem. Já budu mít jednoho dne ferrari nebo porsche nebo cokoli, co budu chtít." Přimhouřila oči modré jako jasná letní obloha. „Já nebudu mít nějakou ojetinu jako ty."

Laura je nechala, ať se přou. Mohla je okřiknout, ale věděla, že hádky patří ***do*** jejich přátelství. A navíc se nestarala o auta. Ne že by neměla radost z malého vozu se sklápěcí střechou, který dostala od rodičů k šestnáctým narozeninám. Ale jedno auto se jí zdálo stejné jako druhé.

Uvědomovala si, že je v postavení, které jí tento přístup umožňuje. Byla dcerou Thomase a Susan Templetonových, kteří vládli hotelovému impériu. Její domov se prostíral na kopci za nimi, tyčil se pod šedivou zamračenou oblohou. Nebyl to jen dům ze dřeva, kamene a skla. Nebyly to jen balkónky, věžičky a kvetoucí zahrady, nebo zaměstnanci a služebnictvo, kteří dům udržovali v bezchybné nádheře.

Byl to domov.

A Laura byla vychována tak, aby chápala zodpovědnost privilegované vrstvy. Tíhla ke kráse a symetrii. Měla v sobě laskavost. Cítila potřebu žít podle templetonovského standardu a zasloužit si všechno, co dostala už v kolébce. Nejen bohatství, jehož podstatu chápala už v šestnácti letech, ale také lásku rodiny a přátel.

Věděla, že Margo trápí skutečnost, že se musí omezovat. Vyrostly sice v sídle Templetonů společně jako sestry, ale Margo byla dcerou hospodyně.

Kate přibyla do jejich domu po smrti obou rodičů jako osmiletý sirotek. Templetonovi ji přijali do rodiny, stejně jako Laura a její starší bratr Josh.

Laura. Margo s Kate si byly blízké jako sestry jedné krve. Možná bližší. Ale Laura nikdy nezapomínala, že na ní leží odpovědnost Templetonů.

Jednoho dne, říkala si, se zamiluje, vdá a bude mít děti. Bude udržovat a rozvíjet tradici svého rodu. Muž, který si pro ni přijde a chytí ji do náruče, bude ztělesněním všeho, co si Laura přeje. Spolu si vybudují nový život, postaví dům a vybojují si stejně dokonalou budoucnost, jakou symbolizuje současné sídlo Templetonů.

Když si takto malovala svůj budoucí život, srdce jí tlouklo radostí. Líce jí zčervenaly a vítr jí načechral světlé kudrnaté vlasy.

„Laura zase sní," ozvala se Margo. Ve tváři jí zazářil úsměv a rázem změnil její bojovný výraz.

„Zase máš v hlavě ducha Seraphiny?" zeptala se Kate.

„Cože?" Ne, nemyslela na Seraphinu, ale teď si na ni vzpomněla. „Ráda bych věděla, jak často sem chodila a snila o budoucím životě s Felipem."

„Zemřela za bouře, jako je tato. Vím to." Margo zvedla obličej k obloze. „Šlehaly blesky a vítr zlověstně vyl."

„To samo o sobě už je dost velké drama." Kate utrhla drobný kvítek a otáčela ho mezi prsty. „Kdyby tehdy svítilo slunce a obloha byla nádherně modrá, výsledek by byl jiný."

„Jaké to asi je, pocítit takovou ztrátu," zamumlala Laura. „Kdybychom někdy našly její věno, měly bychom jí postavit pomník nebo něco jiného, co by ji připomínalo."

„Já bych svůj podíl utratila za šaty, šperky a cestování,“ protáhla se Margo a složila si ruce za hlavu.

„A já bych do roka odešla,“ promluvila Kate. „Investovala bych do cenných papírů.“

„Předvídavá Kate,“ Margo se otočila a usmála se na Lauru. „A co ty? Co bys s tím dělala, kdybychom to našly? Jednoho dne to věno najdeme.“

„Já nevím.“ Co by udělala její matka? ptala se sama sebe Laura. A co otec? „Já nevím,“ opakovala. „Počkala bych a pak by se vidělo.“ Otočila se zpět k moři, které halila hustá záclona blížícího se deště. „Seraphina to neudělala. Nepočkala.“

Zvuk sílícího větru připomínal ženský pláč.

Najednou se na obloze objevil jasný blesk a proťal temnou oblohu. Vzápětí zahřmělo, až se okolní vzduch zachvěl. Laura zaklonila hlavu a zasmála se. Už to přichází, pomyslela si. Síla, nebezpečí, sláva.

Chtěla to. Hluboko v srdci si to všechno přála.

Vtom zaskřípaly brzdy a ozval se divoký rytmus rockenrolu. Pak uslyšely netrpělivý křik.

„Ježíšikriste, jste padlé na hlavu?“ Joshua Templeton se vykláněl z okénka svého auta a mával na dívčí trio. „Honem mažte do vozu.“

„Ještě neprší,“ odpověděla Laura. Uviděla Joshe jako první. Byl o čtyři roky starší než ona a v této chvíli vypadal spíš jako jejich otec. Chtělo se jí smát. Ale všimla si, kdo sedí vedle něho.

Nebyla si jista, jestli je Michael Fury stejně nebezpečný jako letní bouře, ale myslela si to. Margoina matka měla na tohoto Joshova přítele svůj názor.

Možná za to mohly jeho tmavé vlasy, které měl příliš dlouhé a rozcuchané, nebo malá bílá jizva nad levým obočím. Možná za tím byl jeho vzhled, temný a nebezpečný. Vypadá jako chtivý anděl, pomyslela si a srdce se jí rozbušilo.

Ale nejvíc ji zaujaly jeho oči. Byly tak neuvěřitelně modré. Měl tak pronikavý a přímý pohled, když se na ni díval.

Ne, ten pohled se jí nelíbil.

„Nastupte si, sakra,“ pobídl je netrpělivě Josh. „Matka měla pravdu, když říkala, že jste určitě tady. Vždyť do vás může uhodit blesk.“

„Jen takový maličký,“ dodala Margo, vždycky připravená flirtovat. Doufala, že přinutí Joshe k žárlivosti, a otevřela dveře na straně, kde seděl Michael. „Michaeli, nebude ti vadit, když se ti posadím na klín?“

Michaelův pohled sjel z Laury. Usmál se na Margo a v opálené tváři mu zasvítily bělostné zuby.

„Jako doma, drahoušku,“ řekl hlubokým, trochu zastřeným hlasem a s praktickou samozřejmostí přijal nabídku ochotné dívky.

„Nevěděl jsem, že už jsi zpátky, Michaeli.“ Kate vklouzla na zadní sedadlo a s hořkostí si pomyslela, že je tam dost místa pro tři.

„Jsem na odchodu,“ podíval se na Kate a pak na Lauru, která ještě váhala u dveří. „Za pár dní zase odplouvám.“

„Obchodní plavba.“ Margo si hrála s jeho vlasy. „Zní to tak… nebezpečně. Aleje to i vzrušující. Máš v každém přístavu nějakou ženu?“

„Pracuji na tom.“ Na kapotu spadly první dešťové kapky. Michael zvedl oči k Lauře. „Chceš si mi taky sednout na klín, zlato?“

Laura se naučila důstojnosti už v útlém věku. Otočila se a mlčky se posadila na zadní sedadlo vedle Kate.

Sotva zavřela dveře, vyrazil Josh přímo přes kopec k domovu. Když se Lařiny oči setkaly ve zpětném zrcátku s Michaelovými, stočila Laura rychle pohled a zadívala se zpět k útesu, k místu jejích krásných snů.

Kapitola jedna

V den svých osmnáctých narozenin byla Laura zamilovaná. Věděla, že je šťastná a jistá svými city, budoucností i mužem, s nímž ji bude sdílet.

Jmenoval se Peter Ridgeway a byl ztělesněním všeho, o čem kdy snila. Byl vysoký a pohledný, měl hezké oči a okouzlující úsměv. Rozuměl kráse a hudbě a bral vážně svoji budoucí kariéru.

Pracoval ve společnosti Templetonových a nedávno byl povýšen. Převedli ho do kalifornského hotelu. Uvedl Lauru do světa módního designu a získal její romantické srdce.

Zval ji do drahých restaurantů na večeře při svíčkách, posílal jí nádherné kytice. Vedli nekonečné rozhovory o umění a literatuře a vyměňovali si tiché pohledy, které říkaly víc než slova.

Procházeli se zahradami při měsíčku a podnikali dlouhé projížďky podél pobřeží.

Laura se zamilovala rychle a vášnivě. Sklouzla hedvábným tunelem do čekajících paží svého milovaného.

Možná byl Peter ve svých sedmadvaceti trochu starší, než chtěli Luařini rodiče. Zdála se jim pro něho příliš mladá. Ale byl tak bezchybný a dokonalý, že se Laura nestarala o věkový rozdíl. Žádný z jejích vrstevníků neměl Peterovu zdvořilost, znalosti a tichou trpělivost.

A ona byla tak zamilovaná.

Peter jemně mířil ke svatbě. Laura chápala, že jí chce dát čas na rozmyšlenou. Kdyby jen věděla, jak mu dát najevo, že se už rozhodla a že on je ten, s nímž chce strávit život.

Ale muž jako Peter, říkala si Laura, musí udělat první krok sám.

Máme dost času, ujišťovala se. Máme celé věky. A dnes večer na oslavě jejích osmnáctých narozenin tady Peter bude. Zatančí si spolu. V těch bleděmodrých šatech, které si vybrala kvůli barvě jeho očí, se bude cítit jako princezna. Víc, bude se cítit jako žena.

Oblékala se pomalu, protože chtěla vychutnat každou chviličku příprav. Teď se všechno změní, říkala si. Když ráno otevřela oči, byl její pokoj stejný. Stěny zdobily tapety s růžovými poupátky, které znala už roky. Zimní slunce se dobývalo do pokoje skrz krajkové záclony jako v mnoha jiných lednových dnech.

Ale všechno bylo nějak jiné. Protože ona byla jiná.

Prohlížela si svůj pokoj očima ženy. Hodnotila elegantní linie leštěného mahagonového toaletního stolku od Chippendalea, který kdysi patřil její babičce. Dotýkala se stříbrné kadeřnické soupravy, dárku od Margo. Prohlížela si barevné lahvičky od parfémů, které začala sbírat dávno v dětství.

Byla tady postel s vysokými nebesy, také od Chippendalea, zdobená bretoňskou krajkou. V ní spávala a snívala od raného dětství. Otevřenými balkónovými dveřmi sem zvenčí pronikaly zvuky a vůně večerní přírody. Místo u okna, kde často sedávala a snila o útesech, měla vystlané polštáři.

V krbu z růžového mramoru planul oheň. Polici nad ním zdobily fotografie ve stříbrných rámečcích a jemné stříbrné svícny s bílými svícemi, které tak ráda v noci rozsvěcovala. Také tam stála váza z míšeňského porcelánu s jedinou bílou růží, kterou jí Peter poslal dnes ráno.

Viděla stůl, u něhož vystudovala střední školu a nyní dokončovala poslední ročník.

Divné, říkala si a hladila rukou jeho desku, ale necítím se jako studentka střední školy. Připadala si starší než její vrstevníci, mnohem moudřejší a jistější svým cílem.

Tohle byl pokoj jejího dětství a mládí. Stejně jako celý dům Templetonových byl jejím srdcem. Přestože věděla, že už žádné místo na světě nebude tak milovat, byla připravena, a dokonce se těšila, že si vybuduje nový domov s milovaným mužem.

Otočila se podívala se na sebe do vysokého otáčivého zrcadla. Usmála se. Tyhle šaty jsem si dobře vybrala, pomyslela si. Jednoduchá a čistá linie jí slušela. Hluboký výstřih, dlouhé úzké rukávy a tubová linie rozšiřující se u kotníků. Výsledkem byl klasický vzhled dokonalé ženy, vyhovující standardům Petera Ridgewaye.

Vlasy by si nechala raději nesepnuté, ale protože se jí frivolně kroutily, raději si je svázala. Dodalo jí to dospělého vzhledu.

Nikdy nevypadala sexy jako Margo ani nenucené zábavně jako Kate. Zdála se spíš vážná a důstojná. Ale to byly přece vlastnosti, které Petera přitahovaly.

Tak hodně si přála být pro něho dokonalá. Dnes večer – zvlášť dnes večer.

Uctivě zvedla náušnice, které jí věnovali rodiče. Diamanty a safíry na ni vesele zasvítily. Usmála se na ně, když vtom se rozlétly dveře.

„Takovou ohavnost si na obličej nedám!“ Rudá Kate křičela na Margo, která jí běžela v patách. „Máš toho na sobě dost i za mě.“

„Říkala jsi, že Laura nás rozsoudí,“ připomněla jí Margo. Pak se zastavila. Znalecky si Lauru prohlédla. „Vypadáš nádherně. Důstojně sexy.“

„Opravdu? Myslíš to vážně?“ Myšlenka na to, že je sexy, byla tak vzrušující, že se Laura rychle otočila zpět k zrcadlu. Viděla malou mladou ženu se vzrušenýma šedýma očima a neposlušnými vlasy.

„Samozřejmě. Zatouží po tobě každý muž na večírku a všichni se budou bát vyzvat tě k tanci.“

Kate vyprskla a zřítila se na Lauřinu postel. „Nebudou se tě bát, miláčku. Jsi příkladnou ukázkou solidnosti.“

Margo se mírně uculila a objala ji jednou rukou kolem pasu. Její tělo obepínaly ohnivě červené šaty a zdůrazňovaly všechny Margoiny půvaby. „Potřebuješ trochu růže na tváře, oční stíny, maskaru a…“

„Ach bože.“

„Margo, vypadá dobře.“ Laura, známý usmiřovač, se postavila mezi obě dívky. Usmála se na Kate, rozvalenou na posteli. Její obličej na bílém pozadí pěkně vynikal. Od hrdla až ke kotníkům ji halil jemný bílý úplet. „Jako lesní víla.“ Zasmála se, protože Kate naštvaně zamručela. „Ale mohla bys použít trochu líčidla.“

„Vidíš?“ triumfálně zaútočila Margo a sáhla po své kosmetické kabelce. „Posaď se a nechej umělkyni pracovat.“

„Spoléhala jsem na tebe,“ postěžovala si Kate, která se podvolila Margo s jejími štětečky a pudry. „Dělám to jen proto, že máš narozeniny.“

„A já to oceňuji.“

„Bude to nádherný večírek.“ Margo zaujatě líčila Kate tváře. „Už se schází kapela a v kuchyni je zmatek. Máma spěchá s květinovou výzdobou, jako by se jednalo o královskou hostinu.“

„Měla bych jí pomoct,“ začala Laura.

„Ty jsi čestný host.“ Kate měla zavřené oči a Margo jí na ně nanášela stíny v prášku. „Teta Susie má všechno pod kontrolou – i strýčka Tommyho. Je venku a hraje na saxofon.“

Smějící se Laura si přisedla na postel vedle Kate. „Vždycky říká, že jeho tajným přáním je hrát na tenorový saxofon v nějakém zakouřeném klubu.“

„Vždyť tam taky hrával,“ Margo pozorně vedla linku pod Kateiným spodním víčkem. „Pak přišlo podnikání a teď by si mohl ten klub koupit.“

„Dámy!“ Do dveří vešel Josh. V rukou držel podlouhlou krabici z květinářství. „Nechci rušit váš ženský rituál, ale protože dole se šílí, plním funkci poslíčka.“

Ve smokingu vypadal tak dobře, že Margo při pohledu na něho pocítila zamrazení. Vrhla na něho svůdný pohled. „Jaké je tvoje heslo?“

„Nikdy neporušit vnitřní čistotu.“ Bojoval, aby se nepodíval do jejího dekoltu, a proklínal každého muže, který se tam ten večer zahledí.

„Vypadá to, že oslavenkyně dostala další květinový dar.“

„Díky.“ Laura se natáhla pro krabici a políbila ho. „To je můj tip.“

„Vypadáš nádherně.“ Chytil ji za ruku. „Dospěle. Začínám postrádat svoji malou zlobivou sestru.“

„Bude se snažit zlobit tě tak často, jak jen to půjde.“ Laura otevřela krabici, vzdychla a zapomněla na všechno kolem sebe. „Od Petera,“ zašeptala.

Josh zaťal zuby. Nebylo by fér říct jí, že už ho dost zlobí volbou muže svých snů. „Někteří muži si myslí, že jedna růže je klasika.“

„Já raději dostávám tucty,“ vyhrkla Margo. A její oči se setkaly s Joshovýma v dokonalém porozumění.

„Je nádherná,“ radovala se Laura a zasunula růži do míšeňské vázy k první květině. „Stejná, jakou poslal ráno.“

Kolem deváté večer bylo sídlo Templetonových přeplněno lidmi a zvuky. Skupiny hostů se procházely jasně osvětlenými pokoji a po vyhřívaných terasách. Jiní obdivovali zahrady. Pohybovali se po cihlových chodníčcích mezi květinovými záhony a fontánkami, ozářenými pohádkovým měsíčním světlem.

Margo měla pravdu. Noc byla čistá, na temné obloze jasně svítily hvězdy, připomínající diamanty. Templetonův dům se pod nimi utápěl ve světle.

Kapela vyhrávala a zvala páry k tanci. Bílé tabule se prohýbaly pod množstvím pokrmů, připravených armádou hotelových zaměstnanců. Číšníci, vycvičení podle striktních pravidel Tepletonova impéria, se diskrétně pohybovali mezi hosty a nabízeli na stříbrných podnosech šampaňské a jemné delikatesy. Bylo zde zřízeno šest barů, kde se podávaly míchané a nealkoholické nápoje.

Na povrchu bazénu plavaly tucty bílých vodních lilií. Na terasách, pod hedvábnými baldachýny a nad trávníky visely spousty světel zavěšených na bílých stuhách, sbíhajících se do tří kuželů.

Uvnitř bylo ještě víc číšníků, jídla, hudby a květin pro ty, kteří chtěli být v teple. Nahoře čekaly dvě uniformované dívky, aby poskytly pomoc dámám, které se potřebovaly osvěžit nebo upravit.

Žádná recepce, která se kdy odehrávala v kterémkoli hotelu Templetonových, nebyla připravována pečlivěji než oslava Laušiných osmnáctých narozenin.

Laura neměla nikdy zapomenout na tuhle noc, na zářící světla, na hudbu linoucí se večerním vzduchem, na vůně květin. Znala svoje povinnosti, tančila a povídala si s přáteli, s jejich rodiči, s vrstevníky. Ačkoli si přála být pouze s Peterem, hovořila se všemi, jak to vyžadoval bonton.

Když tančila s otcem, přitiskla si tvář na jeho. „Je to nádherný večírek, děkuji ti.“

Otec vzdychl, protože si uvědomil, že voní jako žena, jemná a elegantní žena. „Skoro bych si přál, aby ti byly teprve tři roky a abych tě mohl zase houpat na kolenou.“

Thomas se na ni usmál. Byl to silný muž, bronzové vlasy mu už prokvétaly stříbrem a oči, které po něm zdědily obě děti, zdobily v koutcích drobné vrásky, získané častým smíchem.

„Už jsi mi vyrostla, Lauro.“

„Nemůžu si pomoct,“ usmála se na něho.

„Ne, vím, že ne. Teď tady stojím a cítím, že nejméně tucet mladých mužů vystřeluje žhavé pohledy do mých zad a chce mě od tebe odtrhnout, aby si s tebou mohli zatančit.“

„Tančím s tebou raději než s kýmkoli jiným.“

Ale když se kolem mihnul Peter se Suzan Templetonovou, všiml si Thomas, že pohled jeho dcery zněžněl. Jak ho tenkrát mohlo napadnout, že Ridgeway, kterého odvolal do Kalifornie, mu jednou odvede jeho holčičku?

Když tanec skončil, musel Thomas obdivovat zkušenost, s níž Peter vyměnil původní partnerku za Lauru a kvapně odtančil pryč.

„Neměl by ses na toho chlapce dívat, jako bys ho chtěl sprovodit ze světa, Tommy,“ zašeptala Susan. „Laura je ještě dítě.“

„Ví, co chce. Vždycky to věděla.“ Povzdychla si. „Zřejmě je to Peter Ridgeway.“

Thomas se podíval své ženě do očí. Byly moudré, vždycky byly takové. Byla sice malá a jemná jako její dcera a budila dojem křehkosti, ale on věděl, jak je silná.

„Co si o něm myslíš?“

„Je snaživý,“ řekla pomalu, „dobře vychovaný, má jemné způsoby. Bůh ví, že je přitažlivý.“ Její výraz ztvrdl. „Ale přála bych si, aby byl tisíc mil od ní. To je stanovisko matky,“ připustila, „která se bojí, že ztrácí svoji malou holčičku.“

„Můžeme ho poslat do Evropy.“ Torna ta myšlenka rozehřála. „Ne, do Tokia, nebo do Sydney.“

Susan se rozesmála a políbila manžela na tvář. „Když vidím, jak se na něho dívá, vím, že by šla za ním. Raději ho necháme tady.“ Pokrčila rameny. „Mohla se taky zamilovat do někoho z jeho divokých přátel, do gigola nebo do hazardního hráče.“

Tommy se zasmál. „Laura? Nikdy.“

Susan jen mírně pozvedla obočí. Muži tomu nerozumí, ale ona ano. Romantická duše jako Laura je přitahována nespoutaností. „No, Tommy, uvidíme, kam to spěje. Budeme tady pro ni.“

„Nezatančíš si se mnou?“ Margo se přitiskla k Joshovi, a než se stačil vzpamatovat, ovinula si jeho paže kolem těla. „Nebo raději budeš jen stát a koukat?“

„Nekoukal jsem, ale přemýšlel.“

„Děláš si starosti o Lauru.“ Její prsty se lehce dotkly jeho krku. Otočila se k mladému páru. „Jejím posedlá. A je rozhodnutá si ho vzít.“

„Je příliš mladá na vdávání.“

„Myslí na vdavky už od čtyř let,“ zamumlala Margo. „Teď zjistila, že potkala muže svých snů. Nikdo ji nezastaví.“

„Mohl bych ho zabít,“ uvažoval Josh. „Pak bychom schovali jeho tělo.“

Margo se zakuckala smíchem. „Já s Kate bychom ti s radostí pomohly shodit jeho tělo z útesu. Ale, sakra, možná je to pro ni ten pravý. Je pozorný, inteligentní a zřejmě trpělivý ve věcech sexu.“

„Nezačínej s tím,“ Joshovy oči potemněly. „Nechci na to myslet.“

„Buď si jist, že tvoje malá sestřička bude v bílém, až přijde čas.“ Margo se nadechla a přemítala o tom, jak si může některá žena vzít muže, o němž neví, jaký je v posteli. „Mají mnoho společného, opravdu. A koho mohou soudit takoví dvacynikové, jako jsme my?“

„Máme ji rádi,“ odpověděl prostě Josh.

„Ano, máme. Ale věci se mění a zanedlouho se všichni vydáme svým směrem. Ty už jsi začal,“ podotkla. „Pan právník z Harvardu. Kate se trápí kvůli studiu a Laura se chce vdát.“

„A co si přeješ ty, kněžno?“

„Všechno a ještě něco.“ Její úsměv se změnil ve smyslný úšklebek. Chtěla zajít ve flirtování ještě dál, ale najednou se před nimi objevila Kate a odvedla je stranou.

„Sexuální rituál si nechejte na později,“ vyhrkla. „Podívejte se, odcházejí.“ Ukázala na Lauru, která se držela s Peterem za ruku. „Možná bychom měli jít za nimi. Dělejte něco.“

„Jako co?“ Margo objala Kate kolem úzkých ramen. „Ať uděláš cokoli, nic se nezmění.“

„Nebudu tady jen stát a pozorovat je.“ Znechucená Kate se podívala na Joshe. „Pojď se na chvíli posadit do jižní zahrady. Josh by nám mohl přinést trochu šampaňského.“

„Ještě nejsi plnoletá,“ napomenul ji Josh.

„Jo, jako bys to nikdy neudělal.“ Vítězně se usmála. „Každé jen skleničku. Připijeme Lauře. Třeba jí to přinese štěstí a splnění všech přání.“

„Tak tedy jednu.“

Margo se zamračila, když si všimla, jak si Josh prohlíží davy hostů. „Hledáš policisty?“

„Ne, myslel jsem, že se přece jen ukáže Michael.“

„Mick?“ Kate naklonila hlavu. „Myslela jsem, že je někde ve střední Americe a hraje si na vojáka Štěstěny.“

„Je – byl,“ opravil se Josh. „Je zase tady, aspoň na čas. Doufal jsem, že přijme moje pozvání.“ Pak pokrčil rameny. „Není na takovéhle večírky. Jednu sklenku,“ zopakoval a ukazováčkem ťukl Kate do nosu. „Ale já jsem vám ji nedal.“

„Jistěže ne,“ odpověděla Kate, zavěsila se do Margo a táhla ji do osvětlené zahrady.

„Pokud ji nemůžeme zastavit, musíme se na ni aspoň napít.“

„Napijeme se na ni,“ souhlasila Margo. „A budeme tady pro ni, ať se stane cokoli.“

„Tak mnoho hvězd,“ vydechla Laura, když se s Peterem procházeli po mírně stoupajícím travnatém svahu. „Neumím si představit dokonalejší večer.“

„Je dokonalý hlavně teď, když jsem s tebou sám.“

Začervenala se a usmála se na něho. „Omlouvám se, měla jsem tolik povinností, že jsem si dřív nemohla udělat čas, abychom si popovídali.“

„Máš povinnosti. Já vím. Templetonovi nikdy nezanedbávají své hosty.“

„Ne, většinou ne. Ale já mám narozeniny.“ Cítila, že její dlaň je v jeho tak teplá a chráněná. Přála si takto se s ním procházet na věky, sejít k útesům a ukázat mu svoje oblíbené místo. „Musím mít taky trochu času pro sebe.“

„Tak si ho užijme.“ Vedl ji k bílé zahradní besídce.

Tady zněly zvuky hudby a veselí tlumeně a měsíční světlo filtrovala krajková záclonka. Vzduch zaplňovala vůně květin. Bylo to přesně místo, které potřeboval najít.

Staromódní a romantické jako žena, kterou chtěl.

Objal ji oběma pažemi a políbil. Přijala polibek tak ochotně, pomyslel si. Tak nevinně. Její něžná ústa se přitiskla k jeho, její

jemné paže se ovinuly kolem jeho šíje. Její mládí spojené s důstojností, nedočkavostí a nevinností ho povzbudilo.

Mohl by ji mít, věděl to. Byl zkušený. Ale byl to muž, který byl hrdý na své sebeovládání, a proto ji něžně odtáhl. Nechtěl porušit dokonalost a spěchat s fyzickými záležitostmi. Chtěl svoji ženu nedotčenou, dokonce sebou samotným.

„Ještě jsem ti neřekl, jak jsi dnes krásná."

„Díky." Vnímala tu chvíli napjatého očekávání. „Chtěla jsem být krásná. Pro tebe."

Usmál se a něžně si položil její hlavu na prsa. Je pro mě tak dokonalá, pomyslel si. Mladá, hezká, dobře vychovaná. Tvárná. Mezerou mezi laťkami uviděl Margo, smějící se nějakému žertu.

Přestože se ovládal, jeho city byly uraženy. Dcera hospodyně. Královna mužských snů.

Jeho pohled padl na Kate. Nasršená schovanka, přechytřelá a bez stylu. Udivovalo ho, že Laura se v dětství upnula na tyhle dvě dívky. Ale byl si jist, že časem se od nich oprostí. Byla přece citlivá a plná důstojnosti, překvapivé u někoho tak mladého. Plně chápala svoje místo ve společnosti – a svoje místo po jeho boku – dá se jemně odvrátit od nevhodných vztahů.

Nepochyboval o tom, že ho miluje. Měla tak málo zkušeností s upejpáním a triky. Její rodiče možná zcela nesouhlasí, ale věřil, že láska k dceři je přinutí vyhovět jejímu přání.

Nemohou na něm najít žádnou chybu, ať se jedná o práci, nebo osobní život, tím si byl jist. Dělal svoji práci a dělal ji dobře. Může jim být dobrým zetěm. S Laurou po svém boku a se jménem Templetonových dosáhne všeho, po čem touží. Po čem prahne. Správná manželka, neotřesitelné postavení ve společnosti, synové. Bohatství a úspěch.

„Ještě se neznáme moc dlouho," začal.

„Zdá se mi, že se známe věčnost."

Usmál se. Byla tak sladce romantická.

„Je to jen několik měsíců, Lauro. A já jsem skoro o deset let starší než ty."

Přitiskla se k němu silněji. „A co na tom?"

„Měl bych ti dát víc času. Bože, jsi teprve v posledním ročníku střední školy.“

„Už jen několik měsíců.“ Lauřino srdce bilo v divokém očekávání. Zvedla hlavu. „Nejsem dítě, Petere.“

„Ne, to nejsi.“

„Vím, co chci. Vždycky jsem to věděla.“

Věřil jí. On také věděl, co chce. Vždycky to věděl. Tohle mají také společné, pomyslel si.

„Přesto jsem si říkal, že bych měl raději počkat.“ Pozvedl její ruku k ústům a díval se jí do očí. „Aspoň ještě rok.“

Věděla, že došlo k tomu, o čem snila, na co čekala. „Nechci, abys čekal,“ zašeptala. „Miluji tě, Petere.“

„Miluji tě, Lauro. Tak moc, že bych nemohl čekat ani hodinu, natož celý rok.“

Posadil ji na čalouněnou lavičku. Ruce se mu chvěly. Laura celým srdcem vnímala každý moment vzácné chvíle. Vzdálenou hudbu nesoucí se jasnou nocí. Vůni kvetoucího jasmínu a šum moře. Hru světla a stínu, způsobenou ozdobným mřížovím besídky.

Peter poklekl najedno koleno. Očekávala to. Měl tak hezký obličej v tom jemném snivém světle, že jí málem puklo srdce dojetím. Očima zalitýma slzami pozorovala, jak vytahuje z kapsy malou sametovou krabičku a otevírá ji. Přes slzy viděla diamantové očko prstenu jako krásnou zářící slzu.

„Vezmeš si mě, Lauro?“

Už věděla, co cítí každá žena v tom oslnivém okamžiku svého života. Vztáhla k němu ruce. „Ano.“

Kapitola dvě

O dvanáct let později

Když žena dosáhne třicítky, říkala si Laura, měla by se ohlédnout, aby zmapovala základ pro další život. Nejen proto, že se blíží střední věk, ale aby zjistila, čeho dosáhla. Pokusila se o to.

Ale faktem bylo, že když se probudila do šedivého a deštivého rána svých třicetin, odráželo počasí její duševní rozpoložení.

Bylo jí třicet a byla rozvedená. Vinou vlastní naivity pozbyla velkou část svého bohatství a musela těžce bojovat, aby mohla vést rodinný dům, vychovávala dvě dcery, vykonávala dvě zaměstnání, z nichž ani na jedno nebyla připravená, a přitom zůstala Templetonová.

Na straně minusů bylo její zničené manželství, trochu znepokojující skutečnost, že spala za celý život jen s jediným mužem, starost, že děti utrpí jejím strádáním, a strach, že dům, který tak pečlivě budovala, smete první nepřízeň osudu.

Její život – jeho tvrdá realita – se málo podobal tomu, o čem snila. Mohl by se někdo divit, že by nejraději zůstala v posteli a přetáhla si pokrývky přes hlavu?

Místo toho se připravovala na to, co dělala vždycky. Bude muset vstát, postavit se tváří v tvář novému dni a pokusit se nějak překonat komplikovanou situaci, do níž se dostala. Záviseli na ní další lidé.

Než stačila odhodit pokrývku, uslyšela tiché zaklepání. Ve dveřích se objevila hlava Ann Sullivanové. Usmála se. „Všechno nejlepší k narozeninám, slečno Lauro.“

Hospodyně, která byla u Templetonů celá léta, vešla do pokoje s podnosem, na němž se kromě snídaně vyjímala váza plná sedmikrásek.

„Snídaně do postele!“ Laura v duchu rychle přeorganizovala svůj plán, který ráno obsahoval místo snídaně pouhý hrníček kávy, a posadila se. „Cítím se jako královna.“

„Třicátiny nemáte každý den.“

Laura se pokusila o úsměv. „O tom mi povídejte.“

„Teď s tím nezačínejte.“

Ann rychle a zkušeně položila podnos Lauře na klín. Zažila už dávno svoje třicáté narozeniny, i čtyřicáté a teď se jí blížily padesáté. A protože věděla, jak tyhle dekády na ženu působí, nechtěla poslouchat žádné vzdychání.

Starala se o tuhle dívku – stejně jako o svoji vlastní dceru a o Kate – víc než dvacet let. Věděla, jak se s nimi musí zacházet.

Ann chtěla rozžehnout v Lauřině srdci nový oheň a zahnat lednový chlad. Chtěla jí dát trochu radosti. „Jste krásná mladá žena a to nejlepší na vás teprve čeká.“

„A třicet let života mám za sebou.“

Ann metodicky stiskla pomyslné správné tlačítko. „Máte dvě krásné děti, vzkvétající obchod, pěkný domov, rodinu a přátele, kteří vás zbožňují.“

Ach, pomyslela si Laura. „Mám pocit, že se lituji.“ Pokusila se znovu usmát. „Smutné a typické. Děkuji, Ann. Je to od vás milé.“

„Napijte se kávy.“ Ann nalila kávu i sobě a pak chytila Lauru za ruku. „Víte, co potřebujete? Den volna. Celý den jen pro sebe, abyste mohla dělat jen to, co sama chcete.“

Byla to dobrá myšlenka. Ještě před několika lety by si den volna dopřála. Ale dnes musí vypravit děvčata do školy, pak ji čeká dopoledne v kanceláři hotelu Templeton v Monterey, pak odpoledne v Pretenses, v obchodě, který vede společně s Margo a Kate.

Potom musí rychle dopravit dcerky do taneční školy, probrat účty a zaplatit je. Pak ji čekala práce doma a řešení tisíce problémů, kterými ji večer zahrnou dcery.

Musí si ještě urvat chviličku na to, aby zkontrolovala starého zahradníka Joea. Dělala si s ním starosti, ale nechtěla, aby o tom věděl.

„Vy mě neposloucháte, slečno Lauro.“

Laura se pod Anniným káravým hlasem vzpamatovala. „Omlouvám se. Děvčata musí do školy.“

„Už jsou vzhůru. Pokud jde o tohle…“ Ann, potěšená Lauřiným překvapením, vstala a šla ke dveřím. Na smluvený signál se dveře rozlétly a do pokoje se nahrnulo plno lidí.

„Mami.“ Nejdřív se k Lauře vrhly dívky, skočily k ní do postele s takovou vervou, až se talířky na podnose zatřásly. V sedmi a desíti letech už to nebyla žádná batolata, ale Laura je za ně stále považovala. Mladší Kayla byla vždycky připravená se s ní pomazlit, ale Allison si udržovala odstup. Laura věděla, že delší objetí od starší dcery bude jedním z nejkrásnějších dárků, který toho dne dostane.

„Annie říkala, že můžeme všichni přijít a začít oslavovat tvoje narozeniny.“ Kayliny šedé oči byly rozšířené rozrušením. „A tak jsme všichni tady.“

„Jste tady všichni,“ Laura objímala obě dcery a usmívala se na dav lidí. Margo předala svého tříměsíčního syna své matce, aby dohlédla, jak Josh otevře láhev šampaňského.

Kate se odpojila od svého manžela a sáhla po rohlíku na Lauřině podnosu.

„Tak jak to voní, šampióne?“ zeptala se s plnou pusou. „Ta velká trojka, hm?“

„Ještě před minutou ohavně. Po mimózách?“ zvedla obočí a zadívala se na Margo.

„To je ono. A… ne,“ obrátila se k Ali, která byla plna očekávání, „ty a tvoje sestra dostanete pomerančový džus.“

„Ale to je zvláštní příležitost,“ stěžovala si Ali.

„Napijete se džusu.“ Nalila dívkám dvě sklenice a podala jim je. „Na zdraví,“ dodala a zavěsila se do svého manžela. „Správně, Joshi?“

„Na Lauru Templetonovou,“ začal Josh, „ženu talentovanou a laskavou ke svým mladším sestrám ráno v den jejích třicetin!“

„A jestli tady má někdo foťák,“ ozvala se Laura a začala si upravovat neposlušné vlasy, „zabiju ho.“

„Já jsem věděla, že jsem na něco zapomněla.“ Kate zavrtěla hlavou a pak pokrčila rameny. „No nic, přejděme k prvnímu dárku. Byrone?“

Byron De Witt, který byl už šest týdnů Kateiným manželem, jinak výkonný ředitel hotelu Templeton California, přistoupil k posteli. Podíval se na Lauru a usmál se. „Paní Templetonová, jestli vás dnes uvidím kdekoli v hotelu, budu nucen vás propustit. To platí až do půlnoci.“

„Ale já mám dva účty a musím.

„Ne dnes. Považujte svoji kancelář za zavřenou. Povinnosti a zvláštní události jsou pro vás na čtyřiadvacet hodin tabu.“

„Oceňuji to, Byrone, ale já…“

„Dobře,“ Byron si povzdychl. „Jen pokud trváte na tom, že mi přerostete přes hlavu, paní Templetonová.“

Josh se připojil k Byronovi. „Jako výkonný viceprezident Templetonu ti nařizuji den volna. A pokud budeš chtít překročit moje nařízení, už jsem mluvil s rodiči. Zavolají ti později.“

„Fajn.“ Laura pokrčila rameny. „Aspoň budu moct.

„Ne.“ Kate rozhodně zavrtěla hlavou, protože četla Lauřiny myšlenky. „Do obchodu dnes nevkročíš.“

„Ale jděte. To je přece hloupé. Můžu…“

„Ležet v posteli,“ pokračovala Margo, „procházet se po útesech, číst knížku, dát si kosmetickou masku.“ Chytila I auru za nohu a zatřásla s ní. „Sbal námořníka a…“ Uvědomila si přítomnost děvčat a zarazila se. „Vyjed si na moře. Paní Williamsonová chystá na dnešní večer bezvadnou oslavu, všichni jsme se pozvali. Jestli budeš hodná holka, tak lam dostaneš zbytek dárků.“

„Mami, já pro tebe něco mám. Ali taky. Annie nám to pomohla vybrat. Musíš být hodná, abys to mohla večer dostat.“

„Vyhráli jste.“ Laura si povzdychla. „Dobře. Budu lenošil. A jestli udělám něco hloupého, bude to vaše vina. Vás všech.“

„Ty jsi vždycky připravená vystavit účet.“ Margo si vzala J.T. z matčiny náruče. „Je mokrý,“ zjistila a se smíchem podala dítě manželovi. „Teď je řada na tobě, Joshi. Budeme tady přesně v sedm. Jo, a kdyby ses rozhodla pro toho námořníka, chci slyšet každý detail.“

„Tak my jdeme,“ prohlásila Kate. „Uvidíme se večer.“

Vyšli z pokoje stejně rychle a hlučně, jak se sem nahrnuli. Nechali Lauru samotnou s lahví šampaňského a s chladnoucí snídaní.

Mám takové štěstí, pomyslela si a opřela se o polštář. Měla rodinu a přátele, kteří ji milovali. Měla dvě hezké dcerky a domov, který mohla vždy považovat za bezpečný přístav.

Tak proč se cítím tak zbytečná? pomyslela si s očima plnýma slz.

Spousta volna připomněla Lauře doby, kdy trávila většinu času na schůzích. Některé navštěvovala proto, že měla ráda lidi, nové projekty a zařizování. Jiné proto, že to chtěl Peter.
Mnoho let se jí zdálo snadnější podvolit se než vzepřít.

Ale když znovu objevila, že má páter, přišla taky na to, že muž, kterého si vzala, nemiluje ji ani děti. Oženil se kvůli jménu Templetonových a nikdy netoužil po takovém životě, jaký chtěla ona.

V dobách mezi narozením Ali a Kayly aspoň předstíral, že ji má rád. Ona na to přistoupila, aby udržela iluzi dobrého manželství a stabilní rodiny.

Vydržela až do dne, kdy došlo k nejbanálnější příhodě. Našla manžela v posteli s jinou.

Laura si to všechno vybavila, když teď kráčela po krásně upraveném trávníku do jižní zahrady. Došla do lesíka vedle starých stájí. Déšť se měnil v lehkou mlhu, která se převalovala nad zemí. Bylo jí, jako by se procházela v chladné řídké řece.

Zabloudila sem málokdy, protože málokdy měla čas. A přitom tak zbožňovala hru slunečního světla a stínů mezi stromy, vůni lesa a zvuky vydávané malými živočichy. Kdysi v mládí si v lese představovala, že je v pohádce. Je princezna, hledající pravou lásku, která by z ní sňala kletbu.

To byly jen neužitečné fantazie mladé dívky, pomyslela si teď. Ale možná proto, že tušila špatný konec, věřila tak usilovně, že bude dobrý. Tak věřila i Peterovi.

Zdrtil ji. Doslova jí zlomil srdce tím, že o ni nedbal, svým naprostým nezájmem. Pak rozmetal střepy, které zůstaly po jeho zradě. A nakonec vytrhl její srdce i s kořeny, když připravil o jmění nejen ji, ale i jejich dcery.

Tohle mu nikdy neodpustí a nezapomene.

Šla po cestičce pod ohnutými větvemi a myslela na to, jak zahořkla.

Chtěla tu hořkost ochutnávat tak dlouho, dokud ji zcela nepřekoná a nebude moct jít dál. Možná že třicáté narozeniny jsou správný odrazový můstek.

To má smysl, ne? Peter ji požádal o ruku před dvanácti lety. Za hvězdné noci nastavovala obličej drobnému dešti, vzpomněla si. Byla si tehdy tak jistá, že ví, co chce a co potřebuje. Dnes je čas na přehodnocení.

Její manželství skončilo, ale život šel dál. Během posledních dvou let udělala pár kroků, aby si to dokázala.

Vadila jí práce, kterou začala dělat, aby přebudovala svůj život a získala osobní finance? Práce samotná ne, uvažovala. Zamyšleně překročila spadlý strom. Vešla hlouběji do lesa. Měla povinnost k

Templetonovým hotelům, k budoucímu dědictví, které tak dlouho zanedbávala.

A obchod. Usmála se, protože uklouzla na vlhké pěšině. Milovala Pretenses a ráda pracovala s Margo a Kate. Měla ráda zákazníky, zboží a pocit spokojenosti. Ony tři si vybudovaly něco, co je těšilo všechny dohromady i každou zvlášť.

Jak by mohla cítit odpor k času a k péči, které věnovala svým děvčatům, aby je viděla šťastné a zdravé? Měly její srdce. Udělá cokoli, co může, pro záchranu jejich domova.

Kayla, pomyslela si, její malá Kayla. Tak tvárná, tak veselá. Milující a šťastné dítě, to byla Kayla.

Ale Allison. Ubohá Ali potřebovala tak zoufale otcovu lásku. Rozvod nesla asi nejhůř ze všech a nic jí nepomáhalo ránu překonat. Teď je na tom trochu lépe, utěšovala se Laura. Lépe než během prvních měsíců po rozvodu a během celého prvního roku. Ale potácí se sem a tam a jen zřídkakdy je spontánní jako dřív.

A je ostražitá vůči matce, povzdechla si Laura. Stále ji ještě viní z odchodu otce, který se o ně vůbec nezajímal.

Laura se posadila na kmen, zavřela oči a nechala se ovívat jemným vánkem a hudbou lesa. Musím to zvládnout, slibovala si. Musím zvládnout všechno – práci, spěch, starosti, děti. Nikdo se tomu nebude divit víc než ona sama.

Ale jak proboha zvládne samotu?

Později ostříhala zvadlé květy v zahradě, prořezala větve stromků a všechno odklidila. Starý Joe už prostě nestíhal svoji práci. A mladý Joe, jeho vnuk, mohl pracovat jen několik hodin týdně, protože studoval. Laura si nemohla dovolit pomocníka jednak z finančních důvodů a taky kvůli Joeově pýše. Proto ho přesvědčila, že se sama chce podílet na zahradních pracích.

Zčásti to byla pravda. Vždycky milovala zahrady kolem sídla Templetonových. Všechny ty květiny, keře, vinnou révu. Jako dítě často Joea prosila, aby ji učil, ukazoval jí, jak se co dělá. A on to dělal.

Obdivovala ho – jeho ošlehaný obličej, pomalé a promyšlené vysvětlování, jeho velké a trpělivé ruce. Vstoupil do služeb

Templetonových jako chlapec. Přijímal ho ještě Lauřin dědeček. Po šedesáti letech služby měl Joe právo na penzi, aby mohl pěstovat svoji vlastní zahradu a sedět v klidu na sluníčku.

Ale Laura věděla, že by mu zlomila srdce, kdyby mu to nabídla.

Proto převzala část prací s tím, že je to její koníček. Když jí to povinnosti dovolily a často i když jí to nedovolily, trávila chvíle s Joem a bavila se s ním o trvalkách a o kompostu.

Odpoledne se chýlilo k soumraku. Templetonovy zahrady vypadaly tak, jak měly v zimě vypadat. Byly tiché a čekaly, až uvadnou i ty nejvytrvalejší květiny. Rodiče svěřili Lauře dům, aby se o něho starala a aby se z něho radovala. Laura plnila obojí.

Postavila se na okraj bazénu a pokývla hlavou. Bazén udržovala sama. Byla to konečně její posedlost. Plavala za jakéhokoli počasí. Učila plavat svoje děti, tak jako ji to učil její otec. Voda v bazénu jen jiskřila díky její pravidelné práci s filtrem a čerpadlem.

Dole se usmívala mořská panna, vytvořená z mozaiky. Měla rozevláté rezavé vlasy a jasně zelený ocas. Lauřiny dcerky se rády potápěly a dotýkaly se jejího hezkého obličeje, stejně jako to kdysi dělala ona.

Laura zkontrolovala, zda nejsou zaprášené skleněné stolky a polštáře na židlích a lehátkách. Ann už to prohlédla, ale Laura chtěla mít všechno perfektní.

Spokojena s prohlídkou přešla po kamenné cestičce ke dveřím do kuchyně. Do nosu jí vnikla příjemná vůně, až se jí začaly sbíhat sliny. U sporáku stála paní Williamsonová. Tak si ji Laura pamatovala už od útlého dětství.

„Jehněčí kýta," řekla Laura a vzdychla. „Jablkové čatni. Brambory s kari."

Paní Williamsonová se otočila a usmála se. Na svých sedmdesát vypadala dobře. Její černé lesklé vlasy svou úpravou i střihem připomínaly mísu na bowle, ale ve vrásčité tváři měla hospodyně laskavý výraz.

„Máte pořád dobrý nos, slečno Lauro. Nebo paměť. Tohle jídlo vám vařím na každé narozeniny."

„Nikdo neumí jehněčí tak jako vy, paní Williamsonová.“ Protože znala pravidla hry, vydala se Laura po kuchyni a nahlížela do různých skrýší. „Nikde nevidím dort.“

„Možná jsem na něho zapomněla.“

Laura zahrála očekávané zklamání. „Ach, paní Williamsonová.“

„A možná ne.“ Zasmála se a ukázala před sebe dřevěnou lžící. „A teď jděte. Nemůžete mi tady čmuchat, když vařím. Běžte se umýt – pracovala jste na zahradě.“

„Ano, madam.“ Laura se ještě u dveří otočila. „Bude to můj oblíbený Černý les? S dvojitou čokoládou?“

„Jen si počkejte!“

Laura poodešla chodbou a teprve pak se rozesmála. Určitě bude dort Černý les. Paní Williamsonová je možná trochu zapomětlivá a nemá už tak dobrý sluch, ale na tak důležitou věc, jako je tradiční pochoutka Lauřiných narozenin, by nikdy nezapomněla.

Laura si pobrukovala a spěchala po schodech do koupelny, aby se vykoupala a připravila na večer. Měla docela dobrou náladu, ale ta se jí rychle dostala na bod mrazu, když uslyšela prudkou hádku svých dcer.

„Protože jsi hloupá, proto.“ Alin hlas se chvěl rozčilením. „Protože ničemu nerozumíš a já tě nenávidím.“

„Já nejsem hloupá.“ V Kaylině hlase se ozýval pláč. „A nenávidím tě ještě víc.“

„No to je pěkné.“ Laura vešla do Alina pokoje rozhodnutá neztratit nervy ani odhodlání.

Bílý pokoj byl zařízen podle dívčího vkusu. Na policích vedle okna seděly panenky z celého světa v tradičních krojích svých zemí. V knihovničce se vyjímaly knihy od ***Sladkého údolí*** až po ***Janu Eyrovou.*** Na prádelníku stála v otevřené krabičce otáčející se primabalerina.

Lauřiny dcery seděly proti sobě na posteli s nebesy a tvářily se jako nepřátelé na život a na smrt.

„Nechci ji ve svém pokoji.“ Ali se zaťatými pěstmi hleděla na matku. „Tohle je můj pokoj a já ji tady nechci.“

„Jen jsem jí přišla ukázat obrázek, který jsem namalovala.“ Kayla s chvějícími se rty zvedla obrázek. Byla to pěkná kresba draka,

chrlícího oheň na mladého rytíře ve stříbrném brnění se zvednutým mečem. Přirozený talent, který byl z kresby patrný, Lauře připomněl, že by měla Kayle zařídit hodiny kreslení.

„To je krásné, Kaylo."

„Ona říkala, že je to ošklivé." Kayla se nestyděla za slzy a nechala je volně stékat po tvářích. „Říkala, že je to ošklivé a hloupé a že mám klepat, když jdu k ní."

„Ali?"

„Draci neexistují a jsou hnusní." Ali vyzývavě vysunula bradu. „A ona si nemůže vejít do mého pokoje, když ji tady nechci."

„Máš právo na soukromí," řekla opatrně Laura, „ale nemáš právo být zlá na svoji sestru. Kaylo," sklonila se a setřela slzy z dceřina obličejíku, „je to krásný obrázek. Jestli chceš, dáme ho zarámovat."

Slzy zmizely. „To jde?"

„Samozřejmě. Můžeme ho pak pověsit ve tvém pokoji. Pokud mi ho nedovolíš pověsit u mě." Kayla se krásně usmála. „Dám ti ho."

„To budu moc ráda. Běž do svého pokoje a podepiš mi ho jako opravdový umělec. A Kaylo," Laura vstala a chytila Kaylu kolem ramen, „jestli si Ali přeje, abys vždycky zaklepala, pak to dělej."

Odpověď přišla okamžitě. „Tak ona bude taky klepat, když půjde ke mně."

„To je fér. Tak teď běž. Chci si promluvit s Ali."

Kayla vrhla na sestru zničující pohled a vyplula z pokoje. „Nechtěla odejít, když jsem jí říkala," začala Ali. „Vrazí sem, kdy se jí zachce."

„A ty jsi starší," namítla Laura tiše. „Tím pádem máš určitá práva, ale taky povinnosti, Ali. Nemyslím si, že se nikdy nebudete hádat. Já jsem se taky hádávala s Joshem, i s Margo a s Kate. Ale ty jsi jí ublížila."

„Jen jsem ji chtěla dostat pryč. Chtěla jsem být sama. Nestarám se o její hloupé obrázky a draky."

Tady jde o něco vážnějšího, pomyslela si Laura a dívala se na dceřin ztrápený obličej. Posadila se na okraj postele, aby jí viděla přímo do očí. „Řekni mi, co se stalo, zlato."

„Ty jsi vždycky na její straně."

Laura zadržela povzdech. „To není pravda.“ Vzala Ali za ruku a přitáhla si ji blíž. „A to tě taky netrápí.“

To děvče svádí vnitřní boj, uvědomila si Laura a pozorovala Aliny oči zalité slzami. Z celého srdce si přála najít způsob, jak dceři vrátit klid.

„To nevadí. Nezáleží na tom.“ Slzy jí stékaly po tvářích. „Stejně s tím nemůžeš nic dělat.“

Bolelo to, ale během posledních měsíců ji Alina nedůvěra trápila často. „Proč mi to neřekneš? Pak se uvidí. Nemůžu nic udělat, když nevím, o co jde.“

„Ve škole bude večeře pro dcery a tatínky.“ Vykřikla ta slova plná bolesti a zloby. „Všechny kamarádky si přivedou táty.“

„Ach.“ Nevrátí jí klid, musela si přiznat Laura. Pohladila dceru po tváři. „To je mi líto, Ali. Je to těžké. Půjde s tebou strýček Josh.“

„To není stejné.“

„Ne, to není.“

„Já to chci mít tak jako ostatní,“ zašeptala zuřivě Ali. „Proč to nemůžeš zařídit?“

„Nemůžu.“ Laura si oddychla, když se k ní Ali přitulila. A taky pocítila smutek.

„Proč ho nepřinutíš, aby se vrátil? Proč ho nemůžeš přinutit?“

Teď se ke smutku přidal pocit viny. „Nemůžu dělat nic.“

„Ty nechceš, aby se vrátil!“ Ali se jí prudce vytrhla z náruče. „Řekla jsi mu, ať odejde, a nechceš, aby se vrátil.“

Laura se musela vydat přes úzkou a nepevnou lávku. „Jsme s tatínkem rozvedeni, Ali. To se nedá změnit. Fakt, že nemůžeme a nechceme žít společně, nemá nic společného s tebou as Kaylou.“

„Tak proč nikdy nepřijde?“ Z Aliných očí znovu vytryskly slzy, tentokrát horké a zlobné. „Jiné děti mají taky rozvedené rodiče, ale jejich tatínkové za nimi chodí.“

Lávka se začala povážlivě třást. „Tvůj tatínek má hodně práce a žije až v Palm Springs.“ Lži, říkala si Laura. Milosrdné lži. „Jsem si jistá, že až bude méně zaměstnaný, bude s tebou trávit víc času.“ Ale kdy to bude?

„Nechodí sem, protože nechce vidět tebe.“ Ali se odvrátila. „Je to kvůli tobě.“

Laura zavřela oči. K čemu by bylo odmítnout nařčení, hájit se a nechat dítě zraněné? „Jestli je to tak, udělám všechno, abych to ulehčila jemu i tobě.“ Laura se malátně postavila. „Jsou věci, které já změnit nemůžu. Které nemůžu zadržet. A nemůžu ti zabránit v tom, že mě pořád obviňuješ.“

Laura bojovala se smutkem a vztekem a snažila se ovládat. Pomalu se nadechla. „Nechci, abys byla nešťastná, Ali. Mám tě ráda. Tebe a Kaylu mám nejraději na celém světě.“

Ali poklesla ramena. „Nemohla bys ho pozvat na večeři? Příští měsíc, v sobotu.“

„Ano, zeptám se ho.“

Ke zlosti a smutku se přidal stud. Ali se nedokázala podívat matce do očí, protože věděla, že ji zranila. „Mrzí mě to, mami.“

„Mě taky.“

„Omluvím se Kayle. Umí opravdu pěkně kreslit. A já… |á ne.“

„Máš zase jiné schopnosti.“ Laura si Ali něžně přitáhla k sobě. „Pěkně tančíš a na piáno hraješ mnohem lépe než já ve tvém věku. Lip než já teď.“

„Ty nikdy nehraješ.“

Mnoho věcí už nedělám, pomyslela si Laura. „A co třeba dát si dnes večer duet? Budeme hrát spolu a Kayla zazpívá.“

„Zpívá jako žába.“

„Já vím.“

Ali vzhlédla a obě se na sebe usmály.

Další odvrácená krize, řekla si Laura, když usedala k rodinné večeři. V srdcích všech plály veselé ohýnky a na stole trůnil vysoký šlehačkový dort. Okna obývacího pokoje byla otevřená do hvězdné noci. Uvnitř zářila všechna světla.

Dárky byly předány, rozbaleny a pochváleny. Malý J.T spal nahoře. Josh s Byronem kouřili a Laušiny dcery seděly společně u piána. Kaylin žabí hlásek se připojil k Alině perfektní hře.

„Pak si odskočila pro kufr značky Chanel,“ vykládala Margo, pohodlně stočená na pohovce. „Trvalo jí to asi hodinu, nabrala si toho hromadu. Tři obleky, večerní róbu, tu bílou od Diora, Lauro,

pak dva páry bot. Dál šest blůzek, tři svetry, dvoje hedvábné kalhoty. A pak se vrhla na šperky.“

„Byl to významný den,“ Kate si položila bosé nohy na ludvíkovský kávový stolek. „Když ta ženská vystoupila z bílé limuzíny, měla jsem takovou předtuchu. Přijela z Los Angeles. O Pretenses jí řekly nějaké přítelkyně.“

Kate se napila bylinkového čaje. Těžce postrádala vůni kávy. „Říkám ti,“ pokračovala, „ta ženská je perspektivní.

Mluvila o tom, že tady kupují venkovské sídlo a že se staví vybrat si nějaký nábytek a drobnosti do domu. Vypadá to, že je to manželka nějakého filmového producenta. A chystá se říct všem známým o tom pěkném maličkém secondhandu v Monterey.“

„To je úžasné.“

„Tak si říkám, jestli bychom neměly uvažovat o rozšíření. Třeba do Los Angeles. Spíš tam než do Carmelu.“

„Brzdi, horká hlavo.“ Kate se podívala na Margo přivřenýma očima. „Nemůžeme uvažovat o filiálce, pokud nebudeme mít za sebou dva roky podnikání. Pak to zkusím propočítat a sestavím projekt.“

„Účetní vždy a za všech okolností,“ zamumlala Margo.

„Nato si vsad. Tak, jak jsi prožila svůj volný den, Lauro?“

„Trochu jsem zahradničila.“ A trochu se probírala v účtech, umyla koupelnu, vytřela.

„Není to J.T.?“ Margoino jemné mateřské ucho zaslechlo z reproduktoru v dětském pokoji nějaký zvuk. „Raději ho půjdu zkontrolovat.“

„Ne, já tam skočím.“ Laura se rychle zvedla. „Prosím. Máš ho na krku celý den a já se aspoň trochu potěším.“

„Dobře. Ale jestli je…“ Margo se zarazila a podívala se na děvčata u piána. „Myslím, že se o něho budeš umět postarat.“

„Myslím, že to ještě dokážu.“ Laura raději rychle zmizela, aby si to Margo nerozmyslela.

Bylo krásné a potěšující sledovat, jak se její impulzivní a atraktivní přítelkyně staví k mateřství. Ještě před dvěma roky by nikdo nevěřil, že Margo Sullivanová, supermodelka, známá i v Evropě, by se mohla usadit ve svém rodném městě, vést secondhand

a založit si rodinu. Laura si říkala, že tenkrát by tomu nevěřila ani sama Margo.

Ale osud zasáhl a Margo s odhodláním a s citem vyslyšela jeho volání.

Teď měla Joshe a Johna Thomase, vzkvétající obchod. Měla domov, který milovala.

Laura doufala, že i jí se to někdy podaří.

„Tady jsi," zaševelila Laura, když se naklonila nad postýlkou, kterou s Annou přinesly z půdy. „Tady je náš miláček. Jaký ty jsi pěkný chlapeček, Johne Thomasi Templetone."

A byla to pravda. Chlapec zdědil ty nejlepší geny. Měl zlaté vlásky a krásný obličejík. Po matce zdědil nádherně modré oči a po otci dokonale tvarovaná ústa.

Sotva ho Laura zvedla, přestal plakat. Laurou projel pocit, který znají jen ženy. Tady bylo dítě, počátek života a krása.

„Co je, miláčku, je ti smutno?" Procházela se s ním, aby ho uklidnila, a také proto, že se jí to líbilo. Chtěla by mít víc dětí. Věděla, že je to sobecké, když už měla dvě dcery, ale, ach, jak by chtěla víc dětí.

Teď měla na rozmazlování malého synovce. A dělala to. Kate s Byronem budou mít taky děti, dumala Laura, zatímco pokládala J.T na přebalovací stůl. Bude mít další děti na rozmazlování.

Rozbalila chlapce, přepudrovala ho a trošku polechtala, aby se rozesmál. Přinutila ho zakopat nožičkama. J.T. se na ni usmál a chytil pramen jejích kudrnatých vlasů. Laura se nechala přitáhnout, až měla nos na jeho krčku.

„Přivoláváš vzpomínky?" zeptal se Josh, který právě vešel do dětského pokoje.

„Každou chvíli! Když jsme s Annie připravovaly tenhle pokoj, topily jsme se ve vzpomínkách." Zvedla J.T. vysoko nad hlavu, až se hlasitě rozesmál. „V téhle postýlce spávaly obě moje holky."

„A taky ty a já." Josh se chtěl natáhnout po dítěti, ale zarazil se a nechal Lauru, ať se s ním potěší.

„Každý, kdo sem vejde, to říká, ale já to musím zopakovat. Roky tak rychle plynou, Joshi. Važ si každé chvilky."

„Ty jsi to taky dělala.“ Josh ji pohladil po vlasech. „Jsi a vždycky jsi byla nejlepší matka. Já tě za to nikdy nepřestanu obdivovat.“

„Nepřeháněj, nebo mě dojmeš,“ zamumlala a skryla tvář do sladkého místečka na krčku J.T.

„Uvědomuji si, že jsme oba měli velmi dobrý příklad. Měli jsme štěstí na rodiče.“

„To je pravda. Vím, že mají spoustu zařizování s novým hotelem v Bimini, a přesto mi zatelefonovali a popřáli mi pěkné narozeniny.“

„A táta ti vykládal historku o tom, jak vezl mámu do porodnice v té nejhorší zimní bouřce, která kdy postihla Kalifornii. Pak jsi přišla na svět.“

„Jasně.“ Laura zvedla hlavu a usmála se. „Rád to vypráví. Déšť, mlha, sesuvy a blesky. Chyběl jen anděl temnot a sedm morových ran.“

„Ale přivezl jsem ji včas,“ napodoboval Josh otce, „ještě měla pětačtyřicet minut k dobru.“ Pohladil synka po hlavičce. „Každý nemá takové štěstí. Pamatuješ si na Michaela Furyho?“

Laura si hned připomněla snědého, nebezpečného muže s pronikavýma očima. Kdo by mohl zapomenout na Michaela Furyho? „Jo, chodíval jsi s ním za děvčaty a měli jste pár průšvihů. Dal se k námořnictvu, nebo tak něco.“

„Dělal toho hodně. Měl doma spoustu problémů – zažil nepříjemný rozvod rodičů. Vlastně dva. Když mu bylo pětadvacet, vdala se jeho matka potřetí. Zatím jí to asi vydrželo. Michael se vrátil před několika týdny.“

„Opravdu? To jsem nevěděla.“

„Nikdy jste nebyli naladěni na stejné vlny,“ konstatoval Josh. „Teď se Michael usadil v domě, kde vyrostl, protože jeho matka a nevlastní otec přesídlili do Bocy a on od nich koupil svůj rodný dům. Teď chová koně.“

„Koně, hm.“ Laura se procházela s dítětem a poslouchala jen na půl ucha. Věděla, že Josh se stejně dostane ke svému cíli. Byl přece právník.

„Pamatuješ na ty bouřky, které tady zuřily před několika týdny?“

„Ach, to bylo hrozné,“ vzpomněla si Laura. „Skoro tak hrozné jako v tu osudovou noc, kdy se narodila Laura Templetonová.“

„Ano, ale bylo víc sesuvů. Jeden z nich zničil Michaelův dům.“

„To je mi líto.“ Zastavila se. „Opravdu ho lituji. Je zraněn?“

„Ne. Podařilo se mu utéct i s koňmi. Ale dům je zničený. Bude ho muset renovovat, pokud bude mít chuť a peníze. Zatím bude potřebovat přechodné bydliště a místo pro ustájení. Potřebuje si něco krátkodobě pronajmout, a tak jsem si říkal, že naše stáje a byt pro štolbu jsou teď prázdné.“

Laura se nejdřív polekala. „Joshi.“

„Jen poslouchej. Vím, že máma s tátou se ho vždycky trochu báli.“

„To je slabé slovo.“

„Je to můj starý přítel,“ pokračoval Josh. „A dobrý přítel. Je taky zručný. O ty stáje se dlouho nikdo nestaral, od té doby, co jsi…“

„Od té doby, co jsem prodala koně,“ dokončila Laura. „Protože Peter o ně nepečoval a já jsem s nimi musela trávit hodně času.“

„Věc se má tak, že o ty stáje by se měl někdo starat. Teď jsou prázdné. A ty bys mohla používat peníze z nájmu, když jsi odmítla sáhnout na rodinný kapitál.“

„Stejně tam vůbec nechodím.“

„Fajn. Peníze z pronájmu by ti pomohly. Je to tak?“

„Ano, ale…“

Zvedl ruku. Chtěl na ni zaútočit logikou a praktickým přístupem. „Mohla bys tam na určitou dobu potřebovat někoho, kdo by dělal těžkou práci a uvedl stáje do původního stavu. To je něco, co sama prostě nedokážeš.“

„To je pravda, ale…“

Teď vytáhl Josh nejsilnější argument. „A já mám starého přítele, který přišel o dům. Považuji za osobní laskavost nabídnout mu ty stáje.“

„Rána pod pás,“ zamumlala Laura.

„Ty jsou většinou nejefektivnější.“ Josh věděl, že zvítězil, a krátce a láskyplně Lauru objal. „Podívej, bude to prospěšné pro všechny, jde jen o několik týdnů. Najdu pak jiné řešení.“

„Dobře. Ale jestli tam bude pořádat turnaje v pokeru nebo pijácké orgie…“

„Budeme je dobře tajit,“ dokončil větu Josh a zasmál se. „Díky.“ Políbil ji a vzal si dítě. „Je to dobrý chlap, Lauro. Jeden z těch, na které se můžeš spolehnout v tísni.“

Josh se otočil a vyšel s J.T. z pokoje. Laura za jeho zády pokrčila nos. „Nemám v úmyslu spoléhat na Michaela Furyho, zvlášť když budu v tísni.“

Kapitola tři

Sídlo Templetonových bylo to poslední místo, odkud by Michael Fury očekával pozvání k přechodnému bydlení. Kdysi v mládí sem často chodíval, nenápadně sledován očima Thomase a Susan Templetonových a velmi ostře zrakem Ann Sullivanové.

Moc dobře věděl, že hospodyně Templetonových ho považuje za bastarda, který se vetřel mezi dobře vychované děti. Pochopil, že nejvíc se bála jeho zájmu o svoji dceru.

V tom směru mohla být klidná. Přestože Margo byla velmi přitažlivá, zůstali s Michaelem pouhými přáteli.

Možná ji párkrát políbil. Jak by mohl tak horkokrevný muž odolat jejím krásným ústům? Ale těmi polibky jejich vztah začal i skončil. Margo byla Joshova. Dokonce tak dávno a přes krátkozrakost mládí to věděl.

Michael Fury nepytlačil v cizím revíru.

Navzdory odlišnému původu se Josh s Michaelem přátelil. Byli skuteční přátelé. Michael nepovažoval mnoho lidí za opravdové přátele. Udělal by pro Joshe všechno a věděl, že on by se zachoval stejně.

Přesto by ho nikdy nepožádal o pomoc a pravděpodobně by ji odmítl, kdyby nebylo koní. Nechtěl je držet zbytečně dlouho neustájené. Cítil k nim velkou lásku a nestyděl se za to. Během několika posledních let tvořili koně jedinou pevnou veličinu jeho života.

Pokoušel se v životě o mnoho věcí. Změnil se. A byl rád, že k tomu došlo. Pochopil, že jeho služba u námořnictva byl vlastně únik. Viděl kus světa a líbilo se mu to.

Nějaký čas se zabýval auty. Ještě i dnes je měl rád. Byl úspěšným závodníkem v Evropě, ale ani v tomto způsobu života nenašel dlouhodobější uspokojení.

Mezi mořem a auty zažil krátké období, kdy se nechal naverbovat jako žoldák. Naučil se mnoho o zabíjení a válčení za peníze. Možná

dostal strach, že je v tom moc dobrý a taky že mu to nedělá problémy. Peněženka se mu naplnila, ale srdce měl plné jizev.

Byl také jedenkrát ženatý, jen krátce, a tuhle zkušenost už nikdy nechtěl opakovat.

Během své kaskadérské dráhy zahořel láskou ke koním. Naučil se na nich jezdit, dosáhl úspěchu a polámal si pár kostí. Skákal z budov, účastnil se hospodských rvaček, byl sestřelen ze střechy, jednou málem uhořel a bezpočtukrát spadl z koňského hřbetu.

Michael Fury věděl, jak má padat. Ale když spadl po hlavě do lásky ke koním, nebyl schopen se z ní jen tak otřepat.

Pár si jich koupil, vychoval a vycvičil. Staral se o ně, když onemocněli, a také přiváděl na svět hříbata.

Ačkoli věděl, že chov koní je dlouhodobá záležitost, vytušil, že našel to, na co čekal celý život.

Byl to jistě zásah osudu, když mu zatelefonoval nevlastní otec a oznámil mu, že se chce s jeho matkou odstěhovat a usedlost v kopcích prodat. Michael neměl k domu žádné sentimentální vazby, ale přesto se rozhodl, že ho koupí.

Byly tam dobré podmínky pro chov koní.

Takže se vrátil. Ale příroda mu uchystala špatné přivítání. Ani moc netruchlil, ale koně – dal by za ně život a málem k tomu došlo, když se masy bahnité půdy pohnuly.

Teď tady zůstal špinavý, vyčerpaný, osamocený a díval se na zbytky svého včera ještě slibně se zmáhajícího ranče. Viděl jen zablácené ruiny.

Bývaly časy, kdy jen sečetl ztráty a šel dál. Ale tentokrát to bylo jiné.

Josh mu podal pomocnou ruku, a postavil tak jeho pýchu proti lásce ke koním. Láska zvítězila a Michael přijal.

Když se rozjel k Templetonovým, doufal, že nevsadil na špatnou kartu. Vždycky jejich sídlo obdivoval. Nemohl si pomoct. Proto zastavil v polovině cesty, vystoupil z vozu a zadíval se na dům.

Stál tady v mírném vánku, vysoký muž atletické postavy. Byl celý v černém, což byla jeho oblíbená barva. Alespoň nemusel rozvažovat, co k čemu ladí. Měl na sobě černé džíny, svetr a koženou bundu, která mu dodávala vzhled desperáta.

Jeho zjev zcela odpovídal jeho povaze.

Černé vlasy mu vlály ve větru. Měl je delší než většina mužů a při práci si je vzadu svazoval do ohonu. Nenáviděl holiče a trpěl při pouhé zmínce o stříhání.

Zapomněl se oholit. Chtěl, ale měl moc práce s koňmi. Vous mu dodával ještě divočejšího vzezření. Ústa měl však překvapivě jemná. Mnoho žen vyzkoušelo jejich vášeň. Ale veškerou měkkost úst zastínily hnědé uhrančivé oči pod hustým klenutým obočím. Levé přerušovala tenká bílá jizva.

Tělo měl poseté mnoha dalšími. Pocházely z bouraček, pranic a pádů. Následky jeho práce. Naučil se s nimi žít, stejně jako žil s jizvami v srdci.

Když pozoroval bělostný kámen, roztomilé věžičky a lesknoucí se skleněné tabule sídla Templetonových, musel se usmát. Bože, to je dům, pomyslel si. Zámek moderního vládce.

A teď přichází Michael Fury, říkal si. Co s tím budete dělat?

Zasmál se, nastoupil do auta a pokračoval po větrné cestě k domu. Míjel upravené trávníky, oživené statnými starými stromy a okrasnými kravinami. Nedovedl si představit, že princezna následnice bude potěšená jeho příchodem. Josh ji musel asi pěkně dlouho přesvědčovat, než se jeho vzdělaná a spořádaná sestra uvolila otevřít stáje a byt pro někoho, jako je on, Michael Fury.

Oba z toho vytěží, pomyslel si. Není to nadlouho a on se určitě brzy zařídí tak, aby mohl jít zase svojí cestou. A ona bude žít po svém. Jako dřív.

Pro Lauru bylo obtížné najít si hodinu uprostřed dne, ale bylo to nutné. Poslala služebnou Jeny, aby připravila byt nad stájemi. Věděla, že tam musí být spousta prachu, pavučin a haraburdí.

Neočekávala, že by dívka svedla zázrak. Taky na to neměla dost času. Nemohla žádat o pomoc Ann, protože ta se při zmínce o Michaelu Furym nasupila a byla tvrdá jako kámen.

Takže Laura se rozhodla dodělat úklid sama. Nechtěla přivítat hosta v neuklizeném, byť pronajímaném bytě.

Rychle stihla oběd, na hodinu se odpoutala od povinností v Pretenses, převlékla se a dala se do práce. Stav koupelny byl opravdu zlý.

Laura se staženými vlasy a vyhrnutými rukávy vlezla do vany a začala útočit na nejhorší špínu. Až její host, vlastně podnájemník, zítra přijede, nenajde po ní na kachlíkách ani stopy.

Stáje budou jeho teritoriem, rozhodla se.

Zatímco čistila kachličky, probírala si další plány na zbytek dne. Do tří by se měla vrátit do Pretenses. Zavře v půl sedmé. Pak zajede pro dívky do hudební školy.

Sakra, zapomněla se poohlédnout po nějakém učiteli kreslení pro Kaylu.

V půl osmé bude večeře. Pak zkontroluje děvčatům úkoly. Čekají je teď testy a zkoušky.

Co Kaylino hláskování a Alina matematika? Bože, jak nerada by se vracela do školy. Nenáviděla zlomky.

Na chvíli se zastavila, protože ji bolely všechny svaly. Obličej měla postříkaný mýdlovou pěnou a špínou.

Vzpomněla si, že by si měla projít materiály na schůzku s kosmetičkou, která bude příští měsíc. Ale to může udělat i v posteli. Ali potřebuje nové cvičky do baletu. Zítra se po nich podívají.

„No to je pohled.“ Michael vešel do úzkých dveří a uviděl hezký ženský zadek v modrých džínách. Myslel si, že patří služebné. „Jestli tohle patří k bydlení, budu asi pěkně solit.“

Laura vykřikla, vyskočila a uhodila se do vodovodní baterie. Nebylo jasné, kdo je víc překvapený.

Michael až do této chvíle netušil, že si nosí podobu Laury ve vzpomínkách. Dokonalá. Dokonale krásná, zlatá a růžová a bílá, jako obrázek princezny z pohádkové knížky.

Ale žena, která stála před ním a zírala na něho velkýma šedýma očima, měla na tvářích špínu, rozcuchané vlasy a v jemných rukou držela rýžový kartáč.

Vzpamatoval se první. Muž, který žil na okraji společnosti, měl rychlé reflexy. Široce se usmál a naklonil se do koupelny. „Laura Templetonová, mám pravdu?“

„Já jsem… nečekali jsme tě dnes. Až zítra.“

Aha, pomyslel si. Hlas se jí nezměnil. Chladný, kultivovaný a trochu sexy. „Vždycky si rád obhlídnu terén předem. Hlavní dveře byly otevřené.“

„Větrala jsem.“

„Dobrá. Rád tě zase vidím, Lauro. Už dlouho mi nečistila záchod tak atraktivní dáma.“

Laura se začervenala a přikývla.

„Josh ti asi řekl, že tuhle budovu nepoužíváme. Nemohla jsem si držet zaměstnance.“

Překvapilo ho, že umí držet kartáč. „Nemusíš se už namáhat. Udělám to sám.“

Když se na ni podíval pozorněji, všiml si, že je stále tak hezká jako dřív. Jemné rysy, pěkná ústa, aristokratické lícní kosti a zasněné oči barvy bouřlivé oblohy.

Zapomněl, že je tak malá? Měřila asi sto padesát pět, možná sedm centimetrů, byla štíhlá a drobná. Její vlasy měly barvu zlata třpytícího se v zapadajícím slunci. Byly jemné a bohaté.

Laura si vzpomněla, že na ni vždycky hleděl tak jako teď, nic neříkal, jen se díval.

„Je mi líto, že se ti to stalo.“

„Hm?“ zvedl obočí a ona si všimla jizvy. „Je to jen dům. Postavím si nový. Oceňuju, že jsi mi poskytla ubytování. Děkuju hlavně za koně.“

Podal jí ruku a ona ji automaticky stiskla. Jeho ruka byla tvrdá, mozolnatá. Držel ji zbytečně dlouho, i když se pokusila ucuknout.

Rty se mu zavlnily v úsměvu. „Zůstaneš ve vaně, zlato?“

„Ne.“ Laura si odkašlala a dovolila mu, aby jí pomohl ven z vany. „Provedu tě tady,“ začala, ale oči jí potemněly, když se nepohnul. „Provedu tě,“ zopakovala.

„Díky.“ Otočil se a ucítil přitom její jemnou vůni.

„Josh ti řekl, že to je byt pro štolbu.“ Už zase měla příjemný hlas slušné hostitelky. „Myslím, že je to docela slušný byt. Kuchyň je úplně zařízená.“ Laura ukázala k výklenku obývacího pokoje, kde Jeny právě čistila bílý sporák, nerezový dřez a jednoduché bílé skříňky.

„To je dobré. Já moc nevařím.“

„Josh se zmínil, že jsi přišel i o nábytek, tak jsme sem něco přinesli.“

Laura se procházela po pokoji se založenýma rukama. Pohovku našly na půdě. Potřebovala sice trochu vyčistit, ale byl to pěkný kousek od Duncana Phyfea. Někdo z Tempetonových nebo z jejich hostů kdysi popálil kávový stolek od Sheridana, ale ten byl taky funkční a ještě docela hezký.

Laura dodala také lampy, jednoduchá bronzová svítidla, která vyhovovala mužskému stylu, houpací křeslo, malé stolky, a dokonce vázu se zimními květinami. Byla pravou dcerou hoteliéra, o čemž svědčila její snaha útulně zařídit i přechodné bydliště.

„Měla jsi s tím hodně starostí.“ Překvapila ho a zahanbila. „Budu tady jen pár měsíců.“

„Není to Templeton Paříž.“ Laura se usmála. „Tady je ložnice.“ Ukázala směrem k chodbičce. „Není nijak moc prostorná, ale postel tam vejde. Já vím, že Josh má rád hodně místa…“ Zarazila se, když si všimla jeho úsměvu. „Hodně místa,“ klesla hlasem. „Proto ti sem dáme královskou postel s pořádně vycpanou matrací. Kovové čelo a pelest máme ještě na půdě. Ta postel se mi vždycky líbila. Není lady moc velký šatník, ale.

„Já nemám moc oblečení.“

„Dobře.“ Laura přešla k oknu. „Pěkný výhled,“ řekla a podívala se ven.

„Jo.“ Přistoupil k ní, zmatený faktem, že mu Laura sahá sotva pod bradu. Viděl skály, pod nimi azurové moře, skalnaté ostrůvky a pěnící se vlny. „Ráda jsi tam chodívala.“

„Stále tam ráda chodím.“

„Ještě hledáš poklad?“

„Jistě.“

„Jak se jmenovala ta dívka, která se vrhla z útesu?“

„Seraphina.“

„Správně. Seraphina. Romantická pohádka.“

„Smutná.“

„To je stejné. Josh se tobě, Margo a Kate vždycky smál, když jste hledaly Seraphinino věno. Ale myslím, že tajně doufal, že ho najde on.“

„Hledáme je každou neděli. Margo, Kate, já a moje dcery.“

Ta zmínka ho šokovala. Zapomněl totiž na chvíli, že ta malá jemná bytost je matkou dvou dětí. „Máš děti. Dcery.“

„Ano,“ Laura zvedla bradu. „Dcery. Moje dcery.“

Něco tady nehraje, pomyslel si. Rád by věděl, jaké to tlačítko vlastně stiskl. „Kolik je jim let?“

Nečekala, že se jí na to zeptá, ani ze zdvořilosti. Odpověděla smířlivě. „Ali je deset a Kayle sedm.“

„Začala jsi brzo. Dívky v tomhle věku většinou milují koně. Můžou se chodit dívat na moje, kdykoli budou chtít.“

Další nečekaná reakce. „Je to od tebe laskavé, Michaeli. Nechci, aby tě obtěžovaly.“

„Mám rád děti.“

Řekl to tak prostě, že mu uvěřila. „Pak tě varuju. Obě se na koně moc těší. Myslím, že bys rád viděl stáje.“ Laura se podívala na hodinky a trhla sebou.

„Máš něco domluveno?“

„Ano, mám. Nebude ti vadit, když prohlídku dokončíš beze mě? Musím se rychle převléknout.“

Asi jde ke kadeřníkovi, pomyslel si. Nebo na manikúru. Anebo na nějakou padesátiminutovou schůzi dobročinného spolku. „Jistě.“

„Klíče jsem ti nechala v kuchyni,“ pokračovala výčtem dalších podrobností. „Není tady telefon. Nevěděla jsem, jestli bys ho chtěl. Někde tu najdeš vrtačku. Kdybys cokoli potřeboval, stačí když se…“

„To je dobrý.“ Vytáhl z kapsy šek a podal jí ho. „Nájemné.“

„Aha.“ Laura si zastrčila šek do kapsy a pocítila lítost nad tím, že nemůže starého přítele svého bratra přivítat jako hosta. Ale jeho peníze upotřebí na cvičky pro Ali a na hodiny kreslení pro Kaylu. „Děkuju, Michaeli. Vítej v sídle Templetonových.“

Vyšla na chodbu a za chvíli ji slyšel scházet dolů ze schodů. Přistoupil k postrannímu oknu a pozoroval ji, jak odchází přes upravený trávník k domu Templetonových.

„A já jsem zrovna klečela ve vaně,“ brblala Laura. Vzdychla si a byla vděčná za chvilku klidu, kterou našla v obchůdku Pretenses.

Mohla všechno povyprávět přítelkyním. „Čistila jsem rohože, v ruce jsem držela kartáč. Nesmějte se.“

„Hned to bude,“ slíbila Kate, která se držela za břicho. „Představuju si, jak elegantní Laura Templetonová čistí špinavou vanu.“

„Kdyby jen vanu. Všude tam bylo plno marastu. A on jen stál a usmíval se na mě.“

„Mmm.“ Margo si olízla horní ret. „A pokud mi slouží paměť, Michael Fury se umí moc pěkně usmívat. Je pořád tak nebezpečně hezký a přitažlivý jako kdysi?“

„Ani jsem si nevšimla,“ vyhrkla Laura a věnovala pozornost otiskům svého prstu na výkladní skříni.

„Lhářko.“ Margo se k ní naklonila. „No tak, Lauro. Řekni.“

„Myslím, že vypadá jako Heathcliff dvacátého století, snědý, černovlasý, silný a drsný, žije na okraji společnosti.“ Laura pokrčila rameny. „Jestli vás tohle přitahuje.“

„Nechápu pak jeho zájmy,“ ozvala se Margo. „Josh říkal, že se věnoval obchodu.“

„Obchodu?“ Laura na to zapomněla, ale teď přikývla. „Ano.“

„Jednou jsem ho navštívila ve Francii, když jezdil závody.“ Margo pohodila hlavou, jak se jí vrátily vzpomínky. „Prožili jsme spolu zajímavý večer.“

Laura zvedla obočí. „Opravdu?“

„Zajímavý,“ zopakovala Margo, ale bližší vysvětlení nepodala. „Pak se vrhl na práci v Hollywoodu. A teď zas na koně. Jsem zvědavá, jestli u nich vydrží. Josh doufá, že ano.“

„Tahle situace mě aspoň přinutila dát do pořádku stáje.“ Laura se chtěla zaměstnat, a proto začala čistit sklo na polici. „Příliš dlouho jsem je zanedbávala. Abych řekla pravdu, přemýšlím o tom, že si jednou zase pořídím koně. Holkám se to bude líbit.“

„A jaké koně má? Na chov, nebo jen pro sebe?“ zajímala

se Kate.

„Neptala jsem se. Jen jsem mu ukázala byt a dala jsem mu klíče. Doufám, že byl spokojený. Josh asi taky. Myslím, že je spolehlivý, dal mi šek. Neumím si představit, že bych chtěla od podnájemníka víc. Koně potřebují mnoho času a prostředků.“ Což znamená,

pomyslela si Laura, že je nebudu mít ještě aspoň deset let. „Bude mít hodně práce. Pochybuju, že ho uvidíme moc často.“

Dveře se otevřely a do obchodu vešly dvě zákaznice. Laura v nich poznala pravidelné návštěvnice, usmála se a přistoupila k nim. „Postarám se o vás. Jsem ráda, že vás zase vidím, paní Myersová, paní Lomaxová. Čím vám dnes posloužím?“

Laura odvedla zákaznice ke zkušební šatně a Margo zašeptala: „Snaží se, abychom nepřišly na to, že o něho má zájem.“

„Hmm?“

„Laura. Vypadá jako žena, které se zalíbil mužský a která se snaží, aby to nebylo poznat.“ Po chvíli se Margo usmála. „Dobře.“

„A proč je to dobře?“

„Je na čase, aby si něco užila. Aby si užila dobrodružství s mužem.“

„Myslela jsi někdy na nějaké jiné užívání?“

„Kate…“ Margo ji chytila za ruku. „Na čerstvou novomanželku je to nemístná otázka. Laura nikdy nebyla na mužské. Myslím, že Michael Fury je pro ni pěkný dárek ke třicetinám.“

„Je to muž, Margo, a ne pár náušnic.“

„Ach, ale je krásný. Myslím, že by se k ní mohl hodit.“

„Předpokládám, že se podle tebe mají o sebe zajímat ze sexuálních důvodů. Počkej.“ Kate zvedla ruku. „Zapomněla jsem, s kým mluvím.“

„Nebuď protivná,“ bránila se Margo a bubnovala prsty do stolu. „Máme tady muže a ženu, kteří se sobě vždycky líbili a jsou oba hezcí a přitažliví. Josh je k sobě přiblížil Ačkoli pochybuju, že to byl jeho záměr, vytvořil velmi zajímavou situaci.“

„Když to bereš takhle.“ Kate se podívala směrem k šatně. „Podívej se, mně se Mick vždycky líbil, ale je to divoch. Máme tady vlka a jehňátko.“

„Máš asi pravdu. Každá žena potřebuje aspoň jedno setkání s vlkem. Ale…“ Bavily se přece o Lauře. „Budu muset pozvat Michaela na večeři. Chci si ho okouknout.“

„A já myslím, že se můžeme na tvoje posouzení plně spolehnout. Máš na to bohaté zkušenosti.“

„Přirozeně.“ Dveře se znovu otevřely. „Do práce, kolegyně.“

Laura trpělivě předváděla kolekci kašmírových svetrů. Kdyby si byla vědoma směru, kterým se ubíraly myšlenky jejích přítelkyní, byla by určitě překvapená a vyděšená zároveň.

Muži ji vlastně nezajímali. Ale nedalo se říct, že by je nenáviděla. Její zkušenost s Peterem ji nezlomila, ani ji nezměnila ve frigidní ženu. Neviděla v mužích nepřátele. V jejím životě bylo mnoho dobrých mužů. Prvním příkladem byl její otec. Druhým bratr. A během posledních měsíců si oblíbila Byrona De Witta.

Rodina, to je jedna věc. Intimní přátelství druhá. Na to druhé neměla Laura čas ani energii. Během dvou let bez manžela bojovala za vytvoření nového života na všech úrovních. Její děti, domov, práce pro síť Templetonových hotelů a pro Pretenses.

Zatímco zákaznice debatovaly nad svetry, odešla Laura dozadu, aby jim nechala prostor. Přemýšlela o tom, co ji a její přítelkyně přivedlo k založení obchodu. Byl to impuls, který vyšel od ní a patřil spíš Margo než jí.

Kariéra její přítelkyně i její finance se zhroutily. Vrátila se z Evrqnj^do Monterey. Myšlenka na vytvoření zajímavého obchůdku, kde by společně prodávaly, byla riskantní, ale vyplatila se.

Ne v dolarech, říkala si Laura, když se vracela k zákaznicím. Hlavně v nalezené sebedůvěře, v přátelství a zábavě.

Když koupily budovu, byla prázdná, špinavá a zaprášená. Jejich vize a snaha ji zázračně změnily. Teď slunce ozařovalo velkou výkladní skříň. Vkusně a nápaditě upravená lákala důmyslnou reklamou kolemjdoucí.

Přes elegantní židli byly přehozeny prudce elegantní kokteilky ve smaragdové zeleni, na rameni ozdobené nostalgickým pávím pérem. Na leštěném toaletním stolku stály barevné flakónky a vedle nich ležel náhrdelník ze vzácných kamenů. V jedné zásuvce otevřené skříně se blýskaly napodobeniny drahokamů, v jiné se leskly hedvábné látky. Na stolku vedle lampy ve tvaru labutě ležela křišťálová flétna a prázdná láhev od šampaňského. Bílé pánské manžety byly položené na formální černé vázance, ozdobené dámským šperkem. Na zemi stály červené lodičky na vysokém podpatku.

Dekorace ve výloze bývaly doménou Margo, ale tentokrát se na nich podílela Laura. A byla na svoji práci patřičně hrdá. Stejně jako na celý obchod. Jejich dílo bylo pokládáno za jedinečné. Stěny pokryté tapetami s růžemi zdobily skleněné police zaplněné různými poklady. Patřily mezi ně porcelánové krabičky, stříbrné servisy, skleněné pohárky zdobené zlatými kroužky. Sametová pohovka zvala zákazníky k posezení, k vychutnání šálku čaje nebo sklenky šampaňského.

Pozlacené točité schody vedly na otevřený balkón, který se táhl kolem celého horního patra a vedl do budoáru, kde se prodávalo negližé, ranní pláštíky a prádlo. Na prodej bylo všechno, od rokokové postele po nejmenší stříbrnou krabičku na šperky. Nic tady nebylo dvakrát.

Obchod je bavil všechny tři. Ačkoli se to nezdálo možné, stmelil je ještě těsněji.

Laura vyšla ze šatny a uviděla Margo, jak předvádí zákaznicím safírový náramek z výlohy. Kate se bavila o lampě ve stylu art noveau s další zákaznicí. Nová zákaznice si prohlížela malou lahvičku z opálového skla a její průvodkyně večerní kabelky.

Ze sterea se tiše linul Mozart. Laura viděla odlesky automobilů z Cannery Road. Po ulicích chodili lidé. Kolem výlohy kráčel muž s malým chlapcem na ramenou. Za ním následoval mladý pár. Ruku v ruce se mladí lidé zastavili a chvíli se dívali do výkladu. Pak vstoupili do obchodu.

„Paní Templetonová?“

Laura se otočila a vrátila se do šatny. „Ano, paní Myersová, líbí se vám něco?“

Žena se usmála a ukázala jí svetr. „Nikdy neodejdu s prázdnou.“

Laury pocítila uspokojení a hrdost. Vzala od dámy kašmírový svetr a řekla: „Staráme se o to, abyste byly vždycky spokojeny.“

Kapitola čtyři

„Pěkně kopeš, chlapče, co?“ Michael hřebelcoval Maxe, svoji největší pýchu a radost. Velký žlutohnědý hřebec z Tennessee souhlasně zafrkal.

Stáje Templetonových s obytnou budovou se v mnohém lišily od Michaelových prostých stájí v kopcích. Připomínaly spíš palác. Michael vzpomínal na den, kdy do nich vstoupil poprvé. Bylo to toho dne, kdy narazil ve svém bytě na Lauru. Jeho příbytek mu tenkrát připomínal všemi opuštěnou pohádkovou chaloupku.

Musel se při té myšlence usmát. Všechno, co souviselo se sídlem Templetonových, mu připomínalo pohádkové knížky se zlatými ořízkami.

Ve stájích našel prach a nepořádek.

Trvalo mu asi týden, než je vyčistil. Pro jednoho člověka to nebyl lehký úkol, ale Michael nechtěl přivést svoje koně do přechodného bydliště dřív, než bude řádně připraveno pro jejich potřeby.

Na druhé straně, na tento týden si musel pronajmout veřejné stáje, a to za dost vysokou cenu. Proto byl rád, že investoval několik dní šestnáctihodinové dřiny a mohl si už koně přivést sem.

Byla to dobrá a pevná stavba, měla styl, což bylo o Templetonových známo. V boxech bylo dost místa, světla i vzduchu. Michaelovi to připadalo důležitější než cihlová podlaha, kachlíkované stěny a umělecké kovářské práce, v jejichž středu se lesklo mosazné T.

Ale umělecké pojetí dokázal ocenit.

Projekt stájí vykazoval smysl pro praktičnost. Na jednom konci zařídili Templetonovi sedlárnu a na druhém místo pro krmivo. Michael stáje vyklidil, zametl, tu něco opravil, tam něco přišrouboval. Chtěl uvést svoje miláčky do obvyklého standardu.

Myslel na ně tajně jako na svoje děti.

Nechal přivézt čerstvé seno a slámu a s radostí přijal pomoc mladíka, který je dodal. Za pár dolarů mu je pomohl uložit.

Teď byl každý box měkce vystlaný slámou z obilí, která ho stála hodně peněz, ale jeho miláčci ji potřebovali. Díky své šikovnosti opravil Michael i automatický napájecí systém. Naolejoval závěsy všech dveří a vyměnil zrezivělé závory.

Musel si obnovit zásoby zrní, elektrolytů, vitaminů a léčiv, protože o všechno přišel. Podařilo se mu zachránit jen pár kusů nářadí a nějaká sedla. Všechno pečlivě očistil a nalakoval a další dokoupil.

Jeho patnáct koní bylo ustájeno přímo královsky. Doposud měl čas se v novém bytě jen vyspat.

„Teď jsi povýšil, Maxi. Asi to nevíš, ale teď jsi v podnájmu u Templetonových. To je teda pořádné vyznamenání, chlapče, na to vem jed."

Poplácal hřebce láskyplně po boku a z kapsičky u pasu vytáhl mrkev. „Už jsem ti navrhl novou stáj, neboj se. Možná i nás potkají ještě podivnější věci. Ale teď máš to nejlepší bydlení."

Max si zdvořile vzal mrkev a stočil směrem k Michaelovi tmavé oko plné trpělivosti, moudrosti, a jak si Michael rád říkal, i lásky.

Michael vyšel z boxu, zajistil závorou spodní část dvířek a vydal se dál. Podlaha měla správný sklon a boty mu na ní zvučně klapaly. Z jednoho boxu se vynořila kaštanová hlava.

„Vyhlížíš mě, zlato?" Tady byla jeho velká láska, nejhodnější a nejněžnější kobylka, jakou kdy měl. Koupil ji jako hříbě. Teď byla v pokročilém stavu březosti. Připravil jí speciální box pro matku s hříbětem. Říkal jí Darling.

„Jak se ti dnes daří? Budeš tady šťastná."

Vstoupil do kotce a pohladil ji po širokých bocích. Byl naplněný radostným očekáváním téměř jako nastávající otec. Kobylka byla malá a on měl trochu obavy, jak bude snášet svoji těžkou hodinku.

Darling měla ráda, když ji Michael škrábal na břiše. Teď radostně zaržála, když se u ní objevil. „Jsi tak krásná." Vzal její hlavu do dlaní s takovou něžností, jako by držel obličej milované ženy. „Ty jsi nejkrásnější bytost, jakou jsem kdy měl."

Kobylka, potěšená jeho zájmem, znovu radostně zafrkala. Pak sklonila hlavu a přičichla ke kapsičce, kterou měl u pasu. Zasmál se a vytáhl jablko. Darling měla raději jablka než mrkev. „Tady máš, Darling, jíš teď za dva."

Najednou kobylka zaslechla hlasy. Mladé, vzrušené a skoro pištivé. Polekaně se vzepjala.

„Máma říkala, že ho nemáme otravovat."

„Nebudeme ho otravovat. Jen se podíváme. Pojď, Kaylo. Ty nechceš vidět koně?“

„Jo, ale… Co když je tam uvnitř. A co když po nás bude křičet?“

„Tak prostě utečeme, ale nejdřív se podíváme na koně.“

Překvapený Michael by rád věděl, jestli ho Laura vylíčila děvčatům jako nějakého strašáka nebo samotáře. Vyšel ze stínu stájí ven na dvůr zalitý sluncem. Kdyby byl básník, řekl by, že spatřil dva anděly.

Dívky si zase pomyslely, že se dívají do tváře samotného ďábla. Byl celý v černém a taky za ním se černaly nějaké stíny. Na jeho snědém a hezkém obličeji nebylo ani stopy po úsměvu. Vlasy mu sahaly až na ramena a kolem čela měl uvázaný černý šátek. Vypadal jako divoký Indián nebo pirát.

Zdál se jim velký, silný a nebezpečný.

Ali s bušícím srdcem položila Kayle ruku na rameno. Chtěla sestru chránit a taky potřebovala oporu. „My tady bydlíme,“ promluvila rozechvěle. „Můžeme tady být.“

Neodolal a rozhodl se trochu si zašprýmovat. „Opravdu? Teď tady bydlím já. A nemám rád neznámé kolemjdoucí. Doufám, že nejste zlodějky koní, co? Takoví lidé se věší.“

Šokovaná a zděšená Ali jen rychle zavrtěla hlavou. Ale Kayla přistoupila k Michaelovi jako fascinovaná.

„Máte hezké oči,“ řekla a usmála se. „Opravdu jste problémový chuligán? Říkala to Annie.“

Ali se v hrůze zmohla jen na to, že zašeptala sestřino jméno.

Aha, pomyslel si Michael, Ann Sullivanová o něm má stále stejné mínění, jako když byl mladý. „Býval jsem. Ale už to není pravda.“ Bože, to dítě je krásné, pomyslel si. „Ty se jmenuješ Kayla a máš stejné oči jako tvoje máma.“

„Hmm, a to je Ali. Je jí deset. Mně je sedm a půl a už mi vypadl zub.“ Široce se usmála, aby mu ukázala mezeru.

„Bezva. Hledala jsi ho?“

Kayla se rozesmála. „Ne, má ho pohádková víla. Odnesla ho na oblohu a udělá z něho hvězdu. Máte všechny zuby?“

„Když jsem je naposled kontroloval, byly všechny.“

„Vy jste pan Fury. Máma říkala, že vám tak máme říkat. Líbí se mi vaše jméno, je jako z pohádky.“

„Pro nějakého lotra?“

„Možná.“ Mrkla na něho. „Můžeme vidět vaše koně, pane Fury? Neukradneme je, ani jim neublížíme.“

„Myslím, že vás rádi uvidí.“ Natáhl ke Kayle ruku a taji hez váhání chytila. „Pojď, Ali,“ vyzval nenucené druhou dívku. „Nebudu na tebe křičet, pokud si to nezasloužíš.“

Ali se kousla do rtu a následovala je do stájí. „Óó!“ rychle uskočila dozadu, protože Max vystrčil z boxu velkou hlavu a zvědavě natáhl krk. Pak se musela usmát sama sobě. „Je tak moc velký. A tak hezký.“ Vztáhla ruku, ale pak ucukla a schovala ji za záda.

„Můžeš si ho pohladit,“ povzbudil jí Michael. Starší děvče je trochu plaché, říkal si. Je hezká jako obrázek. „On nekouše. Jen toho, kdo si to zaslouží.“ Aby to dokázal, zvedl Kaylu ke koni. „No, seznam se s Maxem. Je to jižanský džentlmen.“

„Náš strýček je jižanský džentlmen,“ prohlásila Kayla. „Ale nevypadá jako Max.“ Potěšené hladila koně po měkké tváři. „Je hladký,“ zamumlala. „Ahoj, Maxi. Ahoj.“

Ali se nechtěla nechat zahanbit, a proto přistoupila ke koni a pohladila ho po druhé tváři. „Jezdíte na něm?“

„Jo. Bojoval jsem s Maxem proti Indiánům, taky jsme byli sami divocí Indiáni, honili jsme dostavník a přeskakovali rokle.“ Michael se podíval do dvou párů rozšířených očí. Zasmál se. „Max je hollywoodská hvězda.“

„Opravdu?“

„Opravdu. Někdy vám ukážu výstřižky z novin. Pojďte se podívat na Darling. Bude mít brzy malé.“

„Teta Margo taky má.“ Kayla se rozpovídala, jako by se bavila s novou kamarádkou. „Jmenuje se John Thomas, ale my mu říkáme J.T Rodí koně děti stejně jako lidé?“

„To už je trochu moc,“ zamumlal Michael a raději odvedl děti dál od klisny. Seznámil je s Jackem, důstojným hřebcem, a s Lulu, což byla dovádivá klisna. Pak přišel na řadu Zip, podle Michaela nejrychlejší kůň na Západě.

„Proč jich máte tak hodně?“ Nadšení z koní nezastínilo podezření. Ali sledovala Michaelovy pohyby s plachou zvědavostí a zkoušela ho různými otázkami.

„Trénuju je. Kupuju je a prodávám.“

„Prodáváte?“ Ta myšlenka Kaylu překvapila.

„Všechny, kromě Maxe a Darling. Ty dva neprodám nikdy. Ale ti ostatní se dostanou k lidem, kteří ocení jejich talent a budou se o ně dobře starat. Všichni mají svůj osud. Tady z Jacka bude dobrý jezdecký kůň. Jezdil by od rána do večera. A Flesh, to bude senzační poník – akrobat, až ho vycvičím.“

„Myslíte tím, že umí nějaké triky?“

„Jo.“ Michael se na Kaylu usmál. „Bude je sypat z rukávu. Ale Max, ten už je všechny zná. Chcete něco vidět?“

„Opravdu nám to ukážete?“

„Musíte zaplatit.“

„Kolik? Já mám v pokladničce peníze,“ obchodovala Kayla.

„Ne penězi,“ řekl Michael a vedl děvčata zpět k Maxovi. „Jestli se vám naše show bude líbit, přijdete a odpracujete si to.“

„A jakou práci budeme dělat?“ chtěla vědět Ali.

„Promluvíme si o tom. Pojd, Maxi.“ Michael odsunul závoru a otevřel dvířka. „Máme tady dvě dámy, kterým se musíš předvést.“

Max byl v předvádění starý veterán. Byl rád, že má obecenstvo. Michael ho vyvedl do malého výběhu za stájemi. „Děvčata, zůstaňte tady u plotu. Může to být trochu drsné. Držte si mašle.“

Max ladně pokrčil přední nohy a uklonil se. Dívky začaly nadšeně tleskat. Michael by přísahal, že se Max usmál.

„Hop,“ poručil Michael.

Pomocí různých příkazů a signálů předvedl Michael s Maxem děvčatům celou nacvičenou sestavu. Velký kůň se vzpínal na zadních, ržál, hrabal kopyty ve vzduchu, tančil a otáčel se kolem své osy. Pak se na něho Michael vyšvihl a Max zopakoval všechny cviky s pánem na hřbetě.

„Teď příjde scénka ***táhneme pouští třetí den bez vody.“*** Na daný signál Max poklesl, unaveně svěsil hlavu a vlekl se pomalu, jako by každý krok měl být jeho posledním. „Teď pozor, je tady chřestýš.“

Max uskočil dozadu, nahrbil se a skrčil. „Bože všemohoucí, policajti mi zastřelili koně. Mrtvý koník Max.“

Max se otočil kolem své osy, zapotácel se a padl na levý bok. Michael spadl s ním a odkulil se stranou. Pak vyskočil, vtom zahlédl koutkem oka Lauru, jak k němu běží v lodičkách na vysokém podpatku.

„Ach, bože, jsi v pořádku? Jak se to stalo? Ach, tvůj kůň!“

Michael chtěl začít s vysvětlováním, ale byl příliš zaujatý sledováním krásných Lauřiných nohou.

Max ležel jako mrtvý, a když k němu Laura poklekla, jen přimhouřil jedno oko. „Chudáček! To je hrůza! Má něco s nohou? Kde máš číslo na veterináře?“

Když Michael viděl, jak velká hlava koně spočívá na modré sukni Lauřina slušivého kostýmku, schoval jazyk za zuby. „Vypadá to, že starý Max bude mít pohřeb.“

„Nemluv tak,“ vyjela na něho Laura. „Mohl se zranit.“ Ale co když ne? Uhladila si vlasy, které se jí svůdně kroutily kolem tváří. „Holky, jděte domů.“

„Ale mami…“

„Neodmlouvejte.“ Nemohla snést pomyšlení na to, že by dcery byly svědky toho, co bude následovat. „Lauro,“ začal Michael.

„Proč tady jen tak stojíš?“ V očích měla starost a vztek. „Proč něco neuděláš? To ubohé zvíře trpí, a ty tu jen tak stojíš. To se nemůžeš postarat o svého koně?“

„Ano, madam, postarám se. Maxi, hop.“

K Lauřinu úžasu se velký kůň zvedl a postavil se na všechny čtyři.

„Byl to jenom trik, mami.“ Kayla se vesele rozesmála a Michael zatím pomohl Lauře na nohy. „Max umí triky. Hrál mrtvého, jako to někdy dělají psi. Není nádherný? Že je úžasný?“

„Ano.“ Laura si nazlobeně čistila sukni. „Má skutečně velký talent.“

„Omlouvám se.“ Moudrý muž ví, kdy se má usmát. Michael byl jen zřídkakdy moudrý. „Kdybych tě viděl, varoval bych tě. Ale objevila ses tak najednou.“ Poškrábal se na tváři. „Myslím, že ses bála víc o mého koně než o mě. Mohl jsem si zlomit vaz.“

„Kůň ležel, ty ne,“ prohlásila napjatě Laura. Ale všechna zlost ji přešla, když k ní Max sehnul hlavu. „Ach, ten je krásný. Že jsi nádherný? A chytrý!“

„Max hrál v mnoha filmech.“ Ali přistoupila k matce. „Pan Fury taky.“

„Ale?“

„Triky,“ vysvětlil Michael. Vytáhl z kapsy mrkev a podal ji Lauře. „Dej mu ji a bude tvým otrokem po zbytek života.“

„Kdo by odolal?“ Laura podala koni mrkev a tiše kárala děti. „Neříkala jsem vám, že nemáte pana Furyho otravovat?“

„Ano, ale on říkal, že ho neotravujeme,“ Kayla se usmála na Michaela. Stála na spodním břevnu ohrady a vztáhla k Michaelovi s důvěrou ruce.

„Protože to nebyla pravda.“ Michael Kaylu zvedl a posadil si ji na klín. Laura se zamračila. „Mám rád společnost,“ vysvětlil Lauře. „A koně taky. Už je unavuje dívat se celý den jen na mě. Děti jsou tady vždycky vítány. Když mi budou překážet, řeknu jim to.“

Ke Kaylině radosti a k Lauřině zděšení vysadil Michael děvče na Maxova široká záda.

„To je výška. Podívej se, jak jsem vysoko!“

„Snažím se nedívat,“ odpověděla Laura a její ruka automaticky sáhla po uzdě. „To je kůň akrobat, a ne neškodný poník.“

„Je jako jehňátko,“ ujistil ji Michael. Zvedl Ali a posadil ji za sestru. „Unesl by vás všechny tři. Je silný jako býk.“

„Ne, díky.“ Uklidnila se, když se zahleděla Maxovi do očí. Byly opravdu něžné. „Nejsem na to oblečená.“

„To vidím. Vypadáte dobře, paní Templetonová. A vypadala jsi tak, i když jsi lezla přes plot.“

Podívala se Michaelovi do očí. Byl něžný? To opravdu ne. Ale byl neodolatelný.

Otočila se. „Dobrá, holky, zábava skončila. Musíte se jít umýt. Bude večeře.“

Ali si chtěla začít stěžovat, ale pak si to rozmyslela. Nechtěla, aby se o ní říkalo, že neumí skončit. „Může k nám jít pan Fury na večeři?“

„Ach.“ Nespokojenost proti slušnosti. Slušnost vždycky vítězí. „Ale jistě, Michaeli, jsi vítán.“

Michael si nepamatoval, kdy se mu dostalo chladnějšího pozvání. „Díky, ale už něco mám. Jdu se podívat k Joshovi na jeho syna.“

„Dobře.“ Laura pomohla Kayle a pak Ali ze hřbetu koně. „Nebudeme ti narušovat program.“

„Mám pár věcí, které bych s tebou rád probral. Můžeš ještě na minutku?“

„Jistě.“ Lauru bolely nohy. Přála si konečně shodit ty prokleté lodičky a natáhnout si pohodlně nohy. „Děvčata, řekněte Annie, že za chvilku přijdu.“

„Děkujeme, pane Fury.“ Dobře vychovaná Ali podala Michaelovi ruku.

„Není zač.“

„Děkuju, pane Fury, že jste nám ukázal koně a triky a všechno tady. Jdu to povykládat Annie.“ Kayla se rozběhla, ale u ohrady se zastavila. „Pane Fury?“

„Ano, madam?“

Kayla se zasmála a pak zvážněla. „Umíte taky cvičit psy? Kdybyste měl štěňátko nebo vám ho někdo přivedl, dovedl byste ho naučit triky jako Maxe?“

„Myslím, že bych to dokázal, kdyby to byl dobrý pes.“

Kayla se znovu usmála a rozběhla se za sestrou.

„Chce psa,“ zamumlala Laura. „Nevěděla jsem to. Nikdy se nezmínila. Chtěla ho kdysi dávno, ale Peter… Sakra. Měla jsem si to uvědomit.“

Michael udiveně sledoval souboj emocí, který se jí odrážel v obličeji. Nejsilnější byl pocit viny. „Vždycky se takhle mučíš?“

„Měla jsem na to přijít. Je to moje dítě. Měla jsem vědět, že si přeje štěně.“ Najednou se Laura cítila strašně unavená. Vjela si prsty do vlasů.

„Tak jí nějaké kup.“

Laura bojovně vysunula bradu. „Koupím. Určitě.“ Podívala se na Michaela. „Co potřebuješ?“

„Hoho, já potřebuju moc věcí.“ Nonšalantně položil ruku na Maxův krk. „Teplé jídlo, rychlé auto, lásku hezké ženy – ale co potřebujeme oba, je párek koček.“

„Prosím?“

„Potřebuješ kočky, Lauro. Máš tady myši.“

„Ach, bože.“ Laura se otřásla a zhluboka se nadechla. „Taky mě to mohlo napadnout, ale Peter…“ Hlas se jí zlomil. Zavřela na okamžik oči. Ne, nepojede zpátky dolů do města. „Budu se muset vydat do útulku. Koupím tam pár koček.“

„Mohla bys tam vzít i nějaké štěně pro děti.“

„Proč ne?“

„Jasně.“ Michael přivedl Maxe k plotu. „Jen se neupínej na rodokmen. Někteří lidé chtějí jen koně s rodokmenem, arabské a tak. Já mám ve stáji jednu z nejkrásnějších klisen, jakou jsem kdy viděl. Je chytrá jako čert a rychlá jako had. A je to kříženec. Ale já jsem měl křížence vždycky rád.“

„Já dávám přednost charakteru před rodokmenem.“

„To je dobře.“ Michael se sehnul, utrhl kvetoucí pryskyřník a podal jí ho. „Ty holky se ti povedly. Jsou krásné a milé. Ta malá si mě už omotala kolem prstu. A ona to ví.“

„Ty mě překvapuješ.“ Laura se dívala dolů na kvítek, který držela v ruce. Přestože cítila zahanbení a přestože ji bolely nohy, následovala Michaela do stájí. „Nepřipadáš mi jako člověk, který má rád děti. Ještě k tomu malé holky.“

„Kříženci jsou samé překvapení.“

„Nemyslela jsem…“

„Já vím, žes to tak nemyslela.“ Michael zavedl Maxe do boxu a zavřel za ním dvířka. „Ta malá má tvoje oči, temně šedé jako obloha za bouřky. Ali zase zdědila tvoje ústa, měkká a něžná.“ Usmál se. „Povedly se ti, Lauro.“

„Myslím, že bych ti měla poděkovat. Ještě nikdo mi nic lakového neřekl. Jsem ráda, že jsi je pobavil, ale nechci, aby ses cítil nějak zavázán.“

„To ne. Řekl jsem ti, že se mi líbí. Myslím to vážně. Kromě toho, něco mi dluží. Vystupujeme s Maxem za poplatek. Slíbily, že si to odpracují.“

„A jak?“

„Vyklízení stájí, rozvážení krmiva. Nevím, jestli by ti nevadilo, kdyby se postaraly i o hnůj.“

„Ne. Bude to pro ně dobrá škola.“ Laura automaticky zvedla ruku, aby pohladila Maxe po nose. „Podařil se ti tady malý zázrak,“ poznamenala a rozhlédla se po útulné a čisté stáji.

„Mám sílu a hodně plánů.“

„Na co?“

„Chtěl bych si vybudovat podobné stáje a chovat jezdecké a parkurové koně a cvičit poníky.“

„Je-li Max prototyp, pak máš před sebou úspěch. Opravdu ses někdy věnoval obchodu?“

„Mezi jiným, včetně různých podivných podniků, jak o mně šíří paní Sullivanová.“

„Ach.“ Laura stočila pohled k Maxovi. Odkašlala si.

„Myslím, že Annie si dobře pamatuje, kdo nabídl Joshovi první cigaretu.“

„Jeden z mých menších zločinů. Před šesti měsíci jsem přestal kouřit. Je to snadnější než se bát, aby mi neupadl žhavý popel do sena.“

„Nebo umírat na rakovinu plic.“

„Na něco se umřít musí.“

Laura se otočila v okamžiku, kdy se Michael natáhl po Maxově uzdě. Narazili do sebe a Michael chytil Lauru pevně za ramena, aby neupadla.

Byla měkká a křehká, jak si představoval. Mírně se natočil a ucítil na hrudi jemný tlak jejích prsou. Zahleděla se mu do očí, jako by ho viděla poprvé. Stáli chvíli proti sobě a Lauře se silně rozbušilo srdce.

„Vždycky jsem byl zvědavý, co ty jsi za oříšek.“ Usmál se, zvedl ruce a zase je položil zpět Lauře na ramena. „Nikdy jsem neměl příležitost to zjistit. Jasně, tehdy jsi pro mě byla moc mladá. Teď tě mám poprvé tak blízko.“

„Promiň.“ Laurin hlas zněl chladně a klidně. Uměla se ovládat, ale uvnitř cítila neklid a vášeň.

„Nestojíš mi v cestě.“ Michael zvedl jednu ruku a hrál si s kudrnou u její tváře.

„Ale ty mně ano.“ Laura se neuměla bavit s muži. Nikdy se s nimi nemusela takhle bavit. Ale byla natolik inteligentní, že věděla, že teď by potřebovala nějaký kurz. „Nezajímá mě flirt.“

„Mě taky ne.“

Půjčila si něco z Margoiny škály dovedností. Podívala se na něho znuděně a řekla: „Michaeli, věřím, že spousta žen by byla na mém místě polichocena. Kdybych měla čas, možná by mi to taky lichotilo. Ale já nemám čas. Děti na mě čekají, musím na večeři.“

„Jsi vyčerpaná,“ řekl, „ale stále jsi žena dobrých způsobů. Máš to prostě v krvi.“ Ustoupil jí z cesty. „Až budeš mít trochu času, víš, kde mě najdeš.“

„Pozdravuj ode mě Joshe a Margo,“ rozloučila se s ním a vydala se ke svému domu.

„Jistě. Zlato?“

Trochu rozpačitá nad jeho oslovením se Laura ohlédla. „K těm kočkám. Nekupuj žádná koťátka. Potřebuju dospělé hladové kocoury.“

„Pokusím se.“

„Určitě se ti to podaří,“ zamumlal za ní.

„Bože, to je kus,“ oznámil Maxovi. Překvapen svojí reakcí, třel si Michael hřbetem ruky místo na srdci. To ho vždycky uklidnilo. „Je to typ, který donutí chlapa, aby se cítil jako velký hladový kocour. A ještě k tomu nemotorný.“

Zavrtěl hlavou a zamířil nahoru do bytu, aby se osprchoval.

„Takže z Margo je máma.“ Michael se usmíval na svoji hostitelku, která ve slušivé kalhotové kombinéze nevypadala ani trochu mateřsky. Vynikaly v ní všechny krásné křivky jejího těla.

„Jsem slavně mámou.“ Margo políbila Michaela na obě tváře, což byl evropský zvyk. „Líbí se mi to.“ Kousek odstoupila a změřila si Michaela dlouhým pohledem. Nezklamal ji. „Jak je to dlouho, Michaeli? Šest let? Sedm?“

„Déle. Tenkrát jsem jezdil evropský okruh a ty jsi dobývala Evropu jako modelka.“

„To bývaly časy,“ prohodila lehce, zavěsila se do svého hosta a uvedla ho do domu.

„Krásné bydlení.“ Nepřekvapila ho elegance kalifornsko-španělského stylu, ale útulnost.

„Podílela se na něm Kate. Pamatuješ si na Kate Powellovou?“

„Jistě.“ Prošli halou s dlaždicovou podlahou do obývacího pokoje, kde v krbu planul oheň. U něho zvaly k posezení dvě kaštanově hnědé pohovky. „Jak se má? Slyšel jsem, že se nedávno provdala.“

„Ano, ještě mají líbánky. Myslím, že Byron se ti bude líbit. Až se usadíš, uspořádáme večírek. Musíme tě představit známým.“

„Teď nemám moc času na společenské akce.“

„Mám na mysli jen malé společenské setkání. Co si dáš k pití?“ Margo už stála u krásně vyřezávaného baru. „Josh přijde za okamžik. Má nějakou schůzi.“

„Máš pivo?“

„Myslím, že ano.“ Margo vytáhla z malé chladničky pod barem láhev piva. „Takže teď máš koně.“

„Vypadá to tak.“

Michael pozoroval Margo, jak otevírá láhev a pomalu nalévá pivo do poháru. Na prostředníčku levé ruky se jí leskl zlatý prsten s diamantem. Vlasy měla také zlaté, upravené do měkkých vln. V uších se jí taky blýskaly diamanty. Ale největší záře vycházela z jejích očí.

„Vypadáš dobře, Margo. A šťastně. Je pěkné vidět tě šťastnou.“

Margo vzhlédla, mírně překvapená. „Opravdu?“

„Ještě nikdy jsi takhle nevypadala.“

„Zřejmě máš pravdu.“ Připravila na bar skleničky a vytáhla stříbrnou nádobu na šampaňské.

„Teď jsi manželka, matka a domácí paní.“ Pozvedl sklenici na zdraví. „Kdo by si to pomyslel?“

„A všechno mě to baví.“ Napila se šampaňského. „Měl by ses přijít podívat do Pretenses, Michaeli. Sídlíme na Cannery Row.“

„Přijdu se podívat do vašeho obchůdku a ty se musíš přijít mrknout na moje koně.“

„Ujednáno. Je mi líto, že jsi přišel o dům.“

Michael pokrčil rameny. „O ten mi tak nejde. Nikdy se mi moc nelíbil. Naštvaly mě hlavně stáje. Zrovna jsem je dokončil a hned vzápětí jsem o ně přišel. No, je to jen dřevo a hřebíky.“

„To muselo být strašné. Jednou jsem viděla film o sesuvech půdy a jejich strašných důsledcích. Neumím si představit, že bych něco takového zažila.“

„To si nepřej.“

Michael měl ještě dnes momenty, ve kterých znovu prožíval noc, v níž ho bičoval déšť, ohlušovalo ho burácení pohybující se půdy a do obličeje mu šlehal silný vítr. Znovu prožíval strach, že nebude dost silný, rychlý a chytrý na to, aby zachránil svůj nejcennější majetek.

„Mimochodem, už pracuju na rekonstrukci. Mám dodavatele. Teď je to jen otázka peněz a času.“

„Jsem přesvědčena, že v sídle Templetonových budeš spokojený, než se ti podaří postavit nové stáje.“

„Je těžké nebýt tam spokojený. Dnes jsem potkal Lauřiny dcerky. Hezké děti. Ta starší byla upjatější, ale Kayla…“ zasmál se. „Ta šla bez obav přímo ke mně.“

„Jsou to hodné holky. Laura si s nimi dala hodně práce.“

„Moc se nezměnila.“

„Víc, než si myslíš. Rozvod byl pro ni těžký. Velice těžký. Ale má tvrdé Templetonovské jádro. Ty jsi neznal Petera Ridgewaye, že ne?“

„Ne.“

„Věř mi,“ Margo se znovu napila. „Je to darebák.“

„Zlato, ty ho nenávidíš. A já taky.“

Margo se vesele zasmála a vzala ho za ruku. „Je prima, že jsi zase zpátky, Michaeli.“

„Svádíš mi ženu, Fury?“ Josh vešel do pokoje s dítětem v náručí. „Budeme o ni se synem bojovat.“

„Myslím, že by mě přemohl.“ Michael položil sklenici, vstal a zvědavě se přiblížil k J.T Chlapeček si ho upřeně prohlížel a pak vztáhl ručku a chytil ho za vlasy. „No pojď, tvrďáku.“

Než Margo stačila otevřít ústa, aby vyřkla tucet mateřských rad a varování, Michael vzal J.T. něžně z Joshovy náruče a přitiskl ho k

sobě. Jeho přirozené chování vyvolalo u Margo překvapení, které vzápětí vystřídala spekulace.

J.T. se host líbil, protože se na něho usmál.

„Podařené dílo, Harvarde.“ Michael přitiskl k dítěti nos. „Gratuluju.“

„Děkuji.“ Josh se usmál na svoji ženu. „Měl jsem pomocnici.“

Kapitola pět

Laura přinesla domů dvě ochmýřená malá koťátka a párek velkých kocourů. A pak ještě štěně se širokými tlapkami, skvrnitou srstí a teplým jazýčkem.

Malá zoo jí v autě způsobila trochu problémů, ale taky ji pobavila. Dojela domů s kocoury mňoukajícími v krabicích, koťaty spícími na sedadle a štěnětem schouleným na klíně.

„Počkejte, až vás uvidí děvčata.“ Zamilovaně hladila pejska po hlavě. „Myslím, že se o tebe pohádají a já se budu muset vrátit a přivézt i tvého bratříčka nebo sestřičku.“

Se smíchem odbočila na příjezdovou cestu k domu. Byla jsem hloupá, měla jsem to udělat už dávno. Staré zvyky, uvažovala. Peter neměl rád zvířata, tak tedy zvířata nesměla přes práh. Ale Peter je pryč už dva roky. A byly to dlouhé dva roky, za které už mohli provést jednoduché změny.

Laura zaparkovala a podívala se na svůj zvěřinec. Vzdychla si. „Jak se mi podařilo všechny vás sem nacpat?“

Pro štěně měla vodítko, které teď připevnila k jeho zbrusu novému obojku. Nedoufala, že zvířátko pochopí, k čemu slouží. Na chvíli jí blesklo hlavou, že zatroubí a počká, až jí přijde někdo na pomoc.

Ale pak se rozhodla, že si pomůže sama. „Ty půjdeš první,“ rozhodla a otevřela dveře. Štěně se skrčilo a zavětřilo. Pak sebralo odvahu a vyskočilo z auta. Kdyby se Laura tak nesmála, udržela by vodítko v ruce. Ale štěně udělalo kotrmelec a vypadalo tak překvapeně, že se Laura hlasitě rozesmála a vodítko jí vyklouzlo z ruky.

Štěně se rozběhlo.

„Ale sakra.“ Smějící se Laura vyskočila z auta. „Pojď sem, ty hlupáčku.“

Pejsek místo aby se vrátil, obíhal v kruzích kolem a pak skočil do Joeových narcisů. Celou dobu radostně ňafal.

„Tak to bude problém,“ uvědomila si Laura. Vrátila se do auta pro spící koťata. Vzadu se v přepravních krabicích z plna hrdla ozývali protestující kocouři. „Dobře, dobře, dejte mi chvilku.“

Laura si nacpala každé kotě do jedné kapsy saka a zvedla obě krabice. „Vy dva jste Michaelův problém.“ Následujíc štěkot štěněte, vydala se směrem ke stájím.

Tam se jí naskytl krásný pohled. Na druhém konci dvora klečely její dcery a mazlily se s divoce se vrtícím a nadšeným štěnětem.

Laura si uložila tento obrázek hluboko do srdce.

„Podívej, mami!“ křičela Kayla. „Pojď sem honem a podívej se na to štěně. Asi se ztratilo.“

„Nezdá se mi, že je ztracené.“

„Má řemínek.“ Ali se zasmála, protože štěně jí skočilo do klína. Její smích Laura neslýchala často. „Možná uteklo z domova.“

„Myslím, že ne. Je doma. Je naše.“

Ali se vyděsila. „Ale my nemůžeme mít zvířátko.“

Laura s úsměvem otevřela krabice. „Asi s vámi nebude souhlasit.“

„Myslíš to vážně?“ vykulila oči Kayla. Překvapení a radost v jejím obličeji zase pronikly Lauře do srdce. „Myslíš to tak, že to štěňátko zůstane u nás a my se o ně budeme starat? Napořád?“

„Tak přesně to myslím.“

„Mami!“ Kayla vyskočila a objala matku kolem pasu. Silně ji stiskla. „Mami, děkuju. Budu se o ně dobře starat. Uvidíš.“

„Já vím, miláčku.“ Laura se podívala na Ali, která jen tiše zírala do prázdna. „Všichni se o ně budeme starat, že Ali?“

V Ali zuřil vnitřní konflikt. Otec vždycky říkal, že zvířata jsou jen na obtíž a že dělají nepořádek. Padají z nich chlupy a zapichují se do koberců. Ale štěně se jí tak roztomile zakusovalo do nohy, vrtělo ocáskem a pokoušelo se vyskočit jí do náruče.

„Budeme se o ně dobře starat,“ řekla nakonec vážně. Chtěla se přitočit k matce, ale najednou se zastavila. V obličeji měla vyděšený výraz. „Mami, něco se ti hýbá v kapse.“

„Ach.“ Laura se smíchem postavila krabice, sáhla do kapes a vytáhla odtud dvě zmítající se klubíčka. Jedno bylo stříbřitě šedivé a druhé medové. „Copak to tady mám?“

„Koťátka?“ vypískla Kayla a vrhla se na ně. „Koťátka. Máme i koťátka! Podívej, Ali, máme všechno.“

„Jsou tak maličká.“ Ali si jemně a opatrně vzala šedé kotě. „Mami, jsou tak malá.“

„Jsou to miminka. Narodila se před šesti týdny.“ Laura byla stejně nadšená a na první pohled zamilovaná do koťat jako její dcery. Pohladila ukazováčkem šedé kotě. „Taky potřebovala domov.“

„Je to opravdu v pořádku?“ Ali se s obavou podívala Lauře do očí. „Je to správné, že si je necháme?“

„Určitě je to správné.“

„Ještě je tu něco!“ vykřikla Kayla a otočila se po zvuku vycházejícím z kartónových krabic.

„Ne, ti nejsou naši. To jsou kocouři do stáje pro Michaela.“

„Já mu je odnesu.“ Kayla, která se chtěla okamžitě podělit o novinu s někým, kdo ji bude poslouchat, podala své kotě AU a popadla obě krabice. Trochu se prohýbala, ale statečně se vydala do stájí. „Pojdte, kočičky, pojďte, ukážu vám váš nový domov.“

„Mají už jména?“

„Mmm.“ Laura nepřítomně pohladila Ali po vlasech a pak sledovala komickou postavičku Kayly, která se kolébala ke stájím se dvěma těžkými kocoury v krabicích. Kolem nohou se jí motalo štěně. „Vybereme jim je.“

„Můžu jedno jméno dát sama? Třeba pro to malé šedivé koťátko?“ Ali si koťě přitiskla k tváři.

„Samozřejmě že můžeš. Jaké jméno se ti líbí?“

„Je to holčička, nebo kluk?“

„No, já vlastně nevím,“ uvědomila si Laura. „Zapomněla jsem se zeptat. Možná to bude v papírech, které jsem musela vyplnit.“ S jednou rukou kolem Aliny šíje se Laura vydala za Kaylou. „Štěně je kluk a obě kočky taky, protože Michael chtěl kocoury.“

„Protože má raději kluky?“

Uf. „Ne, miláčku. Asi si myslí, že kocouři budou šikovnější. Potřebuje, aby mu chytali myši.“ Ali vykulila oči. „On je nechá jíst myši?“

„Dítě, dělají to všechny kočky.“

Ali si přitiskla kotě ke druhé tvářičce. „Moje je jíst nebude.“

Kaylin hlásek se ozýval ze stáje v nadšených výkřicích smíšených s ňafáním pejska, který vběhl za ní. Když Laura vstoupila, musela si chvíli zvykat na přítmí. Pak uviděla Kaylu a Michaela, jak dřepí na cihlové podlaze a hladí nového psího obyvatele Templetonova sídla.

„Myslím, že to bude dobrý pes.“ Michael energicky poškrábal štěně za ušima.

„Takže ho naučíte triky, pane Fury? Bude umět dělat mrtvého a tak?“

„Doufám.“

Pes zvědavě očichával jednu z krabic. Odměnou mu bylo zuřivé zasyčení. Zaječel a schoval se za Lauřiny nohy.

„Už se něco naučil.“ Michael s úsměvem otevřel první krabici. „Nebude čichat k uvězněnému kocourovi. Ne, zlato.“ Michael chytil Kaylinu ruku dřív, než děvče sáhlo na kocoura. „Pochybuj u, že má dobrou náladu. To vězení se ti nelíbilo, co, chlapče? Tak tě i s kamarádem pustíme ven.“

Otevřel i druhou krabici a stáhl Kaylu o krok zpátky. „Necháme je, ať si to tady prohlédnou. Jakmile si tady najdou myši, už tady zůstanou.“ Přejel očima po Lauře a pak se otočil. „Co to máš, Ali?“

„Koťátka.“ Ali jich měla plné ruce i srdce. „Máma nám přinesla i dvě koťata.“

„Roztomilé malé kočičky.“ Michael přistoupil k Ali. „Pěkné.“

„Maminka říkala, že to šedé si můžu pojmenovat sama.“

„A já vyberu jméno pro to světlehnědé.“ Kayla si rychle vzala kotě ze sestřiných rukou a přitiskla si je k nosíku. „Že jo, mami?“

„Jasně. Po večeři si uděláme výběr jmen.“

„Můžeme koťátka ukázat Maxovi? Můžeme?“

„Jistěže můžete.“ Michael mrkl na Kaylu. „Max je jemný džentlmen.“ Děvčata se rozběhla s psíkem v patách a Michael zavrtěl hlavou. „Co tě to proboha napadlo, Lauro?“

„Holky jsou šťastné.“ Laura si uhladila vlasy. „A taky jsem zachránila pět životů. Máš něco proti koťatům a štěňatům?“

„Ne.“ Kocouři vyskočili z krabic a plížili se kolem s tichým mručením. Michael vztáhl ruku a pohladil po hlavě rozvážného valacha. „Ty neděláš nic napůl, že ne?“

„To se o mně všeobecně ví.“ Laura se usmála. „Nemohla jsem se zastavit. Kdybys viděl jejich obličeje, když jsem jim řekla, že ten hloupý malý psík je jejich… Nikdy na to nezapomenu.“

Michael ji pohladil po tváři se stejnou láskou, s jakou hladil koně. Nevěděl, má-li se divit, nebo zlobit, když sebou cukla jako hříbě. „Potřebuješ sama nějaký výcvik.“

„Prosím?“

„Hned se splašíš. Jsem rád, že jsi mi koupila ty kocoury,“ prohlásil dřív, než se zmohla na odpověď.

„Díky. Stejně je musím všechny vzít k veterináři na injekce a vykleštění.“

„Ou!“ Michael vydal krátký výkřik v impulzivní mužské reakci. „Jo, myslím, že jo.“

„Je to zodpovědné a taky je to nutné, když si bereš zvířata z útulku. Mám od nich všechny papíry. Ale zapomněla jsem na…“

„Co?“

„No, nezeptala jsem se na pohlaví koťat. Už si nevzpomínám, jestli mi to řekli. Byl tam zmatek. Myslím, že jsem někde slyšela, že u malých koťat se to těžko pozná.“

Měl problém udržet vážnou tvář, ale podařilo se mu to. „Slyšel jsem, že se s nimi má zatřepat, a pokud je to nerozruší, jsou to samičky.“

Chvíli jí trvalo, než pochopila. Pak vypukla ve veselý smích. „Určitě to zkusím. Až budou holky pryč.“

„Taková ty jsi. Nečekal jsem, že tak často uslyším tvůj smích. Vždycky jsi se v mé přítomnosti chovala tak důstojně.“

„Určitě se mýlíš.“

„Zlato, co se týče žen, nemýlím se moc často.“

„Ne, neumím si představit, že by ses často mýlil.“ Aby měla chvilku na vzpamatování – a sakra, ano, na znovuzískání důstojnosti –, otočila se k valachovi. „To je nádherný kůň.“

„Je chytrý a klidný. Jacku?“

Při zvuku svého jména kůň vztyčil uši. Moudře otočil hlavu k Michaelovi. „Kolik je ti let, Jacku?“

Kůň zahrabal v odpověď čtyřikrát nohou.

„Co si myslíš tady o dámě?“

Jack se podíval na Lauru a tiše uličnicky hvízdl.

Okouzlená Laura se znovu rozesmála. „Jak jsi ho to naučil?“

„Jack? Ten rozumí každému slovu, které řekneš. Chceš se s tou dámou projet, Jacku?“ Kůň rozhodně přikývl. „Vidíš?“

Michael se k ní otočil s vlastním uličnickým úsměvem. „Chcete se svézt, madam?“

„Já… „ Bože, jak ráda by si zase sedla na koně. Nechala by hojit, kam by ho nohy nesly.“

„Ráda bych, ale nemám čas.“ Odměnila Michaela zdvořilým úsměvem. „Necháme to na příště.“

„Dobře, kdykoli budeš chtít.“ Je zvyklá na plnokrevníky, pomyslel si a pokrčil rameny. Jednoho dne Jacka vymění za čistokrevného koně.

„Díky. Musím ubytovat svoje zoo. Pokud nás Annie pustí do domu.“

„Paní Sullivanová je tvrdý oříšek.“

„Patří do rodiny,“ upozornila ho Laura. „Ale musím ji varovat, že s sebou vedu tu zvěř.“

„Tihle tě zaměstnají celou noc.“

„Já to zvládnu.“

Laura noční opatrování sice zvládla, ale nebyla to procházka růžovým sadem. Štěně kňouralo a vylo, a přestože mu Kayla prokazovala láskyplnou péči, upokojilo se až v Lauřině posteli. Laura věděla, že dělá chybu, ale nedokázala je vyhnat, když se k ní přitulilo s takovou nadějí.

Koťata rozčileně mňoukala a kvílela, chvílemi se prala, až je uklidnila láhev teplého mléka, kterou přinesla pozorná Annie.

Výsledkem bylo, že Lauru druhý den štípaly oči a trápila únava.

Dřímala nad klávesnicí počítače ve své kanceláři v hotelu a proklínala se. Pak se podívala do souboru s objednávkami. Zkontrolovat dvanáct set přihlášek k pobytu v hotelu, zajistit zboží pro ošetřovny, vyřídit pronájem místností pro bankety a semináře, objednat džbány na vodu, zaregistrovat požadavky na stroje na kávu a další a další.

Právě přijíždělo nákladní auto plné krabic s knihami. Laura kladně hodnotila myšlenku podpisové akce autorů románů, ale byla si vědoma toho, že ji i její zaměstnance z toho bude bolet hlava.

Jednou rukou prověřovala na počítači záznamy a druhou zvedla pípající telefon. Když uslyšela hlas manažerky z agentury, která obvykle objednávala konferenční a jiné prostory, málem zařvala. „Ano, Melisso. Tady je Laura Templetonová. Co pro tebe mohu dnes udělat?“

A zítra a po zbytek mého života, pomyslela si Laura. Manažerka žádala další prostory a další změny.

„Jistěže, pokud nebude pěkné počasí a vaše setkání nebude možno provést u bazénu, poskytneme vám náhradní místo. Pěkná je třeba zahrada Ballroom. Míváme tam často svatební hostiny. Na ten den tam ještě nemáme žádnou rezervaci.“

Poslouchala a bubnovala prsty na stolní desku. „Ne, to nemůžu zařídit, Melisso. Ale jestli nevyjde ta zahrada, nabídneme vám určitě něco jiného. Uvědomuji si, že se jedná o víc než tisíc lidí. Ubytujeme vás.“

Zase chvíli poslouchala a dělala si poznámky. „Ano, taky se těším, že tě uvidím. Když něco, tak zavolej.“

Laura se dlouze nadechla, aby si pročistila hlavu, a vrátila se k záznamům.

„Lauro.“

Nevykřikla, ale chtěla. „Byrone, zapomněla jsem na něco?“

„Ne.“ Byron vstoupil do kanceláře a zdálo se, že ji celou vyplnil. „Nezajdeme si na oběd?“

„Na oběd? Vždyť ještě nemůže být poledne.“

„Ne, to nemůže,“ řekl mírně, zatímco Laura se dívala na hodinky. „Je půl jedné.“

„Tak mi to uteklo. Za hodinu mám být v obchodě. Musím to tady dokončit. Jde o něco důležitého?“

Díval se jí do očí a zavřel za sebou dveře. „Udělej si přestávku.“

„Opravdu nemůžu. Musím…“

„Udělej si přestávku,“ zopakoval Byron. „To je příkaz.“ Aby se ujistil, že ho poslechne, posadil se. „Teď si, paní Templetonová, promluvíme o zástupu.“

„Byrone, já zastupuju. Fitz zařizuje svatební hostinu Milhousových a Druryových. Robyn je po uši v problémech, její děti mají neštovice a…“

„A všechno je jen na tobě,“ dokončil za ni větu Byron. „Vypadáš unaveně, zlato.“

„Mluvíš jako můj švagr, nebo jako nadřízený?“

„Za oba. Jestli se o sebe trochu nepostaráš…“

„Já se o sebe starám.“ Laura se usmála. Byronova starost o zdraví a dobrou kondici byla všeobecně známa. „Jen jsem se na dnešek moc nevyspala. Byla jsem v útulku.“

Byron se rozzářil v chápavém úsměvu. Před rokem adoptoval dva psy. „Jo? Co sis přivezla?“

„Štěně a dvě koťata. Holky jsou nadšené. A dnes ráno jsem nachytala Annie, jak chová štěně, jako by to bylo novorozeně. Říkala mu, že hodný pejsek nesmí čurat na vzácné koberce.“

„Na to jsou nejlepší noviny. Musíme se přijít podívat na ten tvůj zvěřinec.“

„Přijďte dnes večer.“

Byron zvedl obočí. „Před návštěvou venkovského tanečního klubu, nebo po ní?“

„Večírek svatého Valentýna!“ Laura zavřela oči. „Úplně jsem zapomněla.“

„Nemůžeš se omluvit, Lauro. Jsi Templetonová. Čekají tě.“

„Já vím, já vím.“ Její radostné přání včasné večerní koupele a dlouhého spánku bylo ta tam. „Přijdu. Měla jsem na to myslet.“

„Kdybys zapomněla, Margo s Kate by ti to stejně připomněly. Podívej, nechej dnes obchod těm dvěma a jdi se prospat.“

„J.T. má dnes pravidelnou lékařskou prohlídku. Nemůžu tam nechat Kate samotnou. Blíží se svatý Valentýn a bude nával.“

„Což mi připomíná…“

Pochopila a usmála se. „Dnes je teprve desátého, Byrone. Ještě budeš mít dost času promyslet si a vybrat dárek své milované. A nehleď na to, co ti říkala Kate. Nekupuj jí software. Raději dej přednost květinám.“

Jí už dlouho nikdo neposlal květiny, pomyslela si smutně. Vzpomněla si na drobný žlutý pryskyřník, ale rychle tu myšlenku zahnala.

„Ještě nesehnala ten nový počítač, který pořád chce.“ Vstal. „Mám tě večer hodit do klubu?“

Takový je život osamělé ženy, pomyslela si Laura. Vždycky se připojit k nějakému páru. „Ne, díky, uvidíme se až tam.“

„Joshi, já nejsem typ na večírky ve venkovských klubech.“ Michael sebou trhnul, jako by na něho už navlékali oblek.

„Bral bych to od tebe jako laskavost.“

Michael zamračeně odměřoval obilí. „Jestli chceš něco vědět, tak to přímo nenávidím.“

„Mohl bych ti představit spoustu potenciálních majitelů koní. Znám chlapíka, který má senzační stáj. Mohl by ses mu pochlubit, že máš mladou klisnu.“

„Ano, chtěl bych ji každou chvíli připustit.“ Chtěl pro ni toho nejlepšího hřebce. „Tak mi řekni, jak se jmenuje, a já si s ním promluvím. A nemusím chodit na nějakou tancovačku. Jsem ten poslední, s kým by chtěla tvoje sestra tančit.“

„To není schůzka.“ Takhle mu to řekla Margo, když mu dávala instrukce. „Je to jen proto, aby se Laura necítila jako páté kolo u vozu. Já jsem si to nevymyslel, to zosnovala Margo.“

Josh pozoroval Michaela, jak odvažuje obilí, a připadal si jako nějaká nižší forma živočicha. „Pak jsem si uvědomil, jak Laura často vynechávala společenské příležitosti nebo se na poslední chvíli vymluvila. Bylo by dobré, kdyby měla doprovod, to je celé.“

„Žena, jako je tvoje sestra, může mít celou eskortu společníků.“ Odpověděl Michael celý zaprášený od krmiva. Pak se zamyslel.

„No, nezdá se mi, že by ráda plavala v bazénu se žraloky.“ Očekávali od něho, že s tím něco udělá? Josh chvíli čekal a pak pokrčil rameny. „Zná tě, Micku. Bude se s tebou cítit dobře. A budeš mít příležitost získat nové kontakty. Každý z vás z toho bude mít užitek.“

„Nerad nosím vázanku.“ Michael se otočil přes rameno a usmál se. „Nejsem jako ty, Harvarde. Pořád chodíš v padnoucím italském oblečku. Jdi od toho zrní, prosím tě.“

„Hele, Micku. Jde o jediný večer, z tvého úžasného a zábavného venkovského života, který věnuješ Lauře. Zajdeme si na biliár a povykládáme si.“

To je toho, pomyslel si Michael. Místo, aby si dal sendvič a strávil večer nad svými projekty. „Nejraději bych tě…“

„Půjčím ti vázanku.“

„Jdi do háje.“ Kolem se mihl jeden černočerný kocour a skočil do tmy. Ozvalo se vypísknutí. „Kriste, to je nechutné.“

„To je život, Harvarde.“ Michael se otočil zpět ke krmivu pro Darling.

„Víš dobře, co to tady děláš?“

„Zřejmě máme každý svoje pevné místo.“

Josh si uvědomil, kolik pevných míst už Michael měl. Ale tohle snad bylo něco jiného. Znali se dost dlouho a dobře, aby Josh nevěděl o snadném přebíhání svého přítele od jedné věci ke druhé. Ale takhle spokojený ještě nebyl.

„To je ona, že?“

Michael se ohlédl. Nemusel nic vysvětlovat, Joshovi ne. Stačilo jedno slovo. „Ano.“

„Jak tě znám, máš s ní velké plány.“ Michael odpověděl. „Jasně.“

Josh počkal, než Michael nasypal krmivo březí klisně a zkontroloval její kotec. „Monterey Riding Academy. Jsou to naši rodinní přátelé.“

„Ano?“

„Dnes večer budou v klubu. Kate u nich dělala účetní. Dělají hodně do obchodu s koňmi.“

Michael si pomyslel, že ambice jsou vždycky past. „Ty jsi pěkný bastard, Harvarde. Vždycky jsi byl.“

Josh se mírně usmál. „Každý máme svoje pevné místo.“

„Laura asi neví o téhle tvé aktivitě, že?“

„Chci se o ni postarat,“ odpověděl Josh spiklenecky a podíval se na hodinky. „Ještě budu mít čas skočit do obchodu a domluvit se s ní. Pak mám ještě jednu schůzi. Večírek začíná v devět. Řeknu jí, že ji vyzvedneš v půl deváté – a budeš mít vázanku.“

„Kdybys mi za to stál, nakopal bych ti zadek, kamaráde.“ Michael si očistil ruce od prachu z obilí. „Nebudu si nijak užívat, ale udělám to.“

„Dobře.“ Josh, spokojen s výsledky své mise, zamířil ke dveřím. „Jo, znáš cestu do klubu?“

Oceňujíc Joshovu ironii, Michael potřásl hlavou.

„Možná si přece jen užiju.“

Zuřila, byla v pasti. Spolčili se proti ní. Laura rozčileně vytáhla ze skříně perlově šedé kokteilky. Josh, Margo a Kate se do ní pustili v Pretenses a postavili ji před hotovou věc.

Michael Fury ji měl přivézt do klubu. Všem to vyhovovalo. Nebudou se muset starat o její odvoz a o její pocity osamělosti na večírku, který je koncipován pro páry. Michael bude uveden do společnosti a získá důležité kontakty.

Ach ano, vyhovuje to všem. Každému, kromě ní.

Je to pokořující, dumala, když si zapínala zip. Třicetiletá žena, které sjednává doprovod starší bratr. Ještě horší je, že Michael ví, že je po smutném rozvodu a že není schopna sama si sjednat schůzku.

„Což nechci,“ řekla psíkovi, který vběhl do místnosti, aby mohl zbožňujícím pohledem sledovat každé její hnutí. „Vůbec se mi nechce jít do toho zatraceného klubu. Jsem unavená.“

Pes soustrastně vrtěl ocáskem, zatímco Laura zuřivě prohledávala šatnu s cílem najít boty a kabátek pošitý perličkami. Nepotřebovala mužské rámě, aby se cítila kompletní. Nemusela se zavěšovat do nikoho. Proč nemůže jít raději do postele a chvíli si před usnutím číst. Nebo jíst popcorn a pak usnout u starého dobrého filmu.

Proč se musí nastrojit, jít do společnosti a být Laurou Templetonovou?

Zarazila se a vzdychla. Protože ***je*** Laura Templetonová. Je tady něco, na co nemůže zapomínat. Laura Templetonová má povinnosti, musí udržovat image.

Tak, řekla si. Vzala do ruky rtěnku a zručně si namalovala rty, musím udržovat image. Půjde na večírek, bude říkat správné věci správným lidem. Bude k Michaelovi tak vlídná, jak to bude nezbytné. A až ta hloupá akce skončí, spadne do postele a zapomene na všechno. Až do příště.

Zaměřila se na svůj účes. Bože, potřebovala by kadeřníka. Ale kdy to má všechno stihnout? Otočila se, aby si vzala kabelku, a s hrůzou pozorovala, jak štěně čurá na vzácný koberec od Aubussona.

„Ale Bongo!“

Pes se na ni zašklebil a posadil se do vlastní loužičky.

Byla to jen malá vzpoura, ale Michael si nevzal kravatu. Pomyslel si, že když bude mít po boku Lauru Templetonovou, snad ho nevyhodí, i když bude mít pod sakem černý rolák.

Zaparkoval mezi ostrůvkem rozzářených žárovek a hlavním vchodem. Stejně by ho kravata škrtila.

Nervy. Byl současně udivený a znechucený, ale cítil se jako adolescent před první schůzkou.

Ignoroval oblohu posetou zářícími hvězdami, stříbrné světlo měsíce, vůni moře a květin a vešel do dveří jako člověk u konce se silami.

Jak se, sakra, mohl zamotat do něčeho takového?

Nikdy nevcházel k Templetonovým hlavním vchodem. Když jako chlapec navštěvoval Joshe, používal postranní nebo zadní dveře. Hlavní vchod byl tak impozantní, vysoký a zdobený. Klepadlo představovalo stylizované masivní T vyvedené v mosazi. Nad hlavou mu visela antická lucerna.

Prostředí mu vůbec nepřipadalo přátelské.

Ani Ann Sullivanová, která mu přišla otevřít. Stála proti němu se sevřenými rty, v naškrobených černých šatech. Nejdřív si všiml, že

léta se na ní moc nepodepsala. Byla to hezká žena, kdyby přehlédl nenávist v jejích očích. Margo zdědila svoji krásu po matce.

„Dobrý večer, pane Fury.“ Lehký irský přízvuk v její výslovnosti by mu připadal okouzlující, kdyby v něm nebylo tolik zášti.

Z důvodů, které nedokázal přesně určit, si vždycky přál její náklonnost. Sebejistě se usmíval a stejný byl i jeho hlas, když řekl: „Paní Sullivanová, jak to uteklo.“

„Uteklo,“ odpověděla a jasně mu tím dala najevo, že to nebylo dost dlouho, co ho neviděla. „Jste očekáván.“

Michael přijal tohle zdráhavé pozvání a vstoupil do haly. Uviděl známé dlaždice v barvě slonové kosti a paví modři. Stejný byl i nádherně zdobený lustr, jiskřící světlem. Místo mu připadalo příjemné, ale jeho průvodkyně nikoli.

„Oznámím slečně Lauře, že jste tady.“

Ale sotva se otočila, aby splnila svoji povinnost, objevila se Laura nahoře na točitých schodech. Ačkoli si Michael později říkal, že je blázen, v té chvíli se mu srdce na okamžik zastavilo.

Světlo se odráželo od drobných korálků Lauřina kabátku a hrálo všemi barvami. Pod kabátkem měla Laura jednoduché šaty v barvě měsíčního prachu. V uších jí zářily safíry a diamanty a rámovaly její pěkný obličej. Světlé vlasy si sčesala dozadu.

Vypadala tak dokonale a tak krásně. Ruku bez prstenů položila na zábradlí. Jako by vystoupila z obrazu.

„Je mi líto, že jsem tě nechala čekat.“ Hlas měla chladný, naprosto neprozrazoval její strach.

„Právě jsem přišel,“ odpověděl stejně vyrovnaně. Pak si uvědomil absurdnost situace. Tady stál on, Michael Fury, a natahoval ruku k princezně. „Doufám, že jsem neměl přinést kytičku k pasu tvých šatů, nebo něco podobného?“

Laura vykouzlila krásný úsměv. „To není školní ples.“

„Chválabohu.“

„Budte opatrná, slečno Lauro.“ Ann vrhla na Michaela varovný pohled. „A vyjeďte opatrně. Uvědomte si, že nejste na závodech.“

„Annie, štěně jsem nechala u děvčat, ale…“

„Nestarejte se.“ Ukázala ke dveřím a říkala si, že čím dřív odejdou, tím dřív se její děvče vrátí. „Postarám se o ně o všechny. Mějte se dobře.“

„Budu se snažit přivézt Lauru v pořádku,“ dodal Michael a otevřel dveře.

„Snažte se,“ zamumlala Ann a začala si dělat starosti hned, jakmile za nimi zavřela.

„Je to od tebe hezké, že mě svezeš do klubu.“ Laura se rozhodla, že uvede všechno na správnou míru. A všechno udrží v příslušných mezích. „Nemusíš se cítit zavázán a bavit se tam jen se mnou.“

Michael plánoval, že jí řekne totéž. Nebyl rád, že ho předešla. Otevřel jí dveře vozu. „Kdo tě naštval, Lauro, já, nebo celý svět?“

„Já nejsem naštvaná na tebe ani na nikoho jiného.“ Ladně vklouzla na sedadlo spolujezdce Michaelova porsche. „Jen ti chci vysvětlit situaci, abychom ten večer mohli strávit v pohodě.“

„A to jsi řekla, že máš ráda křížence.“

Laura zamrkala. „Nevím, co tím myslíš.“

„To nic,“ chvíli zaváhal a pak zavřel dveře. Obešel vůz a pomyslel si, že večer pěkně začíná.

Kapitola šest

Mohlo to být ještě horší, pomyslel si Michael. Mohl být někde v džungli střední Ameriky uprostřed palby. Mohl taky spadnout na hlavu a mít ji rozbitou po nezdařeném kaskadérském triku.

Místo toho stál v místnosti plné lidí, které neznal a které ani nechtěl znát.

Raději by měl rozbitou hlavu.

Pomyslel si, že místnost je velmi roztomile vyzdobená. Z girland z papírové krajky visela malá červená srdíčka. Všude bylo plno krásných květin. Nikdy neměl nic proti květinám. Ale zdálo se mu, že červených a bílých květů je tady příliš mnoho.

Na růžově potažených stolech trůnily bílé svícny zdobené červenými a bílými karafiáty. Aspoň si myslel, že to jsou karafiáty. A ta hudba. Říkal si, že reprezentuje nejširší kulturní záběr se svými

břesknými strunnými nástroji a diskrétním piánem. Na nástroje hráli muži středního věku v bílých oblecích.

Střídali blues a rock.

Z oken byl krásný výhled na pobřeží. Díval se na drama divokých vln, narážejících na rozeklané skály. Proti nim se stavěla do kontrastu spokojená společnost ve vyhřátém a naleštěném prostředí klubu.

Ženy předváděly to nejlepší ze svého šatníku a šperkovnic. Perly, náramky, náhrdelníky a další spousta klenotů na nich zářila, zdobilo je hedvábí, krajky a vše vylepšovaly drahé parfémy. Přehnané, stejně jako dekorace na jejich obličejích. Michaelovi se víc líbila Laurina uměřenost, kterou se od nich odlišovala. Laura byla třída, měla noblesu v krvi. Chtěl jí to říct, ale ona rychle zmizela, aby provedla, jak tomu říkal, Templetonovo kolečko.

Většina mužů vězela ve smokingu. Nepatrný fakt, který mu Josh zapomněl sdělit. Ne že by to Michaelovi vadilo. Nikdy smoking nenosil, ani ho neměl.

Ale měl alespoň něco, co mohl příteli vytknout. Až se ten darebák ukáže.

Michael držel sklenici vychlazeného piva. Na stole studeného bufetu se na něho smály umělecky rozmístěné a nazdobené speciality. Chutnaly báječně. Taky si trochu zaflirtoval s dámou, která si ho spletla s mladým hollywoodským režisérem. Michael se nenamáhal vyvést ji z omylu.

Zvažoval, má-li se procházet po místnosti, nebo se jít podívat ven a nadýchat se trochu čerstvého vzduchu. Mohl by si jít taky prohlédnout některé další místnosti. Možná by tam našel pár hráčů, k nimž by se mohl připojit. Najednou k němu přistoupila Laura.

„Omlouvám se. Je tady pár lidí, s nimiž jsem se musela pozdravit.“ Automatickým gestem sáhla po sklenici šampaňského, kterou jí na podnose nabídl pohotový číšník. Poděkovala mu.

„To nic. Žádný problém.“

Ale byl to její problém, pomyslela si. Měla čas chvíli si ho promyslet. „Lituji toho, Michaeli. Byla jsem naštvaná, že mě Josh vmanévroval do tohoto večera, a vylila jsem si zlost na tebe.“ Když

neodpovídal, usmála se na něho. „Tak o čem sis povídal s Kitty Bennettovou?“

„S kým? Jo, s tou zubatou brunetou?“

Laura se napila šampaňského. Ještě nikdy neslyšela, že by se někdo takto vyjádřil o předsedkyni montereyské umělecké rady. Tak výstižně. „Ano.“

„Ptala se mě na můj poslední film.“

„Opravdu?“

Rozhodl se, že se bude chovat přátelsky, a usmál se. „Ale nešlo o ***Statečné srdce,*** ačkoli jsem tam předvedl pár pěkných kousků. Myslela si, že jsem režisér nějakého uměleckého snímku. Něco o fetišismu.“

„Hmm. A ty jsi s ní diskutoval o metaforických obratech naší sexem posedlé společnosti na pozadí mnohočetných vrstev symbolismu reprezentujících morální úpadek.“

Michael se začal cítit lépe. „Něco takového. Domnívá se, že jsem brilantní a schopný. Myslím, že dostanu grant.“

„Gratuluji.“

„Jistěže chtěla hlavně moje tělo.“

„No, umělec musí podstupovat oběti. Ale, tady je Byron s Kate.“

Michael se ohlédl. Když uviděl elegantní brunetku v rafinované černi, překvapeně povytáhl obočí. Z vyhublé a nezajímavé dívenky, kterou si pamatoval, se stala žena se svůdnou tváří, tajemnýma očima a rafinovaným účesem z krátce přistřižených černých vlasů.

„To je Kate? Kate Powellová?“

„Teď se připravuje na zkoušky,“ utrousila Laura. „Je tím posedlá, tak se ji nesnaž rozčílit.“

„Tohle je její učitel?“ zamumlal Michael a měřil si ramenatého muže vedle Kate.

„A manžel. Je to taky můj šéf. Byron.“ Laura natáhla ruku k oběma příbuzným, kteří se probili davem k nim. Rychle se s nimi políbila a otočila se na Kate. „Margo měla pravdu. Ta Karanová ti sedne. Byron De Witt, Michael Fury.“

„Těší mě. Kate mi o vás hodně vyprávěla.“

„A nemusela jsem přehánět.“ Kate se usmála a přistoupila k Michaelovi. Rychle a přátelsky ho objala.

Má trochu hubené paže, ale je v nich síla, všiml si Michael. Objal ji také a pak si ji prohlédl na délku paže. „Katie Powellová. Vypadáš dobře.“

Kate se Michael vždycky líbil. Zamrkala a řekla: „Ty taky, Micku.“

„Mám někomu přinést skleničku?“ Byron se zeptal hlasem, který Michaelovi připomněl mátový julep (slazený alkoholický nápoj z whisky a máty s ledem, ***pozn. překl.)***

„Já si dám to, co Laura,“ oznámila Kate.

„Michaeli?“

„Já piju pivo.“

„To je fajn,“ prohlásil Byron. „Připojím se k vám. Omluvte mě na chvíli.“

„On je Jižan,“ vysvětlila Kate a dívala se za Byronem s jiskrou spokojenosti v oku. „Je džentlmen.“

„Nevypadá to, že by se k tobě hodil tak jako ty šaty,“ okomentoval situaci Michael.

„Nevypadá to tak.“ Kate se vesele zasmála. „Ale na rozdíl od šatů, které se zítra vrátí do obchodu, on je opravdu můj. Tak, sakra, jak se máš, Michaeli Fury, a kdy uvidíme tvoje koně?“

Pro Kate bylo tak snadné najít vždy správnou odpověď, pomyslela si Laura, která vše sledovala. Hned vklouzla s Michaelem do nenuceného rozhovoru. Copak necítila ony… oh, nechtěla to slovo ani použít, ***vibrace,*** ale bylo to jediné vhodné slovo, které ji napadlo. Temné, neklidné a nebezpečné vibrace. Cítila nervozitu, když stála vedle něho, když se její paže otřela o jeho, nebo když zachytila jiskru v jeho modrých očích.

Pomohlo jí, když se vrátili Josh s Margo. Najednou se bylo o čem bavit a čemu se smát. Byron si začal s Michaelem povídat o koních. Byronova rodina jich také pár chovala. Než se rozhovor stočil na automobily, další téma, které vítají všichni muži, domluvil si Byron návštěvu Michaelovy stáje.

Nebylo složité vytratit se z mužské společnosti a odvést Margo s sebou. „Tak,“ začala Margo, „líbí se ti tady? Michaela i tebe provázejí tázavé pohledy.“

Nic by nemohlo Lauru vyvést z rovnováhy lépe. Teď to teprve dokonale pochopila a divila se, jak mohla přehlédnout ten mistrovský tah.

Popadl ji vztek, ale ovládla se.

„Je tohle součástí tvého plánu? Vystavit celému klubu na odiv ubohou Lauru s jejím doprovodem?“

„Vypadá-li ten doprovod jako Michael,“ Margo netrpělivě mávla rukou. „Vzpamatuj se, Lauro. Je to jeden večer z mnoha. Proč bys ho nemohla strávit po boku dobře vypadajícího muže? Bůh ví, že ses už dlouho schovávala před společností.“

„Schovávání.“ Zase ji popíchla. „Tak ty tomu říkáš?“

„Ale ne.“ Margo zalitovala svých slov a objala Lauru kolem ramen. „Měla jsem na mysli, že ses dlouho zaměřovala jen na práci a povinnosti a neužila sis zábavy. Tak si teď užij. Zatancuj si s ním, jděte na procházku, cokoli. Jen aby nestrávil večer jako Byronovo siamské dvojče.“

„Nechci s Michaelem tančit, mluvit ani jít na procházku,“ prohlásila Laura rozhodně. Najednou cítila velký smutek. Je stále v roli mladší sestry, zanedbávané čekanky, navíc opuštěné manželky. „Jsem ráda, že si našel něco, co ho dnes večer aspoň trochu zabaví. Strašně se nudil.“

„Tak ty ses nesnažila dostát své povinnosti, že?“ Margo rozzlobeně naklonila hlavu. „Myslím, že by se ti nic nestalo, kdybys byla k tomu chlapíkovi trochu milá. Po pravdě řečeno by prospělo tobě i tvému nejbližšímu okolí, kdyby sis s ním užila trochu sexu a zbavila se frustrace.“

Laušiny klidné šedé oči se změnily v ocel. „Ach, skutečně? Netušila jsem, že lidé v mojí blízkosti jsou tak výrazně ovlivněni mým životním stylem.“

„Hej.“ Kate poznala, že se její přítelkyně hádají, a přitočila se k nim. „Bojujeme?“

„Laura je namíchnutá, že jsme ji přinutily jít sem s Michaelem.“

„Mně se Mick líbí.“ Kate si vzala ze svého malého talířku olivu a vložila si ji do úst. „V čem je problém?“

„Jsem naštvaná,“ řekla Laura důrazně, „protože Margo si myslí, že s ním vlezu do postele jen proto, aby ona a jiní přátelé netrpěli mojí sexuální frustrací.“

Kate se podívala směrem, kde stáli Michael, Byron a Josh. „To přece nevadí,“ pokrčila rameny. „Kdybych nebyla šťastně vdaná, taky by mě to napadlo.“

„To je pěkné od vás obou. Od šťastně vdaných žen. Kriste, doufám, že nikdy nebudu tak arogantní.“ Měla tak dobře natrénované sebeovládání, že se jí podařilo odejít, aniž hnula brvou.

„Špatné tlačítko,“ zamumlala Kate. „Stiskly jsme špatné tlačítko.“

„Některá špatná tlačítka už někdo stiskl dřív.“ Margo si vzdychla a pak se napila vína. „Nevadí mi, že jsem ji rozčílila, ale nechtěla jsem, aby byla nešťastná. Prostě jsem doufala, že si s Michaelem užije.“

Kate se zachichotala. „Jsi pozorná přítelkyně, Margo. Sakra, jsme arogantní?“

„Bojím se, že jo.“

Laura se po několika minutách na dámské toaletě uklidnila. Posadila se na skládací židli před dlouhou řadu zrcadel a pozorně si namalovala rty.

Byla frustrovaná? Byla obtížná pro svoje okolí? Nemyslela si to. Byla hodně zaměstnaná, zaměřená na povinnosti a na rodinu.

Co je na tom špatného? Vzdychla, opřela se lokty o pultík pod zrcadlem. Hlavu měla v dlaních. Ne, je to ona, kdo kazí normální večer, připustila. Protože už takový večer dlouho nezažila.

A protože, připustila si ještě, neví, jak se má chovat ve společnosti muže, zejména takového, jako je Michael Fury.

Když se zamilovala do Petera, bylo jí sedmnáct. V osmnácti se za něho provdala. Před ním s nikým nechodila.

Byla vdaná deset let a ani jednou si nezaflirtovala. Na nevěru už vůbec nepomyslela. Muži, s nimiž se stýkala, bud patřili do rodiny, nebo k rodinným přátelům. Jiné znala díky jejich manželkám, s nimiž se přátelila, nebo z obchodních jednání.

Její třicet let, pomyslela si, a neví, jak se chovat na schůzce. Navíc to není schůzka v pravém slova smyslu.

Najednou se otevřely dveře toalety. Laura se rychle napřímila a popadla hřeben.

„Ahoj, Lauro.“

„Judy.“ Laura se vřele usmála. Judy Prenticeová patřila k jejím dobrým přítelkyním a k pravidelným zákaznicím Pretenses. „Jsem ráda, že tě vidím. Vypadáš báječně.“

„Udržuju se.“ Judy, vždy připravená sdělit nový klípek, si přisedla k Lauře. „Viděla jsi Maddie Greenovou? Minulý měsíc udělala pěknou blbost.“

Laura prostě nemohla neodpovědět. „Je obtížné přehlédnout její nové poprsí.“

„No, když se s tím objevila, řekla jsem jí, že vypadá velmi sebejistě.“ Usmála se. „Myslím, že příště mě zatáhne sem a svlíkne se, aby se mohla pochlubit. Je příliš neomalená a bez zábran.“

„Oh, bože, díky za varování.“

„Musím přiznat, že to má krásně udělané. Když už jsme se tak sešly, chtěla jsem se tě zeptat na toho krásného chlapa, s kterým jsi dnes přišla. Je odtud?“

„Je to starý přítel.“

Judy převrátila oči v sloup. „Všechny bychom měly mít takové staré přátele.“

„Jen se vrátil do rodného kraje.“ Lauru něco napadlo. „Tvoje dcera navštěvuje jezdeckou školu, že, Judy?“

„Je úplný blázen do koní. Já jsem měla taky takové období, ale myslím, že Mandy je mnohem větší fanatik.“

„Michael chová koně a taky je cvičí. Teď jsem ho ubytovala u nás, než se mu podaří znovu vybudovat stáje a dům, které mu zničily nedávné sesuvy.“

„Ach, bože, to je hrozné. Jedna moje přítelkyně sledovala, jak její dům sklouzl díky sesuvu z útesu. Jen tak klouzal a klouzal a najednou byl pryč. To muselo být strašné.“ Judy si vklepávala parfém do kůže na zápěstí. „Proč žijeme v Kalifornii?“

„Je to tím počasím,“ odpověděla suše Laura. „V každém případě se můžeš setkat s Michaelem a domluvit se s ním o Mandy.“

„Ano, asi toho využiju. Bude mít brzy narozeniny a nejvíc ze všeho chce vlastního koně.“ Judy sešpulila rty v přemítání a dál na sebe plácala parfém. „Díky za radu. Promluvím si o tom s manželem. Přeju ti hodně štěstí s tvým starým přítelem.“

Laura už se cítila lépe. Večer už pokročil, za chvíli bude po večírku. To nejmenší, co může udělat, je snažit se užít si ještě jeho poslední části.

Vyšla z toalety a zamířila ke své společnosti.

„V pořádku?“

Laura trochu nadskočila. Musí se na mě pořád lepit? „Promiň.“

„Když ses vydala na toaletu, vypadala jsi, jako bys kousla do citrónu.“ Michael podal Lauře novou sklenici šampaňského.

„Chvilková indispozice. Popovídala jsem si tam s přítelkyní.“

„Vy ženy rády pořádáte schůze na toaletě, je to tak? Proto tam chodíte ve skupinách?“

„Samozřejmě, hrajeme tam poker a kouříme cigára. Ale já jsem tam projednala něco, co by tě mohlo zajímat. Moje přítelkyně má dceru, která miluje koně. Chtějí jí jednoho koupit. Zmínila jsem se Judy o tobě. Doufám, že ti to nevadí.“

„Můžeš mi kdykoli sjednat podobný obchod. Líbí se mi tvůj švagr.“

„Poznala jsem to. Padli jste si do oka.“

„Chceš mi tím jemně naznačit, že jsem si tě nevšímal?“

„Ne,“ vyhrkla příliš rychle a pak se to snažila zamaskovat. „Ne tak úplně. Jsem ráda, že si s Byronem rozumíš.“ Dívala se, jak Byron s Kate tančí. „Jsou spolu tak šťastni. Vzali se před pár měsíci, ale jsou stále stejně zamilovaní.“

„Odhaluješ svoji romantickou stránku.“

Laura se nebránila. „Myslím, že není trestné být romantická.“

„Pak se odvážím požádat tě o tanec.“ Pohlédla na něho. Co teď, sakra? „Pak bych měla přijmout.“

Než uchopil její ruku, všiml si, že se jí najednou úsměv vytratil ze rtů a z tváří jí zmizela krev. Zvednutá ruka jí najednou poklesla.

„Co se děje?“

Jen tiše a roztřeseně vydechla. „Ahoj, Petere. Candy.“

„Lauro.“

Michael se otočil a instinktivně Lauru podepřel. To musí být její bývalý manžel, uvědomil si. Do muže byla zavěšená sebevědomá rudovláska s kočičíma očima.

Muž představoval Lauřin typ. Vysoký, světlovlasý, distingovaný, s dokonalým vystupováním, oblečený v padnoucím smokingu. Na manžetách se diskrétně blýskaly diamantové knoflíčky.

„Netušila jsem, že jsi ve městě," hlesla Laura. Věděla, že oči všech se upírají na ně. „Když jsem ti říkala, že u Allison ve škole pořádají večeři s otci, prohlásil jsi, že budeš mimo město."

„Trochu jsem změnil plány, ale stejně se nemohu zúčastnit." Oznámil jí to formálně, jako by mluvil o pozvánce na zápas v pólu. „Je to pro ni velice důležité, Petere. Jen pár hodin…"

„A moje plány jsou důležité pro mě." Rychlým pohledem přejel Michaela. „Myslím, že neznám tvého tanečníka."

„Michael Fury." Michael Peterovi nepodal ruku.

„Jistě. Zdálo se mi, že vás znám." Zabublala Candy Litchfieldová. „Michael je starý přítel Joshe Templetona, miláčku. Byl jste dlouho na moři, nebo tak něco, že?"

„Nebo tak něco," zopakoval Michael a zahleděl se na ni. Jí podobné typy mu vždycky šly na nervy. Příliš zářivá a příliš živá. „Nepamatuji si vás."

Ta věta ji měla setřít a rozzlobit. Uhodil hřebík na hlavičku. Naježila se a pak zašveholila. „Jistě, nepocházíme ze stejných kruhů. Vaše matka byla číšnice, ne?"

„Máte pravdu. Pracovala v hotelu Templetone. A můj otec jí utekl s nějakou zrzkou. Nemyslím si, že to byla vaše příbuzná."

„Taky si to nemyslím." Zvedla nos a podívala se zpět na Lauru. „Teď Petera neobtěžuj, Lauro. Jsme pod velkým tlakem. Od rána, kdy jsme přijeli, jsme si ještě nestačili vydechnout."

„Ale jsou tady některé rodinné problémy, které bych chtěla projednat. Kdybys…"

Laura se zarazila, protože jí pohled padl na prsten, který Candy okázale vystavila na odiv, když nenucené objala Petera kolem krku. Kámen, usazený na platinovém kroužku, byl velký málem jako křepelčí vejce. Tiffany.

Candy se zahihňala, spokojená, že si Laura konečně všimla prstenu. „Ach, drahá, už jste nás odhalila. Chystáme se s Peterem na tichou svatbu. Jsem si jista, že udržíte tuhle novinu v tajnosti.“ A že mi bude mizerně, pomyslela si Laura. Otravovala Lauře život několik let a teď vychutnávala pocit triumfu.

Laura se zadívala Peterovi do očí a cítila, jak se jí svírá žaludek. Měl v nich pobavený výraz. Chladně pobavený. „Gratuluji. Jsem si jista, že spolu budete šťastni.“

„O tom nepochybuji.“ Candace se k Peterovi dokonale hodí, říkala si Laura. Hodí se perfektně k jeho novému postavení v životě, stejně jako se Laura hodila k jeho předcházejícímu životu. „Plánujeme malý obřad na květen v Palm Springs.“

„Tak malý zase nebude.“ Candy se pěkně culila, ale její oči planuly nenávistí. „Květen je tak příjemný měsíc pro svatby, nemyslíte? Bude to krásné, pod širým nebem. Ale nic malého. Koneckonců, nevěsta se musí trochu ukázat.“

„Ty už o tom něco víš.“ Laura se obávala, že se jí začnou třást ruce. To nesmí připustit. „Petere, řekneš o tom děvčatům sám, nebo to necháš na mně?“

„Nechám to na tobě.“

„Věřím, že je to nadchne,“ ozvala se znovu Candy a vzala si z podnosu sklenku šampaňského. „Moje děti jsou nadšené. Malý Charles má Petera velice rád a Adrianna se hrozně těší na svatební veselí.“

„To je pěkné,“ zareagovala upjatě Laura, „ostatně, Charles i Adrianna už musí být zvyklí na tvoje svatby.“

„Nebuď jedovatá, Lauro.“ Peterův hlas zněl chladně a mírně. „Nikdy ti to neslušelo. Teď nás, prosím, omluvte. Musíme si popovídat s dalšími přáteli.“

„Jen klid,“ zamumlal Michael, když Peter s Candy odešli.

„Ta ženská! Jak mám tolerovat fakt, že to bude nevlastní matka mých dětí? Jak to vydržím?“

Překvapilo ho, že její první myšlenka platila dětem. Pak si uvědomil, že u Laury to ani jinak být nemůže. „Jsou to chytré dívky, Lauro, a ona mi nepřipadá jako mateřský typ.“

„Nemůžu tady zůstat.“

Michael ji pevně chytil za paži, aby se nezhroutila. Přitiskl ji k sobě, takže vypadali, jako by si sdělovali nějaké tajemství. „Jestli hned odejdeš, bude to vypadat, že před nimi utíkáš. To přece nechceš.“

„Nemůžu tady zůstat.“ Laura cítila paniku a šílený vztek. „Jak to může udělat? Jak jim to může udělat?“

Divné, proč si nestěžuje, jak to mohou Peter s Candy udělat jí? A dělají to velmi lehce a velmi dobře. „Pokud mohu soudit, myslím, že všichni v téhle místnosti jsou zvědaví, jak se Laura Templetonová zachová po setkání s bývalým manželem a jeho křehotinkou. Myslím, že bychom si měli zatančit.“

Samozřejmě měl pravdu. Ať se cítila jakkoli zraněná a šokovaná, musela být hrdá. Nedovolí Candy, aby se radovala z jejího odchodu.

„Dobře.“

Vstoupili spolu na taneční parket, jako by se nechumelilo. Hudba hrála pomalý kousek ze čtyřicátých let. Mělo to být něco romantického, ale Lauře hudba řinčela v uších jako křik bitvy.

„Ona nesmí vložit svoje ruce na moje děti.“ Laura skřípala zuby.

„Nebude na závadu, když se budeš dívat na mě.“ Michael ji objal a zjistil, že se velice dobře shodnou. „Můžeš se dokonce i usmát.“

„Přišli sem jen proto, aby mě vytočili. Ani jeden z nich o děti nestojí. Ona má svoje, Michaeli.“

„Je zahleděná do sebe. Nedělej si s tím vůbec starosti. Ona určitě nebude mít čas na to, aby hrála nevlastní matku. Usměj se,“ řekl tiše a něžněji pohladil po tváři. „Musíš každého přesvědčit o tom, že myslíš jen na mě a na to, až budeme sami. Tím je naštveš.“

Zase měl pravdu. Laura se přinutila k chabému úsměvu. „Je mi líto, že ses dostal do takové křížové palby.“

„Sakra, krvácím.“ Odměnila ho krátkým a upřímným smíchem.

„Jsi hezčí, než jsem si tě pamatovala, Michaeli. A já jsem zřícenina.“

„Vypadáš nádherně a moc se mi líbíš. Vždycky ses mi líbila. Teď je naštvu.“ Sehnul se k ní, takže měl ústa u jejího ucha, a pošeptal jí: „Kdo je ten chlap, kterého Laura Templetonová tak objímá? Jak dlouho už ho zná?“

Laura zjistila, že se sama ptá na totéž.

„Myslím, že se o mě nikdo tolik nezajímá.“

Zase ucítila na uchu jeho teplý dech. „Pojď, děvče. Vyvedeš je z míry. Ta chladná a důstojná Laura.“

„Doposud to byla ta ubohá Laura.“ Hlas měla znovu napjatý. „Ubohá Laura, kterou podvedl manžel se sekretářkou. Ubohá Laura, která musí snést, že její bývalý manžel si bere její bývalou spolupředsedkyni ze zahradního klubu.“

„Ježíši, ty jsi s tou malou jedovatou zrzkou byla v klubu?“ Zavrtěl hlavou. „To jsi mě zklamala. Něco ti řeknu. Teď jsou všichni zvědaví, proč bychom jim nedali nějakou látku na klepy při zítřejší kávě?“

Jeho rty sklouzly něžně po její tváři. Než se Laura mohla vzpamatovat z překvapení, přitiskl je pevně na její. Polibek byl dlouhý a něžný. Lauře se zatočila hlava. Ruku, kterou držela Michaelovo rameno, na chvíli uvolnila a pak znovu sevřela.

Michael Lauru na chvíli oddálil, aby mu mohla pohlédnout do očí. „Zkusme to ještě jednou,“ vyzval ji tiše. „Myslím, že se ti to bude líbit.“

Chtěla protestovat. Nepatřila k ženám, které se jen tak líbají na veřejnosti. Ale jeho ústa už se přisála k jejím, pevně a přesvědčivě. Laura se nezmohla na odpor.

Hladová mužská ústa, pevné, zkušené rty, tajemný průzkum jazykem. Ještě nikdo ji takhle nepolíbil. Jako by její ústa byla zdrojem veškeré slasti. Hrdlo měla stažené šokujícím překvapením, ale také podivnou zvědavostí.

Také on byl zvědavý. Jak líbá, jaká je? Zjistil, že je plná kontrastů. Žár filtrovaný chladným brněním. Plachost a vyrovnaná mysl. Zachvěla se a tohle erotické chvění vyslalo přímý signál do jeho mysli.

A to mu připomnělo, že ačkoli by rád pokračoval v experimentu, není tady s Laurou sám.

„To stačí,“ zamumlal. „To mě přesvědčilo.“

Laura na něho jen zírala. Automaticky tančili. Nohy se jí sice pohybovaly, ale myslí byla úplně jinde.

„Zlato.“ Michael jí zvedl sevřenou ruku. „Díváš se na mě tak, že si budou domýšlet kdovíco.“

Laura odvrátila pohled a obezřetně se ohlédla. „Ztratila jsem sebeovládání.“

„To já taky. Teď můžeme odejít, chceš-li. Už si nikdo nebude myslet, že utíkáš.“

„Ano.“ Laura se napjala a snažila se ignorovat jeho ruku na svém boku. „Chci jít domů.“

Nepromluvila, dokud nevyšli na širokou verandu před hlavním vchodem do klubu. Horlivý zaměstnanec běžel na parkoviště, aby přistavil Michaelovo auto. Stáli vedle sebe, za nimi světla a hudba, před nimi stinná noc.

„Měla bych ti teď poděkovat?“

„Ježíši.“ Vrazil si ruce do kapes. Laura byla jako vytesaná z mramoru. „Vypadalo to, jako že podstupuji nějakou oběť? Napadlo mě, že tě políbím, a kdybys na chvíli sestoupila z toho piedestalu, připustila bys, že jsem to myslel doopravdy.“

„Nechci tě rozzlobit.“

„Jen šťastná náhoda. Lauro…“ otočil se k ní, ale najednou se ozval motor jeho auta. Chlapec je přistavil ke schodišti.

„To je žihadlo, pane,“ oslovil Michaela uznale. Pak chytil minci, kterou mu Michael hodil. „Díky, pane. Jeďte opatrně.“

Michael, už klidnější, nastartoval a vyjel. Nadechl se. „Podívej, zlato, prožila jsi šok. Mrzí mě to. A jestli chceš něco vědět, ten zmetek, kterého sis kdysi vzala za manžela, nestojí ani za minutu tvého smutku.“

Na nic jsem se ho neptala, pomyslela si Laura.

„Nelituji sebe, ale děti.“

„Rodiče se rozvádějí. Tak to někdy v životě chodí. Otcové odejdou a zapomenou na svoje děti. Další fakt.“

„To se ti snadno řekne, když nemáš děti, netýká se tě to.“

Michaelovi se přes obličej přehnal stín. „Ne, já nemám děti. Ale zažil jsem rozvod rodičů, zanedbávali mě.“

Laura zavřela oči. Zapomněla, že Michaelův otec odešel a nechal manželku s dítětem samotnou. „Omlouvám se, ale není to v pořádku. Alison ho potřebuje, jeho nezájem ji trápí.“

„A co ty? Ještě ho miluješ?“

„Ne, bůh ví, že ne. Candy se k němu hodí. Ale nehodí se pro moje dcery.“

„Myslím, že jí nevěnují víc než to patentované Templetonovské odmítnutí. Ten mírný zdvořilý úsměv.“

„Neděláme to.“

„Ale, ano, zlato, děláte.“

Laura se otočila, jako by ji píchnul, a upřela na něho pevný pohled. „Víš, proč každou ženu nazýváš ***zlato,*** Michaeli? Proto, že když ji někde uprostřed noci povalíš na záda, nepamatuješ si zbytečné detaily, jako je třeba její jméno?“

Michaelova ústa se roztáhla v něčem mezi úsměvem a úšklebkem. „Skoro přesně. Ale tobě můžu potvrdit, že tvoje jméno si budu pamatovat… Lauro. Jestli jsi ochotná nechat se ode mě povalit na záda.“

Laura nevěděla, je-li šokovaná, zhnusená, nebo překvapená. Ale teď věděla, že vzpomínka na Peterovo chování na večírku zcela vybledla. „To je neuvěřitelně lichotivá nabídka, Michaeli. Ani si už nevzpomínám, kdy jsem naposledy dostal a tak…“

„Poctivou nabídku,“ dodal Michael.

„Sprostou nabídku,“ dokončila větu Laura. „Obávám se, že budu muset odmítnout.“

„Jak chceš. Co takhle procházka podél útesů?“

V náhlém impulsu zajel vozem k pobřeží.

Laura se chtěla vyhnout procházce s ním v romantickém, měsícem ozářeném prostředí a zavrtěla hlavou. „Nemám na to vhodné boty.“

„Tak se sem můžeme na chvíli posadit.“

„Já myslím, že ne…“

„Musím ti něco říct.“

Laura zase znervózněla. Složila ruce do klína. Parkovali na temné silnici, zalité měsíčním světlem. Něco, co neudělala už strašně mnoho let.

„Dobře.“

„Jsi krásná a žádoucí žena.“ Laura sebou trhla a Michael si všiml jejích rozšířených očí plných zmatku. Málem se rozesmál. „Myslím, že to slýcháš často.“

Nebyla to pravda, ale nevěděla, jak mu odpovědět. Pak jen hlesla: „Lichotíš mi.“

„Chci tě.“

Teď ji zachvátila opravdová panika, vypěnila v ní jako šampaňské v láhvi. „Já ne… Co si myslíš, že ti na tohle odpovím? Bože!“ Přestože neměla vhodné boty, otevřela dveře vozu a vyskočila do noci.

„Já jsem nechtěl, abys mi odpovídala. Já ti to jen říkám.“ Vyběhl za ní a otočil si ji k sobě čelem. „Je to asi chyba, ale přesto ti to říkám. Mám na tebe vzpomínky. Ani jsem netušil, že je jich tolik, dokud jsem tě znovu neuviděl. Hned se mi vyrojily v hlavě. Myslíval jsem na tebe. Moje myšlenky byly velmi nekonvenční a rozpačité. Byla jsi mladší sestra mého nejlepšího kamaráda. Josh by mi byl tehdy nakopal, kdyby to věděl, a já bych ho byl nechal.“

„Nejsem v tom dobrá,“ Laura se rychle odvrátila. „V těchto věcech nejsem dobrá. Přestaň.“

„Až ti to dopovím. Nikdy nenechávám věci nedokončené. Můžeš se ode mě odvracet, zlato… Lauro,“ opravil se rychle a popadl ji za paži. „Vyvrtneš si kotník. Nevadí mi, že se mě bojíš. Divil bych se, kdyby tomu tak nebylo.“ Jeho úsměv zmizel. „Sakra, já jsem tě nechtěl urazit. Počkej chvilku.“

Držel ji za obě ruce. „Nic ti neudělám,“ mumlal a jeho rty se přiblížily k jejím. „Tentokrát.“

Nic jí neudělal. Jen ji rozrušil jediným něžným polibkem. Pak přišel druhý, netrpělivější a naléhavější, dokud jeho neklidná a nebezpečná ústa nenarazila na zeď jejího odporu.

Laura věděla, že manželství ji nepřipravilo na takovou touhu – divokou, která jí pronikla jako surové pěsti do útrob a zkroutila je ve vzteklé frustraci.

Když se mu poddala, chtěl víc. Chtěl ji tady, na větrných útesech zalitých měsíčním světlem, za hlučícího příboje neodbytných vln, útočících na pobřeží tak jako on na ni.

„Chci, aby sis to rozmyslela,“ řekl jí. „Koně mě naučili trpělivosti. Zdá se mi fér, abys věděla, že tě chci. Nemá to nic společného s tím, že jsem chtěl trochu naštvat tvého bývalého

manžela. Týká se to tebe a mě. A doufám, že až se to stane, že se mě nebudeš ptát, máš-li mi poděkovat.“

„Mám děti.“

Zasmál se. Smích mu pomohl uvolnit se. „Bože všemohoucí. Lauro, máš velké děti. Ale tohle se týká tebe a mě.“

„Já… pusť mě, nemůžu se ani nadechnout.“

Odskočila od něho a začala si rukou uhlazovat vlasy, které jí čuchal vítr. Ať byla jakkoli otřesená, cítila, že nejlepší bude mluvit pravdu.

„Nemám zkušenosti s takovými věcmi.“ Hlas měla už zase klidný, ale nervózně si splétala prsty. „Byla jsem vdaná deset let a byla jsem manželovi věrná.“

„Jak dlouho jsi rozvedená?“

Když neodpovídala, chvíli čekal. Pak teprve mu začalo docházet, co mu chce vlastně říct. Měla v životě jen jediného muže, Petera, což mu v Michaelových očích jen přitížilo.

„Myslíš si, že tím pro mě budeš méně přitažlivá? Víš, co to se mnou dělá, Lauro? Nejraději bych tě položil na zadní sedadlo a zjistil, jestli jsem ještě nezapomněl, jak potěšit ženu v zaparkovaném autě.“

Všiml si, že Laura zavadila pohledem o jeho porsche, a byl by přísahal, že na chvíli se v jejích očích objevila zvědavost. „Zlato, udělám to rád.“

Vykročil k ní, ale Laura, riskujíc vyvrtnutý kotník, uskočila dozadu. „Ne. Nic takového.“

Otočila se a dívala se na moře, jehož vlny se pěnily při úpatí rozeklaných skal. Musel to být dlouhý pád, pomyslela si. Neuvážené skoky jsou vždycky zakončeny dlouhými pády.

A ona takový nikdy neudělala.

„Nevím, jak na to mám reagovat. Nevím, co budu chtít.“

„Promysli si to,“ navrhl. „Nějakou dobu ti budu nablízku. Chceš se chvíli objímat v autě, nebo tě mám odvézt domů?“

Tentokrát se Laura usmála. Co s ním? „Další z tvých zajímavých nabídek. Volím jízdu domů, díky.“

„Tvoje chyba, zlato.“

Kapitola sedm

„A pak paní Hannah řekla, že ten, kdo splní všechny úkoly, může být za odměnu u počítače. Já jsem si vybrala kreslící program a nakreslila jsem obrázek. Pak jsem si ho vytiskla. Paní Hannah ho pověsila na tabuli a řekla mi, že je vynikající.“

Zatímco Kayla chrlila svoje novinky ze školy, Michael česal hřívu klisny. Kayla si zvykla chodit za ním do stájí a on zjistil, že když minul den a ona nenakoukla do dveří, byl smutný.

Na druhé straně, její matka si udržovala odstup. Neviděl ji tři dny, od večírku v klubu.

„Máma mi zaplatí lekce kreslení a to bude velká zábava, protože já ráda kreslím. Namaluju vám taky obrázek, jestli chcete.“

„To by se mi líbilo.“ Rychle se na ni usmál. „Co bys mi nakreslila?“

„Překvapení.“ Rozzářila se radostí. Kayla věděla, že dospělí lidé často neposlouchají dětské žvatlání. Pan Fury ji vždycky poslouchal, dokonce i když byl zaměstnán nějakou prací. „Budete mít čas naučit Bonga nějaký trik?“

„Budu.“ Michael navlhčil kartáč a prohlížel si štěně, které se plahočilo na hromadu dřeva, na níž seděl jeden z kocourů. „Nejdřív našlechtím tuhle dámu. Někdo se na ni přijde podívat.“

Kayla vyšpulila dolní ret a pohladila klisnu po hladkém boku. „Někdo si ji koupí?“

„Možná.“ Pochopil a sehnul se. „Potřebuje dobrý domov. Jako Bongo.“

„U vás má dobrý domov.“

Věděl, že nemá cenu vysvětlovat dítěti fakta obchodu, otázky zisků a ztrát, které se mu vyrojily v hlavě. Musí to být jednoduché. „Nemůžu si je nechat všechny, kotě. Můžu se o ně dobře postarat, dokud je tady mám, a vyhledat lidi, kteří se o ně budou starat stejně dobře. A tvoje maminka mi někoho našla. Znáš paní Prenticeovou?“

„Ano. Je hodná.“ Kayla se kousla do rtu. Měla ráda paní Prenticeovou, protože se uměla pěkně smát. „Její dcera jezdí na koni. Mandy je čtrnáct a má už chlapce.“

„Opravdu?“ Pobavený Michael vesele pocuchal Kayle vlasy. „Jestli se jim tady dáma bude líbit a oni jí, pak bude jejich. Myslíš, že se o ni bude Mandy dobře starat?“

„Myslím, že jo.“

„Pojď, vyvedeme ji spolu na dvůr.“

„Já přinesu sedlo.“

Kayla odběhla a Michael provedl poslední kontrolu klisny. Měla pěknou kaštanovou barvu. Srst i hříva se jí teď po vykartáčování krásně leskly. Oči měla jasné, inteligentní, srdce silné, kopyta zdravá, pěkně naolejovaná. Měla správnou výšku, byla dobře stavěná a lehce ovladatelná. Tohle zvíře mu mohlo přinést dobrý zisk.

Pohladil ji po krku. Věděl, že mu bude velice chybět.

Osedlal ji společně s Kaylou. Dívka pozorně sledovala veškeré jeho počínání. Doufala, že jednoho dne jí dovolí utáhnout a zajistit sedlový řemen. Ale nechtěla se ho na to ptát. Zatím ne. „Kde je dnes Ali?“

„Je ve svém pokoji. Musí si uklidit a dokončit úkoly. Dnes nesmí jít ven. Má trest.“

„Co provedla?“

„Zase odmlouvala mamince.“ Kayla se psem v patách poskakovala kolem Michaela, který vyváděl klisnu na dvůr. „Je naštvaná, že náš táta si bere paní Litchfieldovou a že nepůjde na večeři otců a dcer, která bude ve škole. Říká, že je to mámina vina.“

„Jak na to přišla?“

„Já nevím.“ Kayla pokrčila rameny. „Je hloupá. Na tu večeři s ní půjde strýček Josh a s tím je větší legrace. Náš táta nás nemá rád.“

Bezstarostný tón jejího hlasu způsobil, že se Michael zastavil. Pohlédl na Kaylu. „Opravdu?“

„Ne, ale je to dobře, protože…“ Kayla se zarazila a kousla se do rtu. „Není to hezké.“

„Co je, děvče?“

Kayla se zadívala za něho, směrem k domu, a pak se mu znovu podívala do očí. „Já ho taky nemám ráda. A raduju se, že je pryč a že už se nevrátí. Ale neříkejte to mamince.“

Michaela se zmocnil zmatek, který provázela silná touha ochránit ji. „Miláčku,“ dřepl si a chytil Kaylu něžně za drobná ramínka.

„Neublížil ti někdy, že ne? Neuhodil tebe nebo tvoji sestru?“ Pouhé pomyšlení na něco takového mu hnulo žlučí. „Nebo mamince?“

„Ne.“ Byla tou myšlenkou tak zaskočena, že se Michael uklidnil. „Ale nikdy mě neposlouchá, nikdy si se mnou nehraje a máma kvůli němu plakala. Proto ho nemám ráda, ale nikomu to neříkejte.“

„Neřeknu.“ Michael si naznačil prstem kříž na srdci a pak si přiložil prst na ústa. Jak může někdo, zvlášť vlastní otec, nezbožňovat tak roztomilé dítě, jako je Kayla. „A co si takhle zajezdit?“

Kayliny oči se rozšířily nadějí. „Můžu? Opravdu můžu?“

„Jasně.“ Zvedl ji a posadil do sedla. „Podíváme se, jestli má naše dáma ráda holčičky, ano?“ Nastavil délku třmenů. „Tohle je anglické sedlo, které používá Mandy. Vezmi si uzdu do obou rukou. Ne, takhle, zlato,“ předvedl jí. „Tak je to správně.“

Trpělivěji vysvětloval, jak má klisnu správně vést. Kayla velmi soustředěně poslouchala. „Teď dej paty dolů. Dobře. Přitiskni kolena. Narovnej záda.“ S jednou rukou na uzdě udržoval Michael klisnu v pomalé klidné chůzi. „Jak se cítíte tam nahoře, slečno Ridgewayová?“

Kayla se zachichotala a pyšně vykřikla: „Já jedu na koni!“

„Teď zatáhni levou rukou za uzdu, mírně, tak, jak jsem ti to ukazoval. Uvidíš, jak se pěkně otočí. Je to hodná holka.“

Měl ještě dost práce, musel vyřídit několik telefonních hovorů. Ale na všechno zapomněl. Na příštích dvacet minut se zcela oddal vyučování základů jízdy na koni. Chvíli nechal klisnu dokonce klusat v malých kruzích, což Kaylu nadchlo natolik, že výskala nadšením.

Obloha byla zatažená a hrozilo, že začne pršet. Ale tady jako by svítilo slunce.

Když Michael pomohl Kayle z koně a ona ho pevně objala kolem krku, poprvé v životě se cítil jako skutečný hrdina.

„Můžu si to někdy zopakovat, pane Fury?“

„Samozřejmě.“

S důvěrou a s dětskou příchylností ho objala nohama kolem pasu a usmála se na něho. „Až se to maminka dozví, ta bude překvapená. Jela jsem na koni, úplně sama a řídila jsem ho a všechno!“

„Jistěže jsi to všechno zvládla. A teď víme, že naše kobylka má ráda děvčátka.“

„Bude mít ráda Mandy a bude šťastná. Teď poběžím za Annie a řeknu jí, že jsem jela na koni. Děkuju, pane Fury.“

Kayla seskočila na zem a rozběhla se k domovu, štěně za patami. Michael se za ní díval a zamyšleně přitom hladil klisnu na krku.

„Tys to vyvedl, Fury,“ zamumlal. „Zamiloval ses do té pěkné malé blondýnky.“ Podíval se klisně do očí a políbil ji na nos. Pak vzdychl. „Neměl bys začínat něco, co nemůžeš zvládnout.“

O dvě hodiny později si tohle varování zopakoval. Prenticeovi se zamilovali do klisny na první pohled a ani se nepokoušeli smlouvat o ceně. Teď měl Michael v kapse šek a klisna už nebyla jeho.

S rozpornými pocity zamířil k domu Templetonových. Udělal obchod, byla to součást jeho podnikání. Nepochyboval o tom, že klisna bude mít do konce života tu nejlepší péči. A je jisté, že Prenticeovi rozšíří po kraji, že Michael Fury má na prodej dobré koně.

Musel za to Lauře poděkovat a chtěl to udělat hned.

Splnění této povinnosti mu dá příležitost opět ji vidět a zjistit, jak na něho bude reagovat. Měl trochu obavu ze setkání s Ann Sullivanovou, proto nejdřív opatrně zaklepal na dveře do kuchyně. V odpověď se mu ozvalo hlasité „Vstupte!“ Když vešel, jeho strach se změnil v radost.

Paní Williamsonová vypadala stále tak, jak si ji pamatoval. Široká záda, velké a masité ruce, které zase míchaly něco dobrého na velkém sporáku. Pevnou helmici černých vlasů by nenarušilo ani zemětřesení.

V místnosti voněly různé druhy koření, květiny a něco v troubě, na co se každému okamžitě začaly sbíhat sliny.

„Jsou tady nějaké dobrotky?“

Paní Williamsonová se otočila. V ruce držela dřevěnou naběračku. Její široký obličej se roztáhl do dobrosrdečného úsměvu. Vždycky měla slabost pro ztracené zlobivé chlapce.

„No tohle. Není to sám Michael Fury? Byla jsem zvědavá, kdy zaklepete na moje dveře.“

„Dnes už si mě vezmete?“

„Možná že jo.“ Uličnicky na něho mrkla. „Je z vás docela fešák.“

Protože s ní se vždycky cítil jako doma, rychle k ní přistoupil, uchopil její velkou ruku a zvedl ji k ústům. „Řekněte kdy a kde.“

„Ach, vyjeden.“ Bublavě se zasmála. „Sedněte si, chlapče, a povykládejte mi o svých dobrodružstvích.“ Jako to dělávala kdysi, když za ní přišly děti, vytáhla i teď z tajné přihrádky cukroví a rozložila je na tácek. „Prodáváme koně, že jo?“

„Ano, madam. Přesně tak.“ Poklepal si na kapsu. Paní Williamsonová mu nalila kávu.

„To je prima. A ještě jste na těch svých cestách nepotkal ženu vhodnou pro život?“

„Hledal jsem nějakou, jako jste vy.“ Michael se zakousl do cukroví a dramaticky zakoulel očima. „Ale žádná taková nebyla k máni, paní Williamsonová. Proč bych se měl spokojit s málem? To raději nechci nic.“

Paní Williamsonová se znovu zasmála a přistrčila mu hrnek s kávou. „Vy jste darebák, Michaeli.“

„To říkají všichni. Ještě děláte ten výborný jablečný koláč? Ten, který vhání mužům do očí slzy radosti?“

„Budete-li hodný, upeču vám ho.“ Vrátila se ke sporáku a pokračovala v míchání. „Naše malá Kayla tráví teď hodně času ve stájích.“

„Chystám se, že se s ní ožením, jestli mě odmítnete.“

„Je to andílek, že jo?“ Povzdychla si. „Allison taky. Hodná dívenka, sladká a chytrá. Slečna Laura si s nimi dala práci. On si jich nikdy ani nevšiml.“

Potřebuješ-li informace, pomyslel si Michael, jdi k prameni. Paní Williamsonová byla pravý zdroj informací. ***„On*** tady není moc oblíbený, že?“

Paní Williamsonová hlasitě odfrkla. „A proč by měl být? Nervózní, podrážděný a upjatý, ani nepozdravil. Nikdy nevěnoval těm milým holkám ani minutu svého cenného času. Zahýbal se sekretářkou a kdoví s kterou ještě.“ Položila si ruku na srdce, jako by chtěla potlačit rozhořčení. „Neměla bych o tom mluvit. Není to moje věc.“

Ale Michael věděl, že o tom mluvit bude. „Takže Rigdeway by nebyl zvolen otcem roku?“

„Ha! Ani otcem minuty. A co se týče toho, jaký byl manžel, no, zacházel s naší slečnou Laurou spíš jako s věcí než jako se ženou. Byl pedantický k zaměstnancům a byl nafoukaný.“

Michael si přejel zuby jazykem. „Laura s ním byla dlouho.“

„Bere vážně všechny sliby a povinnosti. Byla správně vychovaná. Když požádal o rozvod, zlomil jí srdce. Ne že by to nebyla ta jediná dobrá věc, všichni jsme si to přáli. Zaplať pánbůh, že ho máme z krku, říkala jsem paní Sullivanové. A teď si bude brát tu zrzavou číču. No, zaslouží si jeden druhého, říkám já.“

Aby zdůraznila svůj názor, klepla rázně vařečkou o okraj hrnce.

„Vsadím se, že Ridgeway si nikdy nepochutnal na dobrotách u vás v kuchyni.“

„Haha! Ten by se nesnížil, aby sem přišel. Pán domu! Já už neslyším tak dobře jako dřív, ale co mám slyšet, slyším. Nemyslete si, že jsem nevěděla, že nutil Lauru, aby mi nabídla penzi. Místo mě chtěl najmout nějakého poblázněného Francouze, aby mu vařil jeho oblíbená jídla. Ale slečna Laura to neudělala.“

Obrátila se k Michaelovi a její výraz změkl. „Naše slečna Laura ví, co je to věrnost a co je správné. Ona je Templetonová a děvčata taky, i když se jmenují jinak.“

Zarazila se a přivřela oči. „Tak jste to dokázal. Všechno jsem vám vyslepičila a vy jste neřekl ani půl slova. Nezměnil jste se, Michaeli Fury.“

„Nemám, co bych vám vyprávěl.“ Ještě stále umí vařit nejlepší kafe v Kalifornii, pomyslel si a s chutí se napil. A kuchyně Templetonových, navzdory své rozlehlosti, je tím nejútulnějším místem na zemi. „Byl jsem pryč, dělal jsem tohleto i támhleto a teď jsem se vrátil.“

Dovedla si představit, kde asi byl a co tam dělal. Stále v něm viděla stejného muže jako dřív: mlčenlivého, se zádumčivýma očima, překypujícího energií.

„Tak jste zpátky tam, kam patříte. Dlouho jste se potuloval.“

„Vypadá to tak.“ Michael souhlasně přikývl a vzal si další kousek cukroví.

„Zdá se, že tady nějakou dobu zůstanete, že jo?“

„Mám to v plánu. Můžete se za mnou přijít podívat do stájí, paní Williamsonová.“ Lišácky se zakřenil. „Svezu vás na koni.“

Paní Williamsonová se rychle otočila a vypukla v hlasitý smích. Vtom se rozlétly dveře a vešla Ann Sullivanová. Když uviděla Michaela, sedícího u stolu nad hrnkem kafe a talířem sladkostí, stáhla ústa.

„Vidím, že máte zábavu, paní Williamsonová.“

„Chlapec ke mně zaskočil na návštěvu.“ Obě ženy se znaly dost dlouho na to, aby paní Williamsonová nezachytila v hlase Ann Sullivanové ledový nesouhlas. „Dáte si kávu, paní Sullivanová?“

„Ne, díky. Ale slečna Laura je v soláriu a prosí vás o hrníček.“

Dveře se rozletěly a do kuchyně vběhla Kayla.

„Maminka říkala… Ahoj!“ Radostně skočila Michaelovi do klína. „Přišel jste na návštěvu?“

„Přišel jsem si trochu popovídat s paní Williamsonovou a sníst jí pár báječných dobrot. Potřebuji mluvit s tvojí maminkou.“

„Je v soláriu. Můžete tam jít za ní. Nakreslila jsem vám ten obrázek. Chcete ho vidět?“

„To se vsaď.“ Políbil ji na špičku nosu a usmál se. „Co jsi nakreslila?“

„To je překvapení.“ Nedočkavě mu seskočila z klína. „Přinesu ho. Řeknu Ali, že jste tady. Nechoďte pryč.“

Ann stála pořád na stejném místě. I kdyby byla slepá, musela by poznat, jak pěkný vztah vládne mezi mužem a děvčátkem. V očích se jí objevil zamyšlený výraz. Ann měla daleko k sympatiím k Michaelovi, ale přesto se zamyslela.

„Můžete jít do solária, jestli si pamatujete cestu,“ promluvila napjatě. „Přinesu tam slečně kávu.“

„Dobře. Děkuji.“ Michael stejně napjatě vstal a obrátil se k paní Williamsonové. „Děkuji vám za pohoštění. Moje nabídka stále trvá.“

„Ale jděte.“

Tak šel. Cestu do solária si pamatoval. Uvědomil si, že dům Templetonových si pamatuje dokonale. Když procházel naleštěnou

chodbou, vedoucí do jednotlivých elegantních pokojů, připadalo mu, že se vrací zpět do minulosti. Do dětství.

Tady zůstalo všechno nezměněné. Vysoké stropy a zdobené lišty na stěnách, pečlivě vybraný a s láskou udržovaný nábytek. Koberec na schodišti, vedoucím do hlavní haly, mísy s květinami na sloupcích. Svícny s vysokými svícemi.

V salónu si všiml tichého praskání ohně. Krb byl z lapisu, to si taky dobře pamatoval. Josh mu kdysi o tom tmavomodrém kameni vypravoval. Na pianu stála veliká křišťálová mísa a na podlaze ležel vybledlý koberec s květinovými motivy.

Všude kolem voněly nádherné živé květy, natrhané v místní zahradě nebo ve skleníku. Nebyly to růže, ale narcisy a tulipány. Jejich vůně tvořila jemnou a základní součást celého místa.

Věděl, že Templetonovi rádi pořádali veselé večírky. Kdysi se jich účastnil. Scházeli se na nich slavní a úspěšní lidé, kteří se pohybovali po krásných pokojích a květinami pokrytých terasách, debatovali a bavili se.

Dům, v němž vyrostl on, by se vešel do jednoho křídla sídla Templetonových. Ale tady nešlo o prostornost. Ani o nádheru. Ani o krásné umístění sídla nad útesy, kopečky a ohybem řeky.

Tady šlo o neměnnost a trvalost. Pevnost a soudržnost rodiny. Přes svoji rozlehlost bylo sídlo Templetonových domovem. A ten Michael nikdy neměl.

Zachvěl se a zamířil k soláriu. Tam bude svěží zeleň s květinami, skládací židle a lehátka, skleněné stolky a barevné rohože. Déšť, který se právě spustil, bude ulpívat na skleněných stěnách a on uvidí mlhu stoupající z útesů.

Všechno bylo přesně tak, jak si pamatoval. Skleněné stěny pokryla mlha s deštěm, což místnosti propůjčilo tajuplnou intimnost. Svítila zde jediná lampa, šířící tlumené zlatavé světlo. V ústrety se mu linuly lkavé tóny houslí.

A tady seděla Laura, schoulená v množství barevných polštářů na lehátku s vysokým opěradlem. Spala.

Možná to způsobila atmosféra – světlo, mlha, hudba, květiny, že se Michael cítil, jako kdyby vstoupil do pohádkové besídky. Málokdy ho něco fascinovalo, ale pohled na spící Lauru v něm

probudil vzpomínky na pohádkové princezny, zámky a kouzelné polibky.

Sklonil se k ní, odhrnul jí z tváře pramen vlasů a přitiskl rty na její ústa.

Probouzela se pomalu, jako skutečná princezna. Řasy se jí zachvěly a do tváří vstoupila červeň. Jemně vydechla do jeho rtů.

„Nezdá se, že by uběhlo sto let," řekl Michael tiše.

Její oči se zahleděly do jeho. Pohled měla zamžený, rozostřený. „Michaeli?"

„Teď budeme žít šťastně až na věky, nebo se proměním v žábu. Nikdy jsem v pohádkách neměl pořádek."

Laura zvedla ruku k obličeji. Nespí. Michael je skutečný, uvědomila si. Konečně procitla úplně a rychle se posadila. „Usnula jsem."

„To jsem poznal." Pod očima měla kruhy. Michael si s nelibostí uvědomil, že asi prožívá bezesné noci, plné starostí o dcery. „Měla jsi náročný den?"

„Ano." Starost o Allison jí nedala spát až do tří do rána. Ale částečně se jí o noční bdění postaral také muž stojící před ní. Spolu se starostmi o domácnost, s prací v hotelu a v obchodě. „Omlouvám se…"

Sotva jí ta slova splynula ze rtů, políbil ji znovu. „Když jsem vešel, připadal jsem si jako v pohádce. Tak krásně jsi spala."

„To je pohádka o Růžence."

„Já vím." Usmál se. „Mně pohádky nikdo nečetl, ale viděl jsem je v kině. Podíváme se, jestli si tuhle pamatuji správně."

Když ji chtěl znovu políbit, rychle vyskočila z křesla. „Už jsem vzhůru." Příliš vzhůru, pomyslela si, protože mám srdce až v krku. Jsem až moc živá.

„Myslím, že to je to nejlepší, co můžeme teď dělat. Byl jsem v kuchyni a skvělá paní Williamsonová mě nakrmila svými dobrotami. Vlastně jsem původně šel za tebou, alejí jsem neodolal."

„To nedokáže nikdo. Její zázraky jsou příliš dobré." Laura dobře věděla, že musí vypadat neupraveně, a snažila se uhladit si vlasy.

„Nemusíš to dělat. Líbíš se mi tak, jak jsi. Kromě toho nejsi rozcuchaná."

„Měl jsi mě navštívit raději později, až přesvědčím děvčata, že mají jít do postele.“ Ale pak se přinutila ke klidu. „Kayla říkala, že dnes odpoledne za tebou měla přijít Judy Prenticeová.“

„Přišla i s dcerou a s manželem. Její dcera jezdí výborně na koni. Koupili jí pěknou klisnu. Myslím, že jim to spolu půjde.“

Laura měla radost z dobrého obchodu. „Ach, to je výborné, Michaeli. Gratuluji ti.“

Michael sáhl za sebe do zeleně a vytáhl odtud krásný krémově zbarvený ibišek. Podal ho Lauře. „Přišel jsem ti poděkovat.“

Laura překvapeně a nervózně zírala na květ. „Vždyť jsem pro to nic neudělala. Jen jsem se o tobě zmínila. Ale děkuji ti. Judy ví o koních hodně. Jsem si jista, že o tobě dá vědět svým známým.“

„S tím počítám. Rád bych tě pozval na večeři.“

Trhla sebou. „Cože?“

„Podařil se mi dobrý obchod,“ řekl a poklepal na peněženku, „a jsem tvým dlužníkem.“

„Ne, nejsi. Vždyť jsem jen…“

„Lauro, chtěl bych tě pozvat na večeři. Chci tě, ale jsem si vědom, že musím postupovat podle vžitých konvencí. Vyhýbáš se mi.“

„Ne, to není pravda. Opravdu.“ Nebo skoro ne. „Mám moc práce.“

Dovedl si představit, že její kalendář je plný. Přátelská setkání, dámské obědy a různé drobné schůzky. „Nečekal jsem, že někdo z Templetonových se dá tak lehce zastrašit.“

Uhodil hřebík na hlavičku.

„To není tím. Mám mnoho úkolů.“

„Tak to odložíme. Dej mi vědět, až budeš mít čas.“

Postavil se. Laura se dotkla jeho ruky. „Nechtěla jsem být hrubá.“

„Ty?“ Mírně se usmál. „Nikdy.“

„Nečekala jsem…“

„Že budu pokračovat?“ zeptal se. „Minule jsem se ovládal, ale krev se mi pěnila. Jestli nemáš zájem, tak to prostě řekni. Myslím, že snesu tvoje odmítnutí.“

„Já nevím, co cítím, ale není to nezájem.“ Odolávala a hladila se po tváři ibiškovým květem. „Myslím, že nejsem připravena na nový vztah. Vlastně, vím to. Obraťme list.“

Laura se zhluboka nadechla, rozpačitá z jeho úsměvu. „Kay la se mi chlubila, že jsi ji učil jezdit na koni.“

„Máš něco proti tomu? Vím, měl jsem se tě zeptat.“

„Ne.“ Znovu si uhladila rukou vlasy. „Nemám proti tomu nic. Jsem ti velice vděčná, že jsi jí věnoval svůj čas a trpělivost. Nechci, aby tě zbytečně obtěžovala, Michaeli.“

„Ona mě neobtěžuje. Abych řekl pravdu, mám v úmyslu počkat deset nebo patnáct let a pak ji požádat o ruku.“

Odměnila ho rychlým a vřelým úsměvem. „Tak snadno pro něco zahoří. Je otevřená a milující. A tebe má plnou hlavu. Pan Fury sem a pan Fury tam. Věří, že z Bonga uděláš něco jako psího génia.“

„Budu na tom pracovat.“

„To jsem s tebou chtěla probrat. Chtěla bych nějak kompenzovat tvůj čas, který strávíš s Kaylou. Já…“

„Stop.“ Řekl to velmi tiše. Přesto v jeho hlase zazněl ocelový osten potlačené zlosti. „Já nejsem sluha.“

„Nemyslela jsem to tak.“ Laura, vystrašená tím, jestli ho snad neurazila, opět zrudla. „Jen jsem si myslela, že když s ní budeš ztrácet tolik času…“

„Je to můj čas a já ho využiju, jak se mi líbí. Nechci tvoje zatracené peníze. Nejsem k pronajmutí jako přítel tvých dětí nebo dočasný otec, nebo co vlastně sakra myslíš.“

Laura teď byla bledá, velmi bledá. „Jistěže ne. Omlouvám se.“

„Kriste, nedívej se na mě tak zraněným pohledem. Cítím se, jako bych nakopl štěně.“ Naštvaně vrazil ruce do kapes. Kompenzovat jeho čas, prokristapána! Jako dát spropitné číšníkovi za dobrou obsluhu. Měl to čekat. „Nechrne to plavat.“

Michael se zadíval na skleněnou stěnu, po níž stékal déšť. Vstoupila Ann s podnosem, na němž nesla kávu. Ani mrknutím oka nedala najevo, že zaslechla delší část hovoru.

„Vaše káva, slečno Lauro. Děvčata jdou za mnou.“

„Ach, děkuji, Annie.“ Laura se usmála, protože už vcházely její dcery. „Kayla pro tebe něco má, Michaeli.“

Kayla držela za zády obrázek a přibližovala se k Michaelovi. „Jestli se vám bude líbit, můžete si ho pověsit na zeď.“

„Tak ukaž.“ Michael se natáhl po hustě pokresleném obrázku. „Sakra.“

Kaylin obličej se komicky zkřivil. Laura jí automaticky položila ruku na rameno, aby ji uklidnila.

„Vám se to nelíbí.“ Kayla sklonila hlavu. „Neměla jsem s tím tak spěchat, ale chtěla jsem to nakreslit co nejdřív, dokud jsem si všechno pamatovala.“

„Ne, je to krásné.“ Michael vzhlédl se širokým úsměvem. „Jsem jenom překvapený, tak jak jsi říkala. Vypadá to, že tady máme naši dámu, že Kaylo. Je to úplně jako ona.“

„Opravdu?“ Kayla vystrčila špičku jazyka mezi zuby a sledovala jeho reakci na své dílo. „Většinou kreslím to, co vidím v knížkách. Ale řekla jsem si, že když ji prodáte, budete mít aspoň obrázek, který vám ji připomene.“

„Je nádherná.“ Kresba vůbec nepřipomínala dětskou ruku. Kayla dovedla vystihnout klisnu ve skoku, v pohybu. Krásně se jí podařilo nakreslit hrdou hlavu zvířete. Odborník by asi našel detaily, v nichž by se děvče mohlo zlepšit, například perspektivu, ale o té Michael nic nevěděl. Byl prostě nadšen a velmi potěšen. „To je můj první originál od slečny Templetonové.“

Nepoužil její legitimní příjmení, ale nikdo nic nenamítal. Kayla vsunula svoji ruku do jeho. „Nakreslím vám ještě něco, když budete chtít.“

„Chtěl bych od tebe hodně obrázků.“ Michael si ji posadil na klín a podíval se na Allison. Starší děvče shlíželo dolů na špičky svých bot a cítilo se viditelně nepříjemně. „Už sis uklidila v pokoji, blondýnko?“

Allison zvedla hlavu a začervenala se. Pohlédla s pohrdáním na rozesmátou sestru. „Ano, pane.“

„Dobře. Říkal jsem si, že až ti skončí domácí vězení, mohla by ses přidat ke Kayle a zajezdit si na koni.“

Ali otevřela ústa dřív, než si stačila uvědomit svoje dobré vychování. „Ráda bych se učila jezdit.“ Ačkoli se jí nechtělo, otočila se na matku a zeptala se: „Můžu?“

„Myslím, že je to dobrý nápad. Vy mě obě ještě předběhnete.“ Laura položila ruku na Allisonino rameno. Špatná nálada děvčete se trochu zmírnila. „Děkujeme, Michaeli. Podíváme se, které dny mají děvčata volné.“

„Já se přizpůsobím.“ Rychle Kaylu zvedl a postavil ji na nohy. Vstal. „Ale teď musím zpátky.“

„Tvoje káva,“ upozornila ho Laura.

„Vezmu si ji příště.“ Pomalu se usmál. „Už je těch akcí odložených na příště nějak hodně, že Lauro?“

„Ano.“ Jak může matka reagovat na sexuální narážky v přítomnosti svých dvou malých dcer? Laura neměla zkušenosti. „Děkujeme ti za návštěvu.“

„Bylo mi potěšením.“

„Doprovodím vás,“ nabídla se s velkou důstojností Ali.

Michael radostně přikývl, vděčen za projevenou náklonnost. „Děkuji.“

„Já půjdu taky, pane Fury. Myslíte, že byste mohl naučit Bonga, aby se třásl? Psi od strýčka Byrona se umí třást.“

Laura znovu osaměla, slyšela jen doznívající ozvěnu hlásků svých dětí. Přitlačila si ruku na žaludek. Vířilo to v něm. Pak si dala ruku na srdce. Splašeně tlouklo.

Jak se má žena absolutně nezkušená ve věcech lásky a flirtu vyrovnat s milostnou aférkou, odloženou napříště?

Vůbec netušila, jak se zachová.

Kapitola osm

Slunce se probojovalo mraky a mlhou chladné pobřežní zimy. Zatímco ze středozápadu přicházely zprávy o ledových bouřích, v Monterey se obloha modrala a větřík přinášel první poselství přicházejícího jara.

V okolí útesů bývala zima vždycky silnější díky otevřenému moři, a jak si Laura často říkávala, díky přídechu dobrodružství a romantiky.

Suchá zimní tráva šustila pod nohama a vlny hlučně šuměly a pěnily vodu tak, že připomínala šampaňské. Jednou zde zemřela mladá dívka, z vlastní vůle. Zemřel tady starý muž, kvůli svým vzpomínkám. A někde tady byl skoro sto let ukrytý zlatý poklad, který čekal na objevení.

Laura měla ráda společnost, která po něm pátrala, i samotné hledání. Skoro každou neděli se svými přítelkyněmi a s dcerami chodila ve stínu sídla Templetonových a hledala Seraphinino věno.

„Mohly bychom si koupit koně, kdybychom to našly?“ Kayla vzhlédla od práce se zahradní lopatkou. „Od pana

Furyho. Já se už umím starat o koně. On mě to naučil. Musí se krmit a musí se jim dávat voda. A musí se kartáčovat a čistí se jim nohy a…“

„Kopyta,“ opravila ji Ali s pocitem převahy. „Musí se jim čistit kopyta. A musí se taky cvičit. A starat se o to, aby měli čistou stáj.“

„Ty jsi vyvážela hnůj, Ali?“

Ali pokrčila rameny a doufala, že se jí v uších pěkně zaleskly ty krásné nové náušnice. „Pan Fury říká, že je to součást práce s koňmi. Člověk se nemůže jen vozit, musí se taky starat.“

„Ano, to je pravda.“ Večeře s otci už byla za nimi a Ali akci přežila. Laura ji pohladila po vlasech. „Když jsem byla malá a měli jsme koně, taky jsem uklízela ve stáji. A nikdy mi to nevadilo.“

„Nemůžeme si je taky pořídit?“ Ali ještě nebyla ochotna prominout matce, že nechala otce, aby odešel a oženil se s jinou. „Pan Fury si postaví nové stáje a nový dům. Až odejde, koně si vezme.“

„Promluvíme si o tom.“

„To říkáš vždycky, když myslíš ***ne.“*** Ali se postavila.

„Říkám to,“ otočila se Laura a nutila se ke klidu, „když mám na mysli, že si o tom promluvíme. Teď má stáje pronajaté pan Fury a já nemám čas starat se o koně.“

„On by nám nějakého prodal, kdybys chtěla. Kdybys opravdu chtěla.“ Ali se otočila zády a přidala se k Margo a Kate, které pracovaly s detektorem kovů.

„Je nervózní, protože táta se bude brzo ženit,“ řekla Kayla.

„Hmm?“

„No, přece víš, mami. Bude si brát paní Litchfieldovou.“

„Promluvím si s ní.“ Laura ale nevěděla, co by jí k tomu ještě měla říct. „A ty z toho nejsi nervózní, zlato?“

„Ne, mi to nevadí, že si ji bere. Nevím, proč to dělá, když ona má tak nehezký úsměv. A když se směje nahlas, zaléhají mi uši.“

Laura měla co dělat, aby potlačila smích. Kayla vystihla Candy velice přesně. „Lidé se berou, protože se mají rádi.“ Alespoň jsem tomu kdysi věřila, dodala v duchu Laura a podívala se na moře. Kdysi o tom snila.

„Budeš taky někdy do někoho zamilovaná a vdáš se?“

„Já nevím.“ Sny se změnily, připomněla si Laura. „Tohle se nedá naplánovat.“

„Slyšela jsem, jak paní Williamsonová říkala Annie, že paní Litchfieldová nalíčila na tátu past a že si ji táta zaslouží.“

„Ach.“ Lauře vyschlo v hrdle. „Asi tím chtěla říct, že spolu budou šťastní.“

„Myslím, že jo.“ Kayla si to sice nemyslela, ale byla natolik chytrá, že se rozhodla dál téma nerozvíjet. „Zajdu pro termosku s limonádou. Chceš?“

„To je dobrý nápad.“ Laura také vstala a šla za přítelkyněmi.

„Vůbec mi to nejde, sakra.“ Margo si odfoukla z obličeje kadeř vlasů a dál se pracně potýkala s detektorem. „Dělám to stejně jako jindy.“

„Do prčic.“ Kate převrátila oči v sloup a Ali se zasmála. „Pardon.“

„Asi chodí moc často do tělocvičny,“ naklonila se Margo k Ali. „Naučila se tak mluvit v šatnách.“

„Máš na sobě moc tretek,“ stěžovala si Kate Margo. „Měla bys to hodit do moře.“

„Ale nebrblej.“ Margo se otočila. „Ali, nechtěla by sis na chvíli půjčit můj náramek?“

„Opravdu můžu?“ Ali nadšeně sledovala, jak si její krásná teta stahuje z ruky těžký zlatý náramek, bere ji za ruku a navléká jí ho na ni. „Je tak krásný. A jak se třpytí!“

„Proč bych ho nosila, kdyby se netřpytil?“ Margo na Ali mrkla a cvrnkla jí do ušního lalůčku. „Ty jsou pěkné.“

„Dala mi je máma. Dostala jsem jedničku z čtvrtletní práce.“ Zadívala se na matku a pomalu se usmála. „Řekla, že jsem se hodně snažila a že si zasloužím odměnu.“

„Ano, snažila ses,“ potvrdila Laura. „Mohla bys pomoct Kayle s limonádou? Myslím, že se všechny rády napijeme.“

„Dobře.“ Ali udělala pár kroků a pak se zastavila. „Dáš si i sendvič?“

To je omluva, uvědomila si Laura, a ačkoli neměla hlad, usmála a přikývla. „To bude fajn. Víš co? Prostřete s Kaylou ubrus a uděláme si přestávku na oběd.“ Děvče odběhlo za skály a Laura si pro sebe mumlala: „Snaží se. Je to pro ni těžké, smířit se s tátovou svatbou.“

„Kdybych se já měla smířit s vidinou Candy jako nevlastní matky, tak by to pro mě bylo sakra těžké,“ odpověděla jí Kate.

Margo jen graciézně zvedla ramena. „Candy je tak zamilovaná sama do sebe, že by na ně neměla vůbec čas. A děvčata jsou natolik chytrá, že jí rychle ukážou záda.“

„Myslím, že by bylo všechno snadnější, kdyby se jim aspoň trochu líbila.“ Laura si povzdychla a přiznala se. „Je to ode mě asi sobecké, ale jsem ráda, že se jim nelíbí.“

„Chce se někdo vsadit, jak dlouho spolu Candy a Peter vydrží? Já hádám tak…“ Kate se trochu zapotácela, a proto se rychle posadila na kámen. „Už zase.“

„Jsi v pořádku?“ Kate měla nedávno problémy s žaludečními vředy. Laura k ní přiskočila. „Bolí tě něco?“

„Ne.“ Kate se nadechla a chvíli počkala, až se jí přestane točit hlava. „Víte co? Myslím, že jsem těhotná.“

„Těhotná?“ Margo odhodila detektor a přiběhla ke Kate. „Jak dlouho? Udělala sis test?“

„Dost dlouho.“ Kate zavřela oči a snažila se analyzovat svoje pocity. „Koupila jsem si ho v lékárně, ale ještě jsem ho nepoužila, protože se bojím, že se to nepotvrdí.“

„Provedeš si ho hned zítra,“ nařídila Margo. Vzala Katein obličej do dlaní a zadívala se na přítelkyni dlouhým pohledem. „Máš ranní nevolnosti?“

„Ne tak docela. Cítím se trochu divně, když vstanu, ale pak to přejde.“ Převrátila oči. „Přestaňte se na mě obě dívat tím vševědoucím pohledem.“

„Ještě jsme k tomu neměly šanci,“ odpověděla Laura. „Co na to říká Byron?“

„Ještě jsem se mu o tom nezmínila. Kdybych se mýlila… a já se nechci mýlit,“ řekla rozechvěle. „Vím, že jsme svoji teprve pár měsíců a máme spoustu času, ale nechci se mýlit.“

„Další neklamná známka,“ prohlásila Laura. „Nejistota a vypjaté emoce.“

Pak uslyšela něčí hlas, rozvážný, hluboký a mužný, a zjistila, že nejen těhotenství je zdrojem nejistoty a vypjatých emocí.

S rukou stále položenou na Kateině rameni se postavila. „To je pouze dámský klub?“

„Záleží na tom, o koho jde,“ automaticky zalaškovala Margo. „O jakého muže. Chceš nám pomoct hledat poklad, Michaeli?“

„Pěkně by vás naštvalo, kdybych ho objevil hned napoprvé, když po něm pasete tolik let.“

„On se cítí.“ Kate poklepala Lauře na ruku na znamení, že už je jí dobře. „Ale muži nenajdou Seraphinino věno, co myslíš, Micku?“

„Myslím, že kdyby nějaké měla, použila by je na něco rozumného, místo aby je zahrabala někde tady a pak skočila ze skály.“

„Víte co?“ Kate vstala. „Já se půjdu podívat na obsah našich košíků. Zaslechla jsem něco o tom, že paní Williamsonová udělala bramborový salát.“

„Já tě doprovodím.“ Margo zachytila napětí, které najednou zavládlo, a rozhodla se Kate následovat. Ještě stačila mrknout na Michaela.

„Šel jsem si nahoru vyřídit pár telefonátů a zahlédl jsem z okna pět krásných děvčat,“ začal Lauře vysvětlovat Michael. „Bylo pro mě těžké vrátit se k práci. Tak jsem se na vás zašel podívat.“

„Snažíme se tady strávit každou neděli aspoň pár hodin. Zatím jsme našly dvě mince. Já i moje holky jsme slepé jako krtci.“

„Je to pro tebe důležité? Najít zlato?“

„Důležité je hledání. A nálada.“ Obrátila svůj pohled k moři. „Možnosti. Představuji si ji tady. Mladou dívku stojící na kraji útesu a přemýšlející o tom, že už jí nezbylo nic, pro co by měla žít.“

„Vždycky je pro co žít.“

„Ano, to je.“ Postoupila ještě kousek kupředu, když tu k ní vztáhl ruku. „Měla bych jít pomoct s chystáním oběda. Můžeš pojíst s námi, jestli chceš.“

„Chtěl jsem s tebou mluvit o děvčatech, jestli máš chvilku.“

„Oh.“ V očích se jí objevila starost. „Jestli ti narušují program…“

„Lauro,“ oslovil ji trpělivě. „Opravdu si myslíš, že jsi jediná osoba, která dokáže ocenit jejich společnost?“

„Ne, to jistě ne.“ Laura, rozčilená sama nad sebou a sužovaná rozporuplnými emocemi, si dala ruce v bok. „Co se děje?“

„Dal jsem jim pár lekcí v sedle. Kayla…“ Ohlédl se a zasmál se na malou blondýnku, „je učiněný pistolník. Začala by snad i skákat, kdybych ji nechal.“

„Prosím?“ Laura pokrčila rameny. „To jsou mi věci.“

„Děti chtějí běhat tryskem. Chtějí dělat všechno naplno. Budeš ji obdivovat, uvidíš. Ale umí poslouchat. Učí se dobře, jsem do ní blázen.“

Laura překvapeně přimhouřila oči proti slunci i na obranu proti překvapení. „Ona… je plná dojmů, stále slyším, co udělal pan Fury a jeho koně.“ Chtěla se trochu uvolnit, takže se posadila na kámen. Michael se k ní hned připojil. „Ale přestávají ji bavit taneční hodiny.“

„Nechci ti zasahovat do tvých plánů.“

„Ne.“ Laura se zasmála a zavrtěla hlavou. „Chtěla tam chodit jen proto, že tam chodí Ali. To je celá Kayla, vždycky se rozhodne vydržet.“

V trhlině skály se modraly drobné kvítky, bojující o trochu slunečního svitu. Michael se mimoděk natáhl a jeden utrhl. Podal ho Lauře. „Už jsi jí sehnala toho učitele kreslení?“

V jejích očích se znovu objevilo překvapení. To je zvláštní, že si pamatuje takové drobnosti z jejich rodinného života. „Abych řekla pravdu, někoho jsem našla.“ Pohlédla dolů na kvítek ve svých prstech a přála si, aby mohla brát tento malý projev náklonnosti stejně nevzrušeně jako on. „Začne chodit příští týden.“

„To dítě má opravdu talent. Já jsem dokázal něco nakreslit jedině pod hrozbou výprasku. A teď Ali.“

„Prochází složitým obdobím. Není tak přizpůsobivá jako Kayla. Je velmi snadno zranitelná.“

„Ta asi odpadne.“ Vzal ji za ruku a začal si hrát s jejími prsty. „Myslím lekce jezdectví. Nevím, jak dalece ji mám nutit.“

Laura s povzdechem sledovala starší děvče, které sedělo vedle Margo. „Pokud se nesnaží spolupracovat, není důvod, abys ji nutil.“

„Lauro, je přirozená.“

„Prosím?“

„Sedí na koni tak, jako by se na něm narodila. Má v sobě vrozenou ladnost. Je to strašné. Jestli chceš, aby tohle dělala, musíš se poohlédnout po někom zkušenějším ve vyučování dětí, než jsem já.“

Laura se na něho poděšeně zadívala. „Nikdy mi nic neřekla. Kayla přiletí a mele nadšeně o tom, jak to bylo úžasné. Ali jen pokrčí rameny a řekne, že to bylo fajn.“

„Kayla je jako vystřelená kulka. Ali je píseň. Zazpívá, až bude připravená.“

Jak může tak dobře znát její děti? říkala si Laura. Jak mohl tak správně atak rychle porozumět jejich srdcím?

„Věří ti,“ odpověděla pak pomalu. „Pro Ali dnes není důležitá důvěra. Jestli ti to nevadí, chtěla bych, abys na to přišel. Ona teď něco strašně potřebuje a já to nemám.“

Uchopil ji za bradu a otočil si její obličej k sobě. „Nemáš pravdu. Ty to máš. Ona tě obviňuje, protože ví, že to přijímáš.“

Spustil ruku a nechal ji v klidu. Nebyl žádný psychoanalytik, ale měl oči a viděl, že ta žena něco potřebuje. „Mně to trvalo roky, než jsem přestal matku obviňovat ze spousty věcí. Ale nikdy jsem jí to

neřekl, protože jsem nevěděl, jestli by to vzala. Nevěděl jsem, jestli by se cítila vinna.“

Možná je to tak, jak říká, uvažovala Laura. Jak to chápe on. „Možná jí lépe rozumíš. Já jsem nikdy nezažila, že by mě někdo opustil. Moji rodiče drželi – drží při sobě jako tahle skála. Nikdy neměli žádné rozbroje, výkyvy. Nikdy nezklamali.“

A já jsem tohle všechno připravila svým dětem, dodala v duchu. Rozbroje, výkyvy, zklamání. Nebylo jednoduché udržet rovnováhu, když ji ten druhý narušoval.

„Tak znova,“ promluvil a pozoroval ji. „Možná tě obviňuje proto, že se obviňuješ sama. Vzpamatuj se, Lauro.“

„Tys nikdy nebyl ženatý,“ namítla.

„Ale jo, byl. Šest měsíců.“ Michael zvedl obočí a vstal. „A nepokazil jsem to sám. Budu s děvčaty pracovat dál,“ pokračoval v původním tématu, „ale potřebuju podmínky.“

Byl ženatý? Lauřiny myšlenky létaly sem a tam, snažila se uklidnit. „Dobře. O co se jedná?“

„Přestaň se schovávat v domě. Sejdi dolů a přijď se na ně podívat.“ Vzal jí kytku z prstů a zastrčil ji Lauře do vlasů. „Neznásilním tě před dětmi.“

„Já se neschovávám a nikdy jsem si nemyslela, že by ses před dětmi choval nevhodně.“

„Kriste, to je úžasné, poslouchat tvůj vznešený jazyk. Nevím, jestli nemám chytit příležitost za pačesy a znásilnit tě hned tady.“

Chladná jako led se Laura odtáhla. „Raději na to zapomeň. Teď, když jsme si promluvili, půjdu za ostatními. Oceňuji, jak jsi mi připomněl naši odloženou schůzku.“

„Ano, madam, slečno Templetonová.“

„Ironie ti sluší, Michaeli.“

Chytil ji za paži, když ho míjela. „Tobě taky.“ Řekl to tiše, obličej měl těsně u jejího. „Bože, tobě taky. Dáváš si záležet na tom, aby ses chovala jako princezna, která se zahazuje s venkovským balíkem. To mě žere. Nutí mě to něco dokazovat.“

„Ty mi nemusíš nic dokazovat. A teď mě pusť.“

„Až skončím.“ Líbila se mu taková. Vyzývavost zamrzlá v led. Zraněná a zničená žena mu vnucovala pocit vlastní slabosti, nemotornosti a touhy nechat se konejšit.

„Chtěl bych ti připomenout, s kým máš tu čest, pro případ, že bys zapomněla,“ pokračoval. „Rád porušuju pravidla, a když přede mě někdo postaví překážku, rád ji přeskočím, prostě pro pouhé zatracené potěšení. Když na mě někdo tlačí, já tlačím na něho. Víc. A silněji.“

Laura o jeho slovech nepochybovala. Muž, který se jí díval zblízka do očí, teď vypadal, že je schopen všeho – hříchu, zločinu, ukrutnosti. Kdyby měla čas, zamyslela by se nad tím, proč ji přitahuje právě tato stránka jeho osobnosti. Ale teď chtěla utéct co nejdál.

„Oceňuji tvoji nabídku. Nechci tě dál zdržovat od práce.“

„Neboj se.“ Rychlým pohybem, který ji polekal, si přitáhl její sevřenou pěst k ústům. Díval se jí do očí a snažil se její pěst otevřít ústy. „Nezapomeň na svůj odložený slib.“

Pak odešel k piknikovému stolu, vzal si nabízený sendvič a zažertoval si s děvčaty. Když se Laura vzpamatovala a červeň jí zmizela z tváří, přidala se také ke své rodině.

„Pan Fury ti líbal ruku, mami,“ hlásila Kayla. „Jako ve filmu.“

„On jenom tak žertoval.“ Laura si vzala sklenici limonády, aby svlažila vyschlé hrdlo. „Vyprávěl mi, jak výborně vám jde jízda na koni.“ Přestože ještě cítila žaludek jako na vodě, vzala si bezmyšlenkovitě plátek jablka. „Myslím, že se mu to líbí stejně jako vám.“

„Je to fajn.“ Ali předstírala nezájem, ale sledovala matku zpod dlouhých řas. Políbení ruky jí nepřipadalo zas tak žertovné. A matka měla ve vlasech kvítek.

„Michael si myslí, že jste obě velmi dobré.“

„Měla by ses taky vrátit k ježdění, Lauro.“ Margo, potěšená uspokojivým vývojem, naťukla další možnosti. Ne, ten polibek nebyl jen žertování. Bylo to vážné.

„Rozmyslím si to.“ Protože chtěla pozorovat Michaela, jak stoupá na kopec zpět k jejich sídlu, zadívala se k západu.

Nemohla usnout. Laura byla k smrti unavená, ale přesto nemohla spát. Chtěla věřit, že její nespavost způsobuje jasná noc plná hvězd,

kterou by bylo hřích prospat. Ale věděla, že jsou to sny, co jí nedá spát.

Začala snít o něm a obsah jejích snů ji šokoval.

Během dne se ještě dokázala soustředit. Ale jak se má soustředit v noci, kdy začíná snít?

Její sny byly tak… sexuálně laděné. ***Erotické*** byl slabý a příliš formální výraz pro to, co se jí honilo hlavou.

Měla by být schopna přijmout tyhle sny, zasmát se jim a svěřit se s nimi přítelkyním. Ale nemohla udělat nic podobného. Přemýšlela o tom při procházce tichou zahradou. Nešlo to prostě proto, že nedělala nikdy nic z toho, co se jí vylíhlo v podvědomí.

Ten drsný a elementární sex byl na hony vzdálený dívčím snům – s výjimkou několika šokujících, které se týkaly Michaela. To byla záležitost hormonů, ujišťovala se Laura, nikoli přání. Taky na ně rychle zapomněla. V každém případě, většina jejích snů představovala lásku ve všech formách jako příjemný a něžný prožitek. V jejích představách se neobjevovalo strhávání oblečení, dobyvačné ruce a divoké výkřiky.

Nic takového nepatřilo ani do reality jejího manželského soužití, pomyslela si s úšklebkem.

Peter z ní nikdy nestrhával šaty, nepovalil ji na zem ani ji nepřivedl k vášnivým výkřikům. Kdysi dávno býval něžný a jemný. Pak ztratil zájem. Cítila kvůli tomu vinu, říkala si, že je příliš nezkušená a naivní, možná příliš chladná na to, aby ho inspirovala a probouzela v něm touhu. Bylo snazší začít mu odpouštět teď, kdy už chápala temnější potřeby.

Teď, když se začaly probouzet v ní samotné.

Ale snění o divokém sexu a jeho provádění jsou dvě odlišné věci. Zarazila si ruce hluboko do kapes saka, nadechla se noci a doufala, že trochu zchladí svoje myšlenky.

Nemohla by jít za Michaelem. Ať už to bylo vědomé, či podvědomé, nemohla. Byl mimo její okruh, říkala si a kráčela podél stromořadí. Dívala se na ztemnělé stáje ve vzdálené mlze. Michael je příliš nebezpečný a nepředvídatelný objekt pro ženu s jejími závazky a povinnostmi.

Ačkoli byl tak dlouho Joshovým přítelem, neznala ho. Určitě by mu vůbec nerozuměla. Nemůže s ním riskovat.

Ona musí být taková, jakou ji vychovali: silná žena, která zná a plní svoje povinnosti. Vyplní svůj život tím, co jí bylo svěřeno. Dětmi, domovem, rodinou, přáteli a prací. Nic jiného nepotřebuje. Ani ve snech. V bytě nad stájemi uviděla světlo. Uskočila do stínu jako tajný zvěd. Sní taky? přemýšlela. O ní? Je z těch snů také tak neklidný a zmatený?

Najednou uviděla, jak se rozlétly dveře a Michael vyrazil ven. S vlasy vlajícími ve větru seběhl hlučně ze schodů a zamířil do stájí.

Laura chvíli stála nerozhodně na místě. Něco nebylo v pořádku. Muž jako Michael Fury zbytečně nepropadá panice. Je u Templetonových v podnájmu a ona je Templetonová, připomněla si Laura. Sebeochraňování u ní nikdy nezvítězilo nad povinností. Rychle se rozběhla přes trávník ke stájím.

Teď svítilo světlo i ve stáji. Laura si zastínila oči před jeho jasem, ale Michaela neviděla. Zaváhala a v hlavě jí bleskla myšlenka, jestli by neměla odejít. Pak zaslechla jeho hlas, hluboký a konejšivý. Prošla cihlovou chodbičkou a nahlédla do otevřeného kotce březí klisny.

Michael klečel u koně a černé vlasy mu zakrývaly obličej jako záclona. Tmavé tričko měl špinavé a vztaženýma svalnatýma rukama masíroval klisně břicho.

Lauře proběhlo hlavou, že ani kdyby byla v téhle situaci žena, nemohla by si stěžovat na nedostatek lásky a péče.

V další vteřině už byla Laura uvnitř boxu a klečela vedle Michaela.

„Bude rodit. No tak, malá.“ Laura, vedena instinktem, se přesunula k hlavě zvířete. „To je v pořádku.“

„Vždycky je to o půlnoci.“ Michael si odhrnul vlasy z čela. „Slyšel jsem ji až nahoru.“

„Volal jsi veterináře?“

„Nebudu ho potřebovat. Když ji minule prohlédl, říkal, že to půjde hladce.“ Netrpělivým pohybem vytáhl ze zadní kapsy velký bavlněný šátek. „Co tady děláš?“

„Byla jsem v zahradě. To bude dobré, děvče,“ zamumlala a položila si hlavu klisny do klína. „Viděla jsem, že svítíš, a pak jsi najednou vyběhl z bytu. Lekla jsem se, že se něco stalo.“

„Bude v pořádku.“ Ale u Darling šlo o první porod a Michael byl nervózní jako nastávající otec. „Jdi do postele. Tohle většinou není komplikované, ale je kolem toho dost binec.“

Laura zvedla obočí a v očích se jí zračilo čiré překvapení. „Opravdu? Nic o tom nevím, protože jsem rodila jen dvakrát. A když přiletěl čáp, byl vždycky velmi upravený a zdvořilý.“

Obrátila svoji pozornost ke klisně, protože ta překonávala další stah. „No, bude to zas dobré. Za chvíli to bude za námi. On o tom nic neví, že ne?“ broukala ke klisně, která na ni otočila oči plné bolesti. „Je to jen mužský. Ať si to zkusí, aspoň jednou, pak uvidíme, co bude říkat.“

„Myslím, že jste mi to daly.“ Michael si třel bradu a balancoval mezi starostí a pobavením. „Neměl bych jít ven a procházet se? Nebo vařit vodu, obstarat cigarety?“

„Můžeš jít uvařit kafe. Ještě to bude chvíli trvat.“

„Lauro, postarám se o ni. Už jsem to dělal. Nemusíš tu se mnou být.“

„Zůstanu,“ odpověděla krátce. „A ráda bych si dala kávu.“

„Dobře.“

Když vstal, všimla si, že neměl zapnutý knoflík u džínsů. Rychle se podívala zpět na klisnu. „Dám si černou. Prosím.“

„Hned se vrátím.“ U dveří se zastavil. „Díky. Budu potřebovat pomoc a společnost. Ta klisna je… výjimečná.“

„Já vím.“ Laura se usmála. „Je to vidět. Nedělej si starosti, táto. Pro cigarety půjdeš až k ránu. Jo, Michaeli, jak se jmenuje?“

„Darling.“ Rozpaky mu neseděly, ale pokrčil rameny. „Je to můj miláček.“

„Ano, to je.“ Laura se ještě usmívala, když jeho kroky doznívaly na cihlové chodbě. „A k mému překvapení,“ zamumlala si tiše, „ty jsi taky miláček.“

Kapitola devět

Zrovna takhle si jejich společnou noc nepředstavoval. Když si dovolil o ní snít, a dovoloval si to často, byly okolnosti úplně jiné.

Ale teď byli oba tady, zpocení, vyčerpaní a měli společný úkol.

Laura měla větší výdrž, než by do ní řekl. Porod už trval čtyři hodiny, klisna vstávala a chodila, pak si zase lehala, potila se a prožívala jeden stah za druhým.

Laura byla neúnavná. Michaelovi káva spíš pocuchala nervy, ale Laura zůstávala klidná jako nezčeřená hladina jezera.

„Proč se nejdeš projít?“ navrhla mu. Seděla pohodlně na seně, rukama si objímala kolena a sledovala nastávající matku.

„Jsem v pořádku.“ Pohlédl na klisnu a na čele mu naskočily vrásky. Odhodil si vlasy dozadu a Laura uviděla jeho oči.

„Jsi zničený, Fury.“

Dobře, dobře, věděl to. Nevadilo mu, že mu to říká. Otočil se k ní a v očích měl temný strach. „Dělal jsem to nejmíň tucetkrát.“

„Ale ne s ní. Snáší to líp než ty.“

Hrom do toho, říkal si a protáhl se. „Nikdy nepochopím, proč něco tak základního musí trvat tak zatraceně dlouho. Jak to můžete vydržet?“

„Samice v téhle situaci nemá moc na výběr,“ odpověděla mu Laura suše. „Je zaměřená jen na to, co se děje s jejím tělem. Uvnitř jejího těla. V té chvíli neexistuje nic jiného. Války, hladomory, zemětřesení. Sakra, s tím se nedá srovnat nic.“

„Myslím, že ne.“ Potřeboval se uvolnit, přesvědčit se, že příroda ví, co dělá. „Když jsem byl poprvé u porodu hříběte, myslel jsem na matku. Uvědomil jsem si, že mohla kvůli mně zemřít. Raději bych si nechal vyrvat jazyk než prožíval něco takového.“

„Spíš je to, jako by sis nechal spodní ret přetáhnout přes hlavu až za krk.“ Rozesmála se, když viděla, jak zesinal.

„Díky za názorný příklad.“

Je pro něho dobré, že si může s někým povídat, uvědomila si Laura. Než klisně odejde voda, mají čas na povídání. „Tvoje matka se odstěhovala na Floridu, že?“

„Ano, s Frankem. To je ten muž, za kterého se provdala před deseti lety.“

„Máš ho rád?“

„Je těžké nemít ho rád. Plyne prostě po proudu a daří se mu každého nařídit jeho směrem, aniž by dělal vlny. Hodí se k matce. Vyždímal z ní chuť na další mužské.“

„Byl pro tebe rozvod rodičů těžký?“

„Ne, byl těžký pro mámu.“ Michael nepřítomně sáhl po suchém stéblu a začal jím otáčet v prstech. Pak, k Lauřině překvapení, jí je podal, jako by to byla kytka.

„Myslím, že to nikdy není lehké. Rozvod.“

„Nevím proč. Něco neklape a pak se to zhoršuje. Můj otec matku podváděl a nikdy se to ani nesnažil tajit. Prostě od něho nedokázala odejít. Nikdy jsem to nemohl pochopit.“

„Na tom není nic divného, když se někdo snaží udržet manželství.“

„Je to divné, když jde o takového podvodníka a darebáka. Někdy nebyl doma několik dní. Když přišel, matka zuřila a házela věcmi. On jen seděl a zíral na televizi. A pak se jednoho dne vypařil a už se nevrátil.“

„Nikdy?“

„Už jsme ho nikdy neviděli.“

„Michaeli, je mi to líto. Nevěděla jsem to.“ Hladila klisnu, ale veškerou pozornost upírala na něho.

„Mně to nevadilo. Ne tak moc.“ Pokrčil rameny. „Ale matce bylo mizerně. Byla pořád naštvaná a já jsem se jí raději vyhýbal. Nebyl jsem moc doma. Lítal jsem s Joshem a přiváděl jsem k šílenství paní Sullivanovou. Bála se, že ho zkazím.“

Laura si na to období pamatovala. Dobře si vzpomínala na jeho tajemné, nebezpečné oči. A na to, jak na ně reagovala. „Moji rodiče tě měli vždycky rádi.“

„Byli báječní. Když jsem je viděl, otevřely se mi oči. Žili jste v úplně jiném světě. Já jsem byl jako ta skalní krysa.“

A jeho svět, jak jí ho popisoval, se velice lišil od jejího.

„Tvoje matka se znovu vdala.“

„Potkala Lada. To mi bylo šestnáct. Nenáviděl jsem ho. Vždycky jsem věděl, že ho sbalila proto, že byl jiný než táta. Ošklivý, zanedbaný a žárlivý. Věnoval jí příliš mnoho pozornosti.“ Michalovy oči potemněly vzpomínkami. „A navíc ji někdy i bil.“

„Bože! On ji bil?“

„Vždycky to popírala. Přišel jsem třeba domů a ona měla pod okem modřinu nebo roztržený ret a vykládala něco o tom, že narazila do dveří. Nechal jsem to být.“

„Byl jsi teprve dítě.“

„Ne. Nikdy jsem nebyl dítětem.“ Podíval se na ni očima, v nichž teď doutnala zloba. „Do šestnácti let jsem zažil a dělal víc zakázaných věcí, než ty jsi poznala za celý život. Líbilo se mi to.“

„Opravdu?“ Vydržela jeho pohled. „Nebo ti to pomáhalo bojovat s pocitem bezmoci?“

Přikývl. „Možná oboji. Ale faktem je, že paní Sullivanová měla vždycky pravdu. Byl jsem špatný kamarád, a kdyby Josh nebyl takový, jaký byl, skončili bychom oba v nápravném zařízení. Nebo hůř. Je pravda, že on mě zachránil.“

„Jsem si jista, že by tvoje prohlášení ocenil, ale myslím si, že jsi s tím měl něco dělat hlavně ty sám.“

Poprvé po mnoha měsících zatoužil po tabáku. Dokonce začal prohledávat kapsy, než si uvědomil, že tahle etapa života je už za ním. „Víš, proč jsem se dal k námořníkům?“

„Ne.“

„Dobře, řeknu ti to. Jednou v noci jsem přišel domů trochu opilý, protože jsme s Joshem a s dalšími kamarády popíjeli dole u útesů. Bylo nám osmnáct a byli jsme hloupí. Ukradl jsem Ladovi kartón piva. Když jsem vešel do domu, měl jsem v hlavě a tam jsem viděl toho tlustého bastarda, jak pěstmi tluče moji matku za to, že mu neohřála večeři, nebo za něco podobně malicherného. Uvědomil jsem si, že musím matku chránit. Tak jsem se na něho vrhl.“

Mimoděk si sáhl na jizvu nad okem. Laura ten pohyb zachytila, ale zůstala bez pohybu.

„Byl těžší než já, ale já jsem byl mladý a rychlý. Uměl jsem se prát. Mlátil jsem do něho jako blázen. Tloukl jsem ho pořád, i když už ležel zkrvavený na zemi. Byl v bezvědomí a já ho pořád bil do obličeje. Byl bych ho zabil, Lauro, tak je to. Ubil bych ho k smrti.“

Laura si to nedokázala představit, ale snažila se ho pochopit. „Chránil jsi svoji matku.“

„Začal jsem ho mlátit kvůli tomu, ale pak už jsem ho jen chtěl vidět mrtvého. Bylo to ve mně. Byl bych ho zabil, kdyby mě máma nezastavila. Klečel jsem na něm a máma si držela ruku na rozbitém obličeji. Řekla mi, abych odešel.“

„Michaeli.“

„Řekla mi, že nemám právo zasahovat do jejího života. Řekla ještě víc podobných nesmyslů, takže jsem se zvedl a nechal jsem ji tam s ním.“

„Nemyslela to vážně.“ Jak se může matka, kterákoli matka, odvrátit od svého dítěte? To si Laura nedokázala představit. „Byla rozzlobená, bála se, byla zraněná.“

„Myslela to vážně, Lauro. V tu chvíli mínila vážně každé slovo. Později ale naštěstí změnila mínění. Nechala Lada a sebrala se. Pak potkala Franka. Ale do té doby jsem byl pryč a už jsem se k ní vlastně nikdy nevrátil. Víš, kam jsem té noci šel?“

„Ne.“

„Šel jsem k vám, do domu Templetonových. Nevím proč. Skončil jsem v kuchyni u paní Williamsonové. Postarala se o mě, vyčistila mi rány. Mluvila se mnou a vyslechla mě. Dala mi najíst.“ Povzdychl si a rukou si přejel obličej. Netušil, jak hluboko se mu zážitky té noci vryly do paměti. „Asi mi zachránila život. Nevím, co by se se mnou stalo, kdyby jí nebylo. Řekla mi, že pro sebe musím něco udělat. Nic mi nevyčítala, jen lamentovala ***musíš pro sebe něco udělat.“***

„Vždycky pro tebe měla slabost, Michaeli.“ A ty sis to zasloužil, pomyslela si v duchu. Potřeboval klid, péči a porozumění. Ubohý, opuštěný chlapec.

„Ona byla první ženou, kterou jsem miloval.“ Vzal další stéblo sušené trávy, a aby uhasil chuť na cigaretu, začal je žvýkat. Kdyby mohl vytušit Lauřiny myšlenky, asi by se dost divil.

„Asi i poslední,“ dodal. „Řekla mi, abych šel do stájí, a šla vzbudit Joshe. Přišel za mnou a povídali jsme si celou noc. Celou tu zatracenou noc. Pokaždé, když jsem řekl, že si něco udělám, mě stáhl zpět na zem svojí neúprosnou právnickou logikou. Další den jsem podepsal nástup k námořnictvu. Než jsem odplul, bydlel jsem tady, ve stáji.“

„Tady? Ty jsi byl tady? Josh mi o tom nikdy neřekl.“

„Možná už tenkrát ctil právo klienta na soukromí. Vždycky znal cenu přátelství. Paní Williamsonová mi nosila jídlo.

Ona a Josh byli jediní lidé, kterým jsem pak psal. To ona mi napsala, že matka vykopla Lada. Myslím, že paní Williamsonová byla matku navštívit. Nikdy jsem se jí na to nezeptal.“

Mávl rukou a zasmál se. „Víš, její koláče mě na lodi proslavily. Každý měsíc mi jich posílala velkou krabici. Jednou jsem v pokeru prohrál košili a vsadil jsem její koláče. Vyhrál jsem.“

„Měla by se o tom dozvědět.“ Laura využila příležitosti a natáhla ruku nad krkem klisny. Dotkla se Michaelovy ruky. „Každý, koho vezme paní Williamsonová pod křídlo, si to zaslouží. Ona pozná špatného člověka. Ty jsi dobrý, Michaeli.“

Díval se na ni a v jejích očích viděl pro sebe výhodu. „Mohl bych tě u toho nechat a snadno tě svést.“ Pak se usmál. „Já nejsem dobrý člověk, Lauro. Ale jsem poctivý. Řekl jsem ti něco, co ví jen další dva lidé, protože si uvědomuji, že bys měla vědět, do čeho jdeš.“

„Už jsem se rozhodla a z různých důvodů do ničeho nejdu.“

„Změníš svůj názor.“ Otočil se a slibně na ni zamrkal. „Všechny ho změnily.“

Najednou klisně praskla voda. „Začínáme,“ vykřikl Michael a nervy mu začaly pracovat. „Drž jí hlavu.“

Laura sebou trhla. Ve vteřině byla vytržena z malátnosti, kterou v ní vyvolalo klidné povídání, a teď se jí v těle rozběhl adrenalin.

Záplava vody, která vyšla z klisny, ji nepoděsila. Byl to přirozený vývoj událostí, stejně jako slabé sténání budoucí matky. Laura to všechno zažila na vlastní kůži a věděla, že přestože klisna koulí očima ze strachu a bolesti, bude po této zkušenosti toužit znovu.

Pořádně napjala svaly na rukou podle Michaelova příkazu.

„Už to jde. Tlač, Darling. Už to bude za tebou.“ Michael klečel v krvi a v plodové vodě a snažil se stejně urputně jako klisna. Najednou se objevily tenké nožky hříběte. „Musím jí pomoct. Musím hříbě natočit.“ Kde je ta prokletá hlava? pomyslel si. „Držíš ji pevně?“

„Ano, držím.“ Lauře stékal pot do očí. „Dělej. Je vyčerpaná.“

„Už je mám.“ Michael sevřel kluzké končetiny hříběte a sáhl klisně do břicha, aby hříbě otočil. Jeho hlavu nahmatal vedle předních nohou. „Pojď, Darling, ještě jednou. Jen jednou.“

„Ach, bože.“ Teď se Lauře smísily s potem i slzy. Hříbě vyklouzlo ven. „Tady jsi.“

Michael odstranil z čumáku novorozence blánu. Hříbě bylo mokré a ještě spojené pupeční šňůrou s matkou. Michael je sice chtěl osvobodit, ale raději počkal, až se hříbě vlastní silou dostane z plodového obalu a šňůra se přeruší přirozeným způsobem.

Chvíli bylo ve stáji naprosté ticho, narušované jen těžkým oddychováním klisny. Pak se ozvalo první tiché zaržání, kterým dala najevo svou radost nad tím, že porodila prvního potomka.

„Je překrásné,“ zamumlala Laura. „Překrásné.“

„Je to ona.“ Michael si s úsměvem setřel pot z čela. „Přivedli jsme na svět holčičku, Lauro. Krásnou holčičku. Bůh ti žehnej, Darling, vypadá jako ty.“

Darling se ohlédla a poslechla první mateřský instinkt, který jí velel vstát a očistit hříbě.

„Je to pokaždé krásné,“ zašeptala Laura a opřela se. „Nejsi zklamaný?“ zeptala se Michaela. „Není to hřebec.“

„Má čtyři nohy a ocas, ne? A nádherné zbarvení po matce.“

„Je vidět, že tě to nemrzí.“ Laura se zasmála, potěšená radostným výrazem v jeho tváři, a podala mu ruku. „Gratuluji, otče.“

„Děkuji.“ Michael si ji stáhl na klín a přitiskl svá ústa na její.

Najednou byla bez dechu, poplašená a slabá. Byli pokrytí potem a krví, unavení po probdělé noci. Seno pod nimi bylo špinavé, vzduch těžký a páchnoucí.

A byli spojeni jako štěstí a naděje.

Michael se chtěl podělit s Laurou o svoji obrovskou radost, poděkovat jí tímto způsobem za to, že s ním byla v takovém okamžiku. Ale propadl jejímu kouzlu, teplu a hedvábným pažím, které ho objímaly tak, jako kdyby stála na okraji skály a on byl její jediná záchrana.

Michael něco zamumlal a hlavou mu proběhly divoké a nespoutané myšlenky. Jednou rukou jí přejel po boku a sevřel jí ňadro. Začala kopat, kroutit se a sténat.

„Klid.“ Řekl to stejným hlasem, jakým konejšil rodící klisnu. Ale jeho zuby ji kousaly do čelisti a přejížděly jí po hrdle, takže jí znemožňoval jakékoli uklidnění.

„Já nemůžu.“ Nemohla dýchat, myslet, nemohla ho nechat dělat, co chtěl. „Michaeli.“ Přitiskla obličej k jeho krku. „Já nemůžu.“

Já můžu, pomyslel si. Ale vybral jsem si špatné místo a špatnou dobu. Stála mu po boku celou noc, uvědomil si. To, že ji chtěl tady a teď, jen dokazovalo, že i čestný muž někdy ztratí rozvahu.

„Netoužím po objetích v seně.“ Řekl to co možná ledabyle, přestože se musel hodně ovládat. „Odpočiň si.“ Opatrně ji otočil. „Podívej, naše malá holčička už vyrostla.“

Laura povolila sevřené ruce a sledovala, jak se hříbě neohrabaně staví na slabé nožky. Po několika komických kreacích se mu to podařilo.

„Už jsi…“ Laura si objala kolena rukama, aby zastavila chvění. „Už jsi jí vybral jméno?“

„Ne.“ Mučil se aspoň tím, že se tváří otřel o její vlasy. „Proč je nevybereš ty?“

„Je tvoje, Michaeli.“

„My tři jsme ji přivedli na svět společně. Jak chceš, aby se jmenovala?“

Opřela se o něho zády a usmála se. Hříbě se právě učilo sát. „Když jsem byla malá, měla jsem klisnu. Jmenovala se Lulu.“

„Lulu?“ rozesmál se a skryl si obličej do jejích vlasů.

Laura zavřela oči a srdce se jí rozbušilo. „Jezdila jsem na ní po kopcích a snila jsem.“

„Je to Lulu.“ Michael vyskočil a pomohl Lauře na nohy. „Jsi bledá.“ Pohladil ji prstem po tváři a připadalo mu, že jí projde tváří jako mlhou. „Čím víc se blíží ráno, tím jsi křehčí. A tím víc se tě chci dotýkat.“

„Já nejsem schopna poskytnout ti to, co chceš.“

„Ty nemáš ponětí, co já chci. Kdybys to věděla, chtěla bys, abych byl aspoň sto kilometrů od vašeho sídla. Ale protože jsme oba unavení, nebudu ti to teď vysvětlovat. Raději bys měla jít spát.“

„Pomůžu ti tady uklidit.“

„Ne, postarám se o to. Nejsem tak utahaný, Lauro, a ty jsi úplně zničená. Jdi se vyspat.“

„Dobře,“ Laura už skoro vycházela ze stáje a ještě se ohlédla. Michael se právě protahoval a ona uviděla velké a silné mužské tělo v černém upnutém triku. Knoflík u džínsů měl Michael ještě rozepnutý. Vzbouřily se v ní všechny ženské hormony. Vykřikla. „Michaeli.“

„Ano?“

Oči měl opuchlé a unavené. Ale přesto se na ni zadíval tak, že se jí ještě víc rozbouřila krev v žilách. „Ještě nikdo mě nechtěl tak jako ty. Nevím, co si o tom mám myslet a co s tím mám dělat.“

Jeho unavené oči byly najednou plné vřelosti. „Tím mě neodradíš.“ Rychle jako had vyrazil ze stáje a popadl ji za košili. Druhou rukou ji chytil za hrdlo, lehce ji stiskl a ústy se přisál k jejím. Když povolil sevření, Laura rychle ustoupila o krok dozadu. V očích měla paniku i touhu.

„Jdi, Lauro,“ opakoval. „Tady nejsi v bezpečí.“

Vyšla ze stáje do oslepujícího ranního svítání. Cítila se jako rozlámaná, mozek jako by jí nefungoval. Malátně zvedla ruku a přejela si prsty po tváři. Cítila jeho rty. Cítila jeho vůni.

Zamířila k domu a ještě se ohlédla přes rameno. Ráda by věděla, jestli před ním bude někdy v bezpečí. Zatím vždycky byla bezpečná, i když její život nebyl sám úspěch. Prožívala zneklidňující pocit, že v posledních hodinách jí fungovaly víc žlázy než mozek. Bůh ví, že teď myslí jen na Michaela.

Byla to nová zkušenost a ona si nebyla jista, chce-li v ní pokračovat.

Než se rozhodla, vstoupila do kuchyně a v okamžiku z ní spadla veškerá tíseň.

„Slečno Lauro, můj bože!“ Ann na ni vyděšeně zírala. Laura v šoku něco zamumlala, protože byla ve velkých rozpacích, couvla a sesula se na židli u stolu.

„Co vám udělal? Ta zrůda, ten ďábel. Jste zraněná, dítě?“ Ann měla v očích hrůzu, hladila Lauru po rozcuchaných vlasech a pleskala ji po bledých tvářích. „Věděla jsem, že s ním budou

problémy, jen co se tady objeví. Ale nikdy bych si nemyslela… Zabiju ho, zabiju ho těmahle rukama. Uvidíte.“

„Co? Koho?“

„Je v šoku. Paní Williamsonová! Chudák děvče. Přineste brandy!“

„Paní Sullivanová, uklidněte se.“

„Uklidnit se? Uklidnit se? Viděla jste, co udělal naší slečně?“

Paní Williamsonová si utřela ruce do zástěry a otočila se od sporáku. „Co se stalo, zlato?“ „Já jsem jen…“

„Řeknu vám, co se stalo,“ přerušila ji Ann s očima plnýma zášti. „Ten chlap. Každý vidí, že se s ním musela prát. Ale on zaplatí, zaplatí. Až se pustím do Michaela Furyho, nezbude z něho ani chlup.“

„Michael?“ Možná je to únavou, říkala si Laura. Neodešla zrovna od Michaela? „Co udělal?“

Ann měla rty sevřené v pevnou tenkou linku. Posadila se a chytila Lauru za ruku. „Nestyďte se a nedělejte si starosti. Není to vaše vina.“

„Dobře,“ řekla Laura pomalu. „Ale co není moje vina?“

„Miláčku.“ Ann si pomyslela, že Laura se snaží podvědomě potlačit vzpomínku na nepěkný zážitek. „Jděte si svléknout ty šaty a uvidíme, jak jste na tom. Modlím se, abyste měla na oblečení stopy jeho krve.“

„Krve?“ Laura se na sebe podívala. Bavlněnou košili i kalhoty měla špinavé a poseté krvavými skvrnami. „Ach, bože.“ Všechno jí začalo pomalu docházet. „Ach, bože,“ řekla znovu a pak se divoce rozesmála.

„Brandy, paní Williamsonová, přineste, prosím, brandy.“

„Ne, ne, ne.“ Laura se snažila získat zpět rovnováhu a chytila Ann za ruku. „To není moje krev, Annie, ani Michaelova. To hříbě.“ Laura začala skytat, jak se snažila uklidnit smích. „Pomáhala jsem Michaelovi s porodem hříběte.“

„No tak.“ Paní Williamsonová se spokojeně otočila zpět k plotně.

„Hříbě?“ Ann měla ještě v očích podezření. „Vy jste byla ve stáji a pomáhala jste mu s porodem hříběte?“

„Ano, je to krásná klisnička.“ Laura vzdychla a položila si hlavu na stůl. Adrenalin z ní vyprchal a zbyla jen obrovská únava.

„Byla to špinavá práce, Annie. Myslím, že já i Michael vypadáme, jako bychom vyšli z ringu.“

„Ach.“ Otřesená a zahanbená Annie sklapla. „Přinesu vám kávu.“

„Vypila jsem už kávy na týden dopředu.“ Vzala Ann znovu za ruku. „Annie, překvapila jste mě. Michael mi neublížil.“

„Říkala jsem vám, že ten chlapec je v jádru dobrý,“ přidala se paní Williamsonová. „Ale poslouchala jste mě?“

„Darebáka poznám na první pohled.“

„Ten darebák,“ pokračovala Laura tiše, „strávil celou noc tím, že se obětavě staral o rodící klisnu. Tráví svůj volný čas tím, že učí moje děti jezdit. Je k nim laskavý a pozorný. A z toho, co vidím ve stájích, je zřejmé, že pracuje za dva.“

Ann si vzpomněla, jak Kayla radostně běžela k Michaelovi, a na jeho neskrývané potěšení. Ale přesto pevně semkla čelist. Věděla svoje. „Leopard nemůže změnit svoje skvrny, říkám já.“

„Možná ne. Ale člověk se může změnit, pokud k tomu má příležitost. Ať z něho máte pocit, jaký chcete, teď patří na čas k našemu domu.“ Laura se postavila a protřela si unavené oči. „Teď potřebuji sprchu a trochu…“ Když otevřela oči, padl jí zrak na hodiny nad sporákem. „Ach, bože, to už je půl osmé? Jak je to možné? V devět mám schůzku. Jsou děvčata vzhůru?“

„Nedělejte si s nimi starosti,“ odpověděla Ann. „Dohlídnu na ně, aby se oblékly, a vezmu je do školy. Zrušte tu schůzku, slečno Lauro, a jděte se vyspat.“

„To nemůžu. Je důležitá. Půjdu se podívat na holky a pak si dám sprchu. Vezmu je do školy. Annie, dejte jim, prosím, snídani.“

„A co vy, slečno?“

Ale Laura už byla na odchodu. „Jen kávu, díky. Nemám čas.“

„Moc si to berete, paní Sullivanová,“ mručela paní Williamsonová a mazala přitom máslem vafle. „Vydrží to a pak se vyspí. Obličej se jí zase vyrovná. Uvidíte.“

Vůbec jí nevadilo, že byla v noci s mladým darebákem. S tím si nedělala žádné starosti.

„Neměla by být celou noc vzhůru a starat se o záležitosti někoho jiného.“

„Paní Sullivanová, jste dobrá žena, ale jste tvrdohlavá jako šest mezků, když na to přijde. A dejte na moje slova, vsadím měsíční gáži, že jednou odvoláte všechno, co jste prohlásila o tom chlapci.“

„Uvidíme.“ Rozmrzelá Ann nalila kávu do Lauřina hrníčku a položila ji na podnos. „Ten muž je problém.“

„Jestli je,“ konstatovala paní Williamsonová, „pak je to ten druh problému, který si mladé ženy přejí. Já sama bych si v mládí přála víc takových problémů.“

Ann vyplula z kuchyně jako ztělesněná důstojnost a nechala paní Williamsonovou jejímu rozumování.

Ne že by nevěřila, že se v noci ve stáji narodilo hříbě. Ann Sullivanová prostě dávala přednost tomu, že nazírala situaci vlastníma očima. Vydala se do stájí s košíkem vdolků. Přiměla ji k tomu paní Williamsonová. Kdyby záleželo na ní, říkala si Ann, nevyužíval by Michael Fury pohostinnosti jejich kuchyně.

Nejprve nahlédla do bytu. Zamračila se, když uviděla na posteli připravené čisté spodky. Chce se vlichotit, pomyslela si. Dělá ze sebe upraveného džentlmena, aby pak mohl rozsévat zmar a zkázu. Ano, každého obalamutí, ale ji ne.

Vešla do stájí, což neudělala od doby, kdy se sem Michael přistěhoval. Nejdřív přišlo překvapení. Místo bylo čisté a uklizené jako obývací pokoj a nebylo nepříjemně cítit. Voněla zde čerstvá sláma a koně. Ann sebou trhla, protože z jednoho boxu se vynořila velká koňská hlava. To zvědavý Max si ji okoukl a pak ji přátelsky nosem rýpl do ramene.

„Bůh nás chraň, ty jsi ale velký kůň.“ Ale když uviděla jeho mírné oči, usmála se. Nejdřív se ohlédla přes rameno, jestli ji někdo nepozoruje, a pak pohladila Maxe po hedvábné srsti na hlavě. „Ty jsi ale sekáč. To ty umíš všechny ty báječné triky, o kterých mluví děvčata?“

„To je on.“ Michael vystoupil z kotce klisny. Ann rychle spustila ruku a proklínala se, že se pořádně nerozhlédla.

„Chcete se projet?“

„Děkuji, nechci.“ Ann se ztuhlá a s přísnou tváří otočila k Michaelovi. „Paní Williamsonová vám posílá nějaké vdolky.“

„Jo?“ Vzal si košík a hned se zakousl do jedné voňavé dobroty. Vdolek byl teplý, ještě se z něho kouřilo. Michael slastně zavyl. „Ta žena je bohyně,“ prohlásil plnými ústy. „Doufám, že si nehrajete na Karkulku, která nese dobroty vlkovi, paní Sullivanová.“

„Máte tu pohádku trochu spletenou. Vlk Karkulku přepadl, když nesla dárky babičce. Bylo to nevinné dítě.“

„Budu se snažit doplnit si vzdělání.“ Protože by si navzájem nejraději viděli záda, Michael se vrátil do kotce, aby dokončil ošetření klisny a hříběte.

„To je pěkný kůň.“

„Ano. Obě jsou pěkné. Měli jsme dlouhou noc, že, Darling?“

Box nevypadal na to, že by se v něm odehrál zdlouhavý porod. Podestýlka byla čistá a čerstvá, klisna i hříbě vypulírované. Od doby, kdy se Laura vrátila, uplynula teprve hodina. Bylo vidět, že Michael neztrácel čas.

„Vy jste si taky zažil svoje, podle toho, co jsem slyšela. Divím se, že už nejste v posteli.“

„Doufám, že se tam dostanu hned, jakmile tady skončím. Nejdřív musím nakrmit a napojit koně.“ Protože věděl, že ji rozzlobí, zašklebil se na ni přes rameno. „Chcete mi pomoct?“

„Já mám svoje vlastní povinnosti. Vy si udržujte svůj dům.“ Ale musela připustit, že si ho udržuje dobře. Pořádný člověk si zasloužil Annin respekt. Ale… „Zřejmě jste neměl výčitky kvůli tomu, že slečna Laura tady probděla celou noc.“

Michael spokojený s tím, že klisna i hříbě jsou v pořádku, vstal, protáhl se kolem Annie a začal připravovat krmivo. „Ne, neměl.“

„To děvče se potřebuje vyspat.“

„Může se vyspat teď.“

„Teď je na cestě do Monterey.“

Lopata se na chvíli zastavila ve vzduchu a pár zrnek obilí se rozběhlo po zemi. Michael se otočil. „To je bláznivé. Byla vzhůru celou noc.“

„Má v devět schůzku.“

„Je vyčerpaná.“

„Já vím.“ Ann překvapilo, že Michaela její zpráva tak rozčílila.

„To je hloupé.“ Michael odhodil lopatu do zrní. „Vždyť nějakou manikúru nebo návštěvu kadeřníka mohla klidně odložit.“

„Manikúru nebo kadeřníka?“ Znechucená Ann si zapřela ruce v bok. „Jestli si tohle myslíte o Lauře, tak jste hlupák. A já jsem si o vás nikdy nemyslela nic jiného. Jela do práce, vy bambulo, do hotelu. A odpoledne bude pracovat v obchodě. Pak, jestli ještě bude stát na nohou, vyzvedne děvčata a pak…“

„Vždyť je majitelkou toho pitomého hotelu,“ houkl na ni, „i toho pitomého obchodu. A myslím, že obojí nespadne, když si Laura dopřeje den volna.“

„Laura plní vzorně svoje povinnosti. A svoje děti vychovala dobře, ne? Platit lekce, oblečení a jídlo, účty. Kdo myslíte, že to dělá?“

„Templetonovi nemusí pracovat, aby si platili účty.“

„Laura Templetonová pracuje. Myslíte si, že žije z rodinných peněz? Vy si myslíte, že když ji ten bastard připravil o všechny finance, běžela Laura s pláčem k rodičům a žádala je o pomoc?“

„O čem to mluvíte? Jaké peníze jí sebral?“

„O něčem, co nevíte.“ Teď Ann ztišila hlas. „O něčem, co neví ani Big Sur, ani Monterey. Ten muž vyplenil před rozvodem všechny bankovní účty, sebral akcie a obligace a ukradl i nemovitý majetek.“

„Ridgeway.“ V Michaelových očích vzplála zuřivost. „Proč není mrtev?“

Ann se nadechla. V tomhle bodě souhlasila i s darebákem. Ale řekla víc, než zamýšlela. „Neměla jsem vykládat drby stájníkovi.“

„Já nejsem stájník, a kdyby bylo po mém, nikdy byste tady nedostala místo. Proč nechali Ridgewaye odejít s tím vším? Josh ho mohl zastavit, Templetonovi ho mohli zostudit.“

„To je věc slečny Laury a její volba.“ Ann si založila ruce a sevřela rty.

„To nedává žádný smysl.“ Michael odnesl krmení Maxovi, který trpělivě čekal na svoji denní dávku. „Vždyť Lauřina rodina má tolik peněz, že se v nich může brodit. Laura má dům, služebnictvo. Nikdo, kdo žije takhle, se nemusí starat o peníze.“

Ann vydala posměšný zvuk. „Do finančních záležitostí slečny Laury vám nic není, Michaeli Fury. Ale kdybyste jí chtěl ulehčit, poohlédl byste se po ubytování jinde.“

Viděla, že muž proti ní je zavalen vlnou temného vzteku, a taky si všimla, že se snaží ze všech sil ovládnout. První reakci očekávala, druhou ne.

„Takže mě varujete,“ řekl a vrátil se ke krmení.

Ann zase promluvila. Že by ho svými slovy zasáhla? Ne, tomu odmítala uvěřit u muže, jako je on. Ale stejně, kousla se do rtu, jak by asi na něho působila její slova, kdyby byl jiný, než si myslela?

„Můžete si jít po své práci.“

Když odešla, Michael dál vážil přesné dávky krmiva. Pak najednou vztekle mrštil lopatou ke stěně. Násada se nárazem zlomila. Několik koní nervózně zafrkalo. Max přestal přežvykovat a dlouze se zadíval na svého pána.

„Do prdele,“ zamumlal Michael po chvíli a přejel si rukou obličej. „Mám dost práce. Ta zatracená ženská by měla být v posteli.“ Popadl lopatu a zase ji odhodil. Musí si zajít pro jinou.

Kapitola deset

Ve dvě odpoledne se Laura cítila úplně vyčerpaná. Bylo to skoro příjemné, zdálo se jí, že se vznáší těsně nad zemí a vzduch kolem ní je hebký a řídký.

Absolvovala schůzku s předsedou klubu spisovatelů, seznámila své podřízené s programem pro hosty na dva následující dny a s manažerem pro zajišťování banketů probrala detaily týkající se údržby, zásobování, pokojové služby a hospodaření.

V jednu si dala kávu a sladkou tyčinku a pak spěchala do Pretenses. Jediným světlým zážitkem dne byl napůl hysterický telefonát rozrušené Kate ráno, když Laura vyšla ze sprchy.

„Je růžový! Zrůžověl! Jsem těhotná. Byrone, pusť mě. Slyšíš, Lauro? Já budu mít dítě!“

Laura se rozesmála společně s Kate. Teď Kate bloudila obchodem ponořená do krásného snění.

„A co třeba Guinevere, kdyby to byla holčička?“ zeptala se.

„Byronova rodina už tradičně vybírá jména spjatá s literaturou.“

„Guinevere měla špatnou morálku,“ připomněla Margo. „Svedla nejlepšího přítele svého manžela. Ale jestli si tohle přeješ…“

„Mně se vždycky líbila Ariel,“ přidala se Laura. „Z Vichřice.“

„Ariel De Witt.“ Kate vytáhla z kapsy malý notebook a jméno si zaznamenala. Jméno je důležitá věc, říkala si, a musí se probrat ze všech konců. Musí pěkně znít a dobře vypadat napsané. „Hmmm.“ Tohle jméno vypadalo dobře. „Není špatné.“ Sundala si brýle na čtení a podívala se na Lauru. „Laura zase dřímá.“

„Ale ne.“ Laura zvedla unavenou hlavu a snažila se soustředit. O čem se to vlastně bavily? „Jména,“ vyhrkla, jako by šlo o nějaký kviz. „Dívčí jména z literatury. Hester, Julie, Delilah.“

„A tvoje cena za správnou odpověď bude domácí soubor her.“

„Velmi směšné.“ Laura si protřela oči jako ospalé dítě. „Víc se mi líbí Julie.“

„Předneseme tvůj návrh nejvyššímu soudu. Lauro, dej si dvacet, jinak ti spadne hlava a natlučeš si obličej.“

„A jestli někdo zná důsledky přetažení,“ ozvala se Margo, „pak je to naše těhotná kamarádka s obluzeným pohledem. Proč nejedeš domů a nevyspíš se?“ Margo se zadívala na Lauru. „Strávit celou noc s Michaelem, to tě muselo stát hodně energie.“

Laura sebou trhla a rozhlédla se kolem, jestli v blízkosti nejsou nějaké zákaznice. „Už jsem vám říkala, že jsme rodili hříbě.“

„Což jenom dokazuje, že jsi změnila žebříček hodnot. Kate, myslím, že ten pán potřebuje trochu potlačit.“ Margo kývla směrem k pultu, kde si jeden zákazník prohlížel krabičky na šňupací tabák. „Hází po tobě očima,“ dodala, když Kate odešla.

„Ten zákazník?“

„Michael, Lauro, Michael. A jestli sis toho nevšimla, měla bys jít k očnímu.“

„Nemám čas na… dobře, možná jsem si všimla.“

Úspěch, pomyslela si Margo. „A jsi připravena na mírný nátlak?“

Laura vydechla. „On chce… chce mě.“

„Překvapení, překvapení.“

„Ne, myslím tím, že mi to řekl. Přímo takhle. Jak by ses zachovala v takovém případě?“

„Je mnoho možností. Podívej, probereme si je.“ Margo si poklepala prstem na tvář. „Který z mých taktických manévrů tě zajímá?“

„Já nehledám taktické manévry.“ Lauře se začala třást kolena, a proto si sedla na židli u pultu. „Margo, spala jsem za svůj život jen s jediným mužem. Byla jsem za něho deset let vdaná. Neznám žádné manévry, triky a neumím si na nic odpovědět.“

„Žádné triky, možná je to pro tebe dobré. Ale každá žena má svoje způsoby a myslím, že taky zná odpovědi na určité otázky. Zkus si odpovědět na tohle: Přitahuje tě?“

„Ano, ale…“

„Odpověď zní ano,“ přerušila ji Margo a jedním okem sledovala párek zákazníků, kteří si prohlíželi bižuterii, vystavenou ve skleněných policích podél stěny. „Jsi zodpovědná, dospělá žena bez závazků, kterou přitahuje hezký dospělý muž, taktéž bez závazků.“

„To může dobře fungovat, pokud jde o králíky.“

„Funguje to i u lidí. Lauro, nikdo ti nic nezaručí. Vždyť to víš. Ano, můžeš se spálit. Taky můžeš mít štěstí. Nebo se jen vyřádíš.“

Laura zasupěla a zavrtěla hlavou. „Sex byl pro tebe odjakživa snadnější než pro mě.“

„Nechci se hádat, ale nejsem na to moc hrdá.“

„Nechtěla jsem…“

„Já vím, že jsi nechtěla. Spala jsem s více muži. Někteří z nich byli ženatí. Někdy to vadilo, jindy ne.“ Ráda by svoje vzpomínky vymazala, ale věděla, že všechno, co dělala dřív, ji přivedlo tam, kde je teď. „Josh je jediný, na kom mi záleží.“

„Protože se vzájemně milujete,“ odpověděla tiše Laura. „Ale my se tady nebavíme o lásce mezi Michaelem a mnou. Jde jen o přitažlivost.“

„A co je na ní špatného?“

„Vím, co je na tom špatného, dokud se mě nedotkne a nepolíbí mě.“

Margo pochopila, že vseje na dobré cestě. „A pak?“

„Pak už ho jen chci jak nikdy nikoho. Všechno je tak vřelé a rychlé.“ Stísněně se zavrtěla – dokonce pouhé pomyšlení na Michaela v ní vzbouřilo spoustu pocitů. „Není to příjemné.“

„Aleluja!“ Margo se zasmála a naklonila k přítelkyni. „Překvap sama sebe, Lauro, jdi do stájí a sved ho.“

„Jasně. Přesně tohle jsem plánovala. Opravdu, Margo, poskytla jsi mi citlivou radu.“

„Citlivé rady jsou pro starší lidi.“

„Slečno,“ zavolal jeden ze zákazníků. „Mohla byste mi ukázat tu sponu?“

„Jistě.“ Margo vzala klíče a zamířila k vitríně. „Líbí se vám dekadentní umění? To je krásný kousek. Objevila jsem ho v jednom salónu v Los Angeles. Prý kdysi patřila Marlene Dietrichové.“

Laura se rozhlédla po obchodě a zívla. Měly sice dost práce, ale dalo se to zvládnout. Možná by se mohla trochu prospat. Sklouzla ze židle a vypravila se k další zákaznici, kterou chtěla obsloužit. V duchu si přála, aby ji žena nepotřebovala. Vtom se otevřely dveře.

„Petere.“ Laura se zastavila.

„Volal jsem ti do hotelu. Řekli mi, že tě najdu tady.“

„Ano, jsem tady pravidelně každé odpoledne.“

„To je zajímavé.“ Peter tady nikdy předtím nebyl. Pozorně se rozhlížel.

Candyin popis obchodu jako secondhandu nebyl zcela přesný. Neřekl by, že jeho partnerka má vůči Lauře a jejím společnicím tak záporný vztah.

Proto neočekával, že zde najde okouzlující místo plné kultivované klientely. Nečekal, že by ho zaujaly vystavené předměty, ani to, že pocítí osten závisti.

„No?“ Laura viděla v jeho očích ocenění. „Co si o tom myslíš?“

„Je to něco jiného, že? Pro tebe určitě změna životního stylu.“ Podíval se na ni. Stále hezká a příjemná, uvažoval. Je zvláštní, že si nikdy nepřipustil, že Laura nebo její přítelkyně mají taky mozek, prostředky a představivost, aby vytvořily něco podobného. Něco tak úspěšného.

„Tohle není změna životního stylu.“ Nenáviděla způsob, jakým si ji prohlížel. Rozčilovalo ji to. „To je životní styl.“

„Předpokládám, že se tady dobře bavíš.“

„Je to moje zaměstnání, Petere, ne zábava.“ Jak by od něho mohla očekávat, že bude mít pochopení pro Pretenses? Nikdy své

ženě nerozuměl. Možná teď našel tu, které porozumí. „Pochybuji, že sis přišel vybrat dárek pro Candy. Ta se našemu obchodu programově vyhýbá.“

„Ne, přišel jsem si s tebou promluvit.“

Peter se rozhlédl a všiml si točitého schodiště na balkón. Pak zahlédl Margo, která ho pozorovala chladným pohledem, z něhož čišela nenávist. Nemínil tolerovat tiché tupení své osoby od dcery služebné.

„Nemáš tady kancelář, svoji osobní kancelář, kde by nás nikdo nerušil?“

„Většinu prostor využíváme pro skladování zboží.“ Samozřejmě že tam byla kancelář, ale Laura se s Peterem nechtěla bavit v obchodě. Byl její a nechtěla ho pošpinit problémy s bývalým manželem. „Půjdeme se projít. Margo, hned se vrátím.“

„Jak chceš,“ Margo se strnule usmála na Petera. „Přejeme tobě a tvé snoubence hodně štěstí, Petere. Právě jsme si s Kate říkaly, jak jsme rády, že jste se tak našli.“

„Věřím, že pro Candace bude váš postřeh… zábavný.“

Laura jen zavrtěla hlavou směrem k Margo, aby zarazila její další komentáře. „Nebudu dlouho pryč.“ Otevřela dveře a počkala, až Peter vyšel na verandu.

Nestaral se o karnevalovou atmosféru na Cannery Row. Bylo zde hlučno a kolem nich procházely davy lidí. „Tady nebudeme mít moc soukromí, Lauro.“

Laura se usmívala na kolemjdoucí.

„Nikde není větší soukromí než v davu.“ Beze slova se postavila k okraji chodníku, aby mohla ve vhodném okamžiku přejít přes ulici. „Tohle místo je pro náš obchod velmi výhodné. Přiláká návštěvníky, kteří míří do přístavu, a taky ty, kteří se vracejí z prohlídky akvária.“

Laura si přihladila vlasy, které jí čuchal vítr, a přešla ulici. Chtěla být blíž moři. „A taky je příjemné udělat si občas malou přestávku a zajít si sem k vodě nakrmit racky.“

„Těžko si udržíte obchod, když budete bloumat kolem vody a krmit ptáky.“

„Dost se snažíme, neboj se.“ Laura se opřela o zábradlí a zadívala se na vzdálené čluny houpající se na vlnách. „Co chceš, Petere?“

„Promluvit si o Allison a Kayle.“

„Dobře.“ Otočila se k němu a opřela se zády o zábradlí. „Allison se učí velice dobře. Je výborná. Jsem si jista, že s ní budeš spokojen. Kayla má trochu problémy s matematikou, ale pracujeme na tom.“

„To ale není…“

„Promiň, ještě jsem neskončila.“ Věděla, že ho to nezajímá, ale schválně přidala. „Ali hrála Claru v Louskáčku, který uvedli v prosinci. Byla úžasná a po představení plakala, protože její otec se na ni nepřišel podívat. Navzdory tomu, že jí to slíbil.“

„Vysvětlil jsem ti, že jsem byl zaneprázdněn.“

„Ano, vysvětlil. Kayla hrála kočičku a vůbec ji nezajímalo, jestli tam jsi, nebo nejsi. Věřím, že Ali bude v baletu pokračovat a stane se příští rok ***en pointe.*** Kayla ztratila zájem, ale každým dnem se zlepšuje v kreslení. Obě taky jezdí na koni. Učí je Michael Fury. Má je obě moc rád. Kayla měla před několika týdny pořádnou rýmu, ale moc nezameškala. Jo, koupila jsem jim štěně a dvě koťata.“ Peter čekal. „Už jsi skončila?“

„Je toho víc, samozřejmě. Jsou to živé a rostoucí děti. Tohle byly jen hlavní body.“

„Přišel jsem za tebou, abychom si spolu v klidu a civilizovaně pohovořili. Nejsem zvědavý na tvoje útoky, Lauro.“

„To ani zdaleka nebyl útok. Chci tě informovat.“

Peter se otočil. Náhle byl rozzlobený, jako by ho někdo znenadání praštil do ramene.

„Za osm týdnů se s Candy necháme oddat v Palm Springs. Allison s Kaylou by měly být při tom.“

„Je to rozkaz, nebo pozvání?“

„Všeobecně se bude očekávat, že tam moje děti přijdou. Candy bere taky svoje děti. Její chůva je přiveze den před obřadem. Allison a Kayla mohou jet s nimi.“

Jak civilizované, pomyslela si Laura. A jak chladné. „Předpokládám, že chceš, aby je Candyina chůva přivezla a taky je pak odvezla, ano?“

„Je to citlivé a pohodlné řešení.“

„A tebe to nebude stát ani chvilku času.“ Laura zvedla ruku, ještě než mohl odpovědět. „Je mi líto. Jsem unavená a mám špatnou náladu. Děvčata budou určitě potěšena. Když jim večer zavoláš…“

„Mám svůj program. Myslím, že je zbytečné znovu probírat detaily.“

Laura se otočila a podívala se na moře. Chtěla by a taky by měla znovu překonat svůj odpor a dát dceři to, co si přeje. „Petere, Ali je velice nešťastná a zmatená, bojí se. Chodíš za nimi tak málo, ani jim nezavoláš. Cítí se opuštěná.“

„Už jsme o tom mluvili, Lauro.“ Bylo vidět, že nehodlá znovu hovořit na stejné téma. „Ty jsi chtěla rozvod. Jsme rozvedení a ona měla dost času zvyknout si na to. Já mám svůj vlastní život, na který musím myslet.“

„A myslel jsi někdy na děti?“

Peter vzdychl a podíval se na rolexky. Už měl čas jen deset minut, ani o minutu víc. „Vždycky jsi ode mě v této oblasti očekávala víc, než jsem ti mohl poskytnout.“

„To není žádná oblast, to jsou tvoje děti.“

Otočila se a přestala zadržovat svůj odpor a hořkost. Podívala se mu do očí. Je tak hezký, pomyslela si. Tak upravený, šarmantní. Tak dokonalý.

„Tyje nemáš rád, že, Petere? Nikdy jsi je neměl rád.“

„To, že je odmítám bezmezné rozmazlovat tak, jako to děláš ty, ještě neznamená, že nerozumím svým povinnostem.“

„Na to jsem se tě neptala.“ Laura, překvapená svojí reakcí, mu položila ruku na rameno. „Petere, jsme tady jen my dva. Nemáme už co ztratit, takže budme k sobě poctiví. Domluvme se, že už nebudeme stále znovu bezvýsledně probírat stejné věci.“

„To ty pořád probíráš stejné téma.“ Hádka byla zbytečná a únavná, připustila Laura. „Chci tomu rozumět. Musím. To není záležitost tvého citu ke mně nebo mého k tobě. Jde o děti. O naše děti. Pomoz mi pochopit, proč o ně nestojíš.“

Chvíli zíral na její ruku na svém rameni. S účastí. Vždycky měl jakoby citlivý přístup. Fakt, že pod tímto citlivým přístupem se skrývala tvrdost oceli, přinášel pak Lauře tím větší znepokojení a zklamání.

Kdyby si vyjasnili tuhle záležitost, možná by přestala se svými žádostmi, aby si udělal čas na děti, uvažoval Peter.

„Já nejsem otcovský typ, Lauro. Neberu to jako chybu, pouze jako fakt."

„Dobře." Srdce ji sice bolelo, ale statečně přikývla. „Beru to. Ale, Petere, ty jsi otec."

„Tvoje definice tohoto termínu se velmi liší od mojí. Povinnosti si plním," odpověděl napjatě. „Každý měsíc dostáváš stanovený finanční obnos."

A ten ukládám dětem na studia, na konto, které jsi před rozvodem vykradl, pomyslela si Laura. „To je všechno? Finanční příspěvek, povinnost? To je pro tebe otcovství?"

„Já nejsem rodič, který by děti rozmazloval, a nikdy jím nebudu. Někdy jsem si říkal, že k synům bych byl možná jiný. Chtěl jsem chlapce." Rozhodil elegantníma rukama. „Prostá pravda je, že teď je to jedno. Neměli jsme syny a já už nechci další děti. Candyiny jsou dobře vychované, zdvořilé a nepotřebují moji pozornost a zájem. Nevěřím, že by Allison a Kayla můj zájem potřebovaly. Jsou vychovávány v blahobytu a mají dobrý domov."

Jak krásně řečeno, pomyslela si Laura. „Odpověď zní, že je nemáš rád."

„Necítím k nim takovou vazbu, jak by sis představovala." Sklonil hlavu, aby viděl Lauře přímo do očí. „Budme poctiví, Lauro. Jsou víc Templetonovy než Ridgewayovy. Víc tvoje než moje. Vždycky to tak bylo."

„Nemuselo to tak být," zamumlala Laura. „Jsou tak krásné. Úžasné. Je mi tak líto, že si neumíš vzít to, co by ti mohly dát."

„A já si myslím, že teď je to lepší pro nás všechny. Zpočátku jsem byl podrážděný, když ses chtěla rozvádět. Bál jsem se, že rozvod ohrozí moje postavení, které jsem získal u Templetonových hotelů. Ale během několika posledních měsíců jsem poznal, že takové řešení bylo nevyhnutelné. Využiji situace a otevřu si vlastní hotel, a abych řekl pravdu, Candace je přesně ten typ ženy, která chápe moje potřeby a moji povahu."

„Pak doufám, že budeš šťastný. Opravdu.“ Laura prudce vydechla. „Petere, chceš opravdu mít děvčata na svatbě, nebo jde jen o formalitu?“

„Pokud nebudou chtít přijít, je velmi jednoduché omluvit se.“

„Dobře. Řeknu jim to a necháme to na nich.“

„Doufám, že mi dáš vědět do konce týdne. Jestli už nic nemáš, musím běžet. Mám schůzku.“ Podíval se přes ulici.

Jako by se mezi nimi vyčistil vzduch, rozhodl se být velkomyslný. „Tvůj obchod je velice působivý, Lauro. Doufám, že ti přinese úspěch.“

„Děkuji, Petere,“ zareagovala, když už se otáčel k odchodu. Lidé je míjeli, ale jim to nevadilo. Laura si připomněla onu magickou noc plnou měsíčního svitu, kdy spolu seděli v besídce a ona cítila vůni květin a slibných snů. „Miloval jsi mě někdy? Musím to vědět. Musím si uspořádat život.“

Podíval se na ni, jak tam stála s mořem za zády. Slunce jí zlatilo vlasy a její pleť zářila bělostí. Neměl v úmyslu říct jí pravdu, ale slova se mu sama dostala na rty.

„Ne. Nemiloval jsem tě. Ale chtěl jsem tě.“

Srdce lze zlomit znovu, uvědomila si Laura a obrátila se k moři. Lze je zlomit jednou, podruhé i po sté.

Když se vrátila do obchodu, Kate zvedla oči ke stropu a rozkázala: „Nahoru.“

„Co?“ Laura, malátná únavou a smutkem, zamířila k točitým schodům.

„Nahoru a do postele.“

„Ale máme otevřeno. Budoár…“

„Se po zbytek dne zavírá.“ V budoáru ji Kate přinutila lehnout si na velkou postel pokrytou saténem a klekla si, aby jí sundala boty. „Usneš a všechno zaspíš. Chci, abys na nic nemyslela. Na nic. Hlavně na to, co ti řekl ten bastard a co tě tak rozrušilo.“

Divné, pomyslela si Laura. Špatně viděla, jako by Kate byla na rozmazané obrazovce. „Nikdy je neměl rád, Kate. Řekl mi to. Nikdy neměl rád moje děti. Ani mě nemiloval.“

„Nemysli na to.“ Kate se zamžily oči. „Nedělej si starosti. Spi.“

„Je mi to tak líto. Nás všech. Jsem tak unavená.“

„Já vím, vím, drahá. Lehni si.“ Kate starostlivě přikryla Lauru pokrývkou. „Spi.“ Posadila se na kraj postele a vzala přítelkyni za ruku.

„Kdysi jsem snila o tom, jaký bude můj život. Představovala jsem si ho dokonalý, nádherný.“

„Pšš,“ zamumlala Kate, když Laurin hlas začal slábnout. „Sni o něčem jiném. Najdi si nový sen.“

„Usnula?“ zeptala se Margo ode dveří.

„Jo.“ Kate vstala a pohladila Lauru po tváři. Pomyslela na dítě, které v sobě nosí, na muže, kterého miluje a kterého si vzala. Ten miluje ji i jejich dítě. „Nenávidím prokletého Petera Ridgewaye.“

„Nech to plavat,“ Margo k ní přistoupila a položila jí ruku na rameno. „Když se vrátila, vypadala tak… zdrceně. Zabila bych ho za to, co měla v očích.“

„Nech to plavat,“ opakovala její větu Kate. „Bude v pořádku. Postaráme se o ni.“

Laura byla po návratu domů stále unavená. Pomyslela na dlouhou teplou koupel a příjemné teplo postele. Ale musela vidět svoje děti, silně po nich toužila.

Jak předpokládala, našla je ve stájích. Nejprve ji přivítal Bongo, který se k ní přiřítil s vyplazeným jazykem. Zastavil se jako na rozkaz těsně před ní, rychle sedl na zadek a zvedl packu.

„Copak to je?“ Okouzlená Laura se sklonila, aby ho podrbala. „Učenlivý pejsek. Michael si s tebou dal práci. Co ještě umíš, hm? Umíš si lehnout?“

Štěně sebou okamžitě pláclo na břicho a žádostivě hledělo, dostane-li pochvalu v podobě sušenky.

„Umíš se kutálet? A hrát mrtvého?“

„Už se na tom pracuje.“ Ze stáje vyšel Michael a k Bongově radosti nesl v ruce sušenku. „Za chvíli už se bude za naši show platit,“ ohlásil Lauře.

„Děvčata musí být v sedmém nebi.“

„Učím ho kutálení. A musím říct, že dělá pokroky.“ Michael se vážně díval na Lauřiny unavené oči a kruhy pod nimi. „Ty ses vrátila až teď?“

„Hm. Přišla jsem se podívat na holky a na hříbě. Jak se mu daří?“

„Dobře. Což se o tobě říct nedá.“ Vztek a zloba, s nimiž se potýkal celý den, z něho vybublaly v návalu ostrých slov. „Jsi blázen. Jdeš do práce po probdělé noci. Mohla jsi usnout za volantem a nabourat se.“

„Měla jsem schůzky.“

„To je hloupost, Lauro. Prostě hloupost. Co se to tady děje? Co to má znamenat, že jsi nechala Ridgewaye odejít s tvými penězi a teď máš dvě zaměstnání, abys mohla uživit sebe a děti?“

„Tiše.“ Laura se s úzkostí ohlédla. Oddychla si, protože dívky nebyly v doslechu. „Nevím, s kým jsi mluvil, ale ten člověk se o tohle nemá co starat a ty taky ne. Nechci, aby o tom děti věděly.“

„Já se o to musím starat, pokud probdíš celou noc a pomáháš mi a pak sem přijdeš a vypadáš jako boží umučení.“ Přistoupil k ní a zvedl ji na nohy. „Myslel jsem si, že jedeš do města lítat po obchodech, kadeřnících a přítelkyních.“

„No, trochu ses zmýlil, že? Ale není to tvoje věc, ať je to tak, nebo onak. Kde jsou děvčata?“

Michael se užíral nemohoucností a zlostí. Nemohl jí pomoct. Pokrčil rameny a otočil se. „Ve výběhu.“

„Samy?“ S představou možných neštěstí proběhla Laura stájemi. Když uviděla svoje dcery, strach se změnil v údiv.

Dívky se vesele projížděly na klidně klusajících koních.

„Ještě jsem je nenechal proskakovat zapáleným kruhem,“ konstatoval suše Michael. Tažena, pomyslel si, je jako otevřená kniha. „To budeme zkoušet příští týden.“

„Nejsou šikovné?“ Michaelův vztek se okamžitě rozplynul, když mu sevřela rameno. „Ali se vytáhla. Už jí to jde dobře.“

„Říkal jsem ti, že má talent. Kaylo,“ zvolal, „paty dolů!“ Kayla okamžitě poslechla a jako štěně čekala na pochvalu. „Mami! Mami podívej, jak jezdím!“

„Krásně!“ Radostně rozrušená Laura se opřela o ohradu a položila nohu na spodní břevno. „Oběma vám to jde výborně.“

Ali přiklusala se vztyčenou hlavou a zdvořile zastavila. „Tohle je Tess. Jsou jí tři roky. Pan Fury říká, že je dobrá skokanka a že mě s ní naučí skákat.“

„Je krásná, Ali. Velice vám to spolu sluší.“

„Proto jsem si ji vybrala. Mohla bych si ji koupit za svoje peníze. Z toho, co jsem si ušetřila.“ Zahleděla se vyzývavě na matku. „Jsou to moje peníze.“

Byly, pomyslela si Laura unaveně. Peter jí je vzal i s penězi na studia. A ona je ještě nebyla schopna ušetřit. „Mít koně je veliká zodpovědnost, Ali. Nejde jen o koupi, jde o péči.“

„Máme přece stáje.“ Ali o tom snila už dlouho. „Krmila bych ji a kupovala bych jí seno ze svého. Mami, prosím.“

Lauru najednou silně rozbolela hlava. „Ali, teď to nemůžeme řešit. Počkáme, až…“

„Tak se zeptám táty.“ Ali trhla hlavou a rty se jí zachvěly. „Zavolám mu a zeptám se ho.“

„Jistěže mu můžeš zavolat, ale on s tím nemá nic společného.“

„Tys taky měla koně, když jsi byla malá. Měla jsi všechno, cos chtěla, ale já vždycky musím čekat. Nikdy nevíš, co je pro mě důležité. Nikdy to nevíš.“

„Dobře. Nebudu se teď s tebou přít.“ Laura tušila, že je na pokraji zhroucení, a proto se otočila k odchodu.

„Sesedni z koně, Ali.“ Allisoniny šedé oči se upřely na Michaela, který už sahal po uzdě. „Pojď.“

„Moje lekce ještě neskončila.“

„Ano, skončila. Teď dostaneš jinou.“ Ve chvíli, kdy se Ali dotkla nohama země, obtočil Michael otěže kolem břevna, pak Ali chytil a posadil na ohradu, aby mu viděla do očí. „Myslíš, že máš právo takhle mluvit se svou matkou?“

„Ona neposlouchá…“

„Ne. Ty neposloucháš a nevidíš. Ale já jsem poslouchal a víš, co jsem slyšel?“ Ali zvedla bojovně bradu. „Rozmazleného a nevděčného spratka, který byl drzý na svoji matku.“

Aliny uslzené oči se rozevřely nemilým překvapením. „Já nejsem spratek.“

„Velice dobře jsi ho napodobila. Myslíš, že můžeš ukázat prstem a dostat všechno, čeho se ti zamane, a když to nedostaneš, dělat uraženou?“

„Jsou to moje peníze,“ odpověděla Ali pohotově. „Ona nemá právo…“

„Chyba. Matka má všechna práva. Právě přišla unavená z práce. Pracuje proto, abyste měly hezký domov a na stole jídlo. Abys mohla chodit do školy a do baletu a já nevím, kam ještě.“

„Vždycky jsme tady žili. Máma nemusela pracovat. Ona jen chodí každý den ven.“

„Otevři oči.“ Musí s tím něco udělat, rozhodl se. „Jsi dost stará a dost chytrá na to, abys věděla, čím prochází.“

Ali začala plakat. „Ona se s ním rozvedla. Přinutila ho odejít.“

„Udělala to asi proto, abyste se cítily mizerně, že?“

„Vy tomu nerozumíte. Nikdo tomu nerozumí.“

„Houby. Rozumím tomu dobře, a proto ti nevypráším kožich.“

„Nemůžete mi naplácat.“

Naklonil se k ní. „Chceš se vsadit?“

Ta myšlenka pro ni byla tak šokující a neuvěřitelná, že jen stiskla rty. „Dobrá volba,“ řekl a přikývl. „Tu klisnu bych ti stejně neprodal.“

„Ale pane Fury…“

„A dokud se neomluvíš své matce, nechci tě vidět ve stájích. Jestli ještě jednou uvidím, že se k ní takhle chováš, zvalchuju tě.“ Zvedl ji z plotu a postavil ji na zem.

Ali sevřela pěsti obou rukou. „Vy mi nemůžete nic udělat. Jste jen podnájemník.“

„Kdo je větší?“ Michael se klidně přehoupl přes plot. „A teď, slečno Ridgewayová, jste na mém pozemku.“

„Já vás nenávidím,“ vyhrkla se vzlykotem. „Nenávidím všechny.“

Rozběhla se pryč. Michael pohladil klisnu. „Jo, já to znám.“

„Vy jste jí vynadal.“

Michael vzhlédl a uviděl Kaylu, která na něho upírala z koňského hřbetu velké zvědavé oči. Zapomněl, že měl obecenstvo.

„Nikdo jí nikdy nevynadá. Máma má spoustu času, ale vždycky to odsune na později.“

„Zasloužila si to.“

„Opravdu jí dáte na zadek?“ V šedých očích jí zablýsklo. „Mně byste taky dal, kdybych nebyla hodná?“

V té otázce bylo tolik dojímavosti, že se Michael vzdal. Sundal Kaylu z koně a chvíli ji podržel v náručí. „Nasekal bych ti, co by se do tebe vešlo.“ Jemně ji plácl po zadečku. „Týden by sis nesedla.“

Stiskla ho. „Mám vás ráda, pane Fury.“

Sakra, do čeho se to pustil? „Já tě mám taky rád.“ S údivem si uvědomil, že je to poprvé, co řekl tato slova nějaké ženě, byť tak malé. „Byl jsem na ni moc tvrdý,“ zamumlal si pod vousy a představil si Alin zkormoucený obličej. V srdci se cítil provinile.

„Já vím, kam šla. Chodí tam vždycky, když je naštvaná.“

Měl bych ji nechat být, říkal si Michael. Měl bych se od toho distancovat. Měl bych… „Pojďme.“

Kapitola jedenáct

Ali cítila vztek i stud zároveň. Přeběhla přes trávník a proběhla zimní zahradou. Nikdo jí nerozumí, nikdo se o ni nestará. Takové myšlenky se jí honily hlavou, když běžela po kamenité cestičce mezi ibišky a kvetoucím jasmínem.

Ona se taky nebude o nikoho a o nic starat. Nic ji nepřinutí. Proběhla pod oblouky větví kvetoucích tisů a zamířila do zastíněného altánku s mramorovými lavičkami. Uprostřed tryskala voda z fontány ve tvaru liliového květu.

Najednou se celá udivená zastavila.

Bylo to její místo. Chodila sem, když chtěla být sama. Třídila si tady myšlenky, spřádala plány, uvažovala. Nevěděla, že matka sem chodí taky. Mámino oblíbené místo bylo na útesech. Ale teď seděla tady na mramorové lavičce. Plakala.

Ali ještě nikdy neviděla matku plakat. Ne takhle. Obličej měla skrytý v dlaních a ramena se jí třásla bezmocným a beznadějným pláčem.

Překvapená Ali se zaraženě dívala na ženu, kterou vždycky považovala za nezdolnou. Plakala tak, jako by její žal neměl nikdy skončit.

To je kvůli mně, pomyslela si Ali. Kvůli mně. „Mami."

Laura zvedla hlavu. Vyskočila z lavičky a snažila se rychle ovládnout. Marně. Přemožená bezmocností se sesula zpět na lavičku. Byla příliš unavená, příliš zničená, neschopná bojovat.

„Nevím, co budu dělat. Prostě nevím, co dělat. Už to nevydržím."

V Ali se najednou vzbouřil cit, strach i stud. Vběhla do besídky a padla matce kolem krku. „Mami, je mi to líto. Omlouvám se. Omlouvám se."

Pod klenbou z větví se v tom okamžiku objevil Michael s Kaylou. Děvče chytilo Michaela za ruku. „Maminka pláče. Tak moc pláče."

„Já vím." Nemohl snést ten pohled, protože věděl, že nemůže nic dělat. „To bude v pořádku, Kaylo." Zvedl ji do náruče a přitiskl si její tvář na rameno. „Potřebují si to vyříkat, to je všechno. Necháme je o samotě."

„Já nechci, aby plakala," protestovala Kayla.

„*Já* taky ne. Ale někdy to pomáhá."

Zaklonila se, jistá, že ji udrží. „Vy jste taky někdy plakal?"

„Ne. Místo toho jsem dělal hloupé mužské nesmysly. Říkal jsem neslušná slova, rozbíjel jsem věci."

„Cítil jste se pak líp?"

„Většinou jo."

„Mohli bychom teď něco rozbít?"

Usmál se na ni. Bože, to je charakter. „Jistě. Pojďme najít něco šikovného, co by se dalo rozbít. Ale neslušná slova nechej na mně."

V besídce zatím Laura přivinula dceru k sobě a houpala ji na klíně. Uklidňování Ali, jako vždy, přineslo uklidnění i jí. „To je v pořádku, Ali. Už je to dobré."

„Nesmíš mě nenávidět."

„Ale co tě napadá. Mám tě ráda." Laura setřela dceři slzy. Její dítě, pomyslela si, zmítané láskou, pocitem viny a starostmi. Její

prvorozená. Její poklad. „Mám tě moc ráda, Allison. Mám tě strašně ráda a nic to nezmění.“

„Ale tátu jsi přestala mít ráda.“

Lauřino srdce se znovu zachvělo. Proč je to tak těžké? „Ano, přestala, ale to je něco jiného, Ali. Vím, že tomu stěží můžeš porozumět, ale je to úplně jiné.“

„Já vím, proč odešel.“ Ali se snažila, aby se jí netřásla brada. Dojala matku k pláči a věděla, že nic na světě nemůže být horší. „Byla to moje vina.“

„Ne.“ Laura vzala pevně Alinu tvář do dlaní. „Ne, nebyla to tvoje vina.“

„Byla. On mě neměl rád. Snažila jsem se být hodná. Chtěla jsem být hodná. Chtěla jsem, aby s námi zůstal a měl nás rád, ale on mě nechtěl, a proto odešel.“

Proč jsem na to nepřišla? ptala se v duchu Laura. Proč na to nepřišel rodinný lékař? Proč to nikoho nenapadlo? „Ali, to není pravda. Lidé se rozvádějí. Je to smutné a bolestné, ale stává se to. Rozvedli jsme se kvůli tomu, že jsme se k sobě nehodili. Kvůli němu a kvůli mně. Víš, že ti nelžu, Ali.“

„Ano, lžeš.“

Vyděšená Laura sebou trhla. „Ali?“

„Nelžeš přímo, ale omlouváš ho, a to je stejné.“ Kousla se do rtu, vystrašená, že matku znovu rozpláče. Ale musela to říct. „Vždycky jsi ho omlouvala. Řekla jsi, že by chtěl přijít na moje vystoupení, ale že má důležitou schůzi. Chtěl s námi jít do kina nebo do zoo nebo kamkoli, ale vždycky měl práci. Ale nebyla to pravda. On nechtěl jít. Nechtěl jít se mnou.“

Bože dobrý, jak má ochránit svoje dítě před takovými myšlenkami? „Nebylo to kvůli tobě. Ani kvůli tobě, ani kvůli Kayle. Přísahám ti, že to není pravda.“

„Neměl mě rád.“

Jak má odpovědět? Co je správné? Laura doufala ze všech sil, že to, co teď řekne, bude správné. Pohladila Ali po vlasech. „Budeš tomu těžko rozumět, ale někteří lidé nemají nadání k rodičovství. Třeba by i chtěli být dobrými rodiči, ale nedaří se jim to. Tvůj otec nikdy nechtěl ublížit tobě ani Kayle.“

Ali pomalu zavrtěla hlavou. „Neměl mě rád.“ Řekla to tiše. „Ani Kaylu, ani tebe.“

„Jestli tě nemá rád tak, jak by sis přála, není to tvoje chyba. Tys to nezavinila. Nemá to co dělat s tím, jaká jsi nebo jaká nejsi. Není to ani jeho vina, protože…“

„Zase ho omlouváš.“

Laura se opřela zády o lavičku a zakryla si oči. „Dobře, Allison, žádné omluvy.“

„Jsi nešťastná, že mě máš?“

Laura široce otevřela oči. „Cože? Prosím? Ach, Allison.“ Tohle jí vysvětlí mnohem snadněji. „Víš, když jsem byla jen o něco starší než ty, snívala jsem o tom, že se jednou zamiluji a vdám se. Budu mít domov a hezké děti, které budu vychovávat.“

Usmála se a odhrnula pramen vlasů z Aliny mokré tvářičky. „Všechny sny se mi nesplnily, ale ta nejlepší část ano. Nejlepší část mých snů a nejlepší část mého života jsi ty a Kayla. Nic na světě nemůže být lepší.“

Ali si setřela slzu. „Nemyslela jsem to vážně, co jsem ti říkala.“

„Já vím.“

„Řekla jsem to proto, že jsem věděla, že stejně neodejdeš. Ať se děje, co chce, ty nikdy neodejdeš.“

„To je pravda.“ Laura se usmála a pohladila Ali po tváři. „Jsme k sobě připoutané.“

„Bylo mi zle a chtěla jsem, aby to byla tvoje vina.“ Ali musela polknout a pak znovu promluvila. „Byl ti nevěrný s jinou ženou?“

Už sis myslela, že máš nejhorší za sebou, uvědomila si otřesená Laura. „Kde jsi slyšela něco takového?“

„Ve škole.“ Ali se začervenala, ale stále upírala svoje oči do Lauriných. „Bavily se o tom starší kamarádky.“

„O takových věcech byste se ty ani tvoje starší kamarádky neměly bavit.“

Ali stiskla rty. „Udělal to.“ Přikývla a vstala. Na lavičce nechala malý, krásný kousek svého dětství. „To je špatné. Ublížil ti a ty jsi ho poslala pryč.“

„Požádala jsem o rozvod z mnoha důvodů, Ali.“ Opatrně, varovala sama sebe Laura. Srdce se jí rozbušilo, když viděla skoro

dospělý pohled své dcery. „Žádný z nich není vhodný pro uši tvých kamarádek, tím méně pro tvoje.“

„Mami, mluvíme spolu,“ řekla Ali tak prostě, že Laura najednou neměla odpověď. „Nebyla to moje vina,“ dodala Ali po chvíli. „Nebyla to ani tvoje vina. On je vinen.“

„Ne, není to tvoje vina. Ale dva lidé se vezmou, Ali, a pak se jim to může pokazit.“

Ne, říkala si Ali a dívala se na matku. Ne vždycky. „Byla jsi ty nevěrná?“

„Ne, jistěže ne…“ Laura se zarazila, zděšená nad tím, že projednává svůj sexuální život s desetiletou dcerou. „Allison, tahle otázka byla nevhodná.“

„Podvádění je taky nevhodné.“

Laura si začala znovu třít čelo. „Jsi příliš mladá na to, abys mohla soudit, Ali.“

„Znamená to, že někdy se může podvádět?“

Jsi v pasti. Díky přímočaré logice a čestné morálce desetiletého dítěte. „Dobře. Ne, nesmí.“

„Vzal nám i peníze, že?“

„Ach, dobrý bože.“ Laura vstala. „Na klepy nedej, nejsou pravdivé.“

Teď už Ali pochopila, proč se děvčata v její přítomnosti hihňala a dospělí před ní tlumili hlas. Už rozuměla soustrastným pohledům známých. „Proto jsi musela jít do práce.“

„Peníze tady nehrají roli.“ Laura se nechtěla vzdát. „Šla jsem pracovat, protože jsem chtěla. Otevřela jsem obchod, protože jsem chtěla. Hotely Templeton byly vždycky součástí mého života. Stejně tak Margo s Kate. Práce je někdy vysilující a těžká, ale cítím se dobře, když pracuji a jde mi to.“

Laura se zhluboka nadechla. „Vzpomeň si, jak jsi vždycky unavená po nácviku na vystoupení. Ale máš to ráda, a když se ti daří, jsi spokojená. Cítíš se silná a šťastná.“

„Tohle není omluva?“

„Ne.“ Laura se znovu usmála. „To není omluva. Faktem je, že mám v úmyslu požádat šéfa o náročnější místo. Jsem dobrá.“

„Dědeček tě určitě povýší.“

„Templetonovi nezneužívají svého postavení.“

„Můžu jít někdy s tebou do hotelu a podívat se, jak pracuješ? Ráda chodím do vašeho obchodu, ale v hotelu jsem ještě nikdy nebyla.“

„Budu ráda.“ Laura pohladila Ali po vlasech. „Nikdy není brzy začít připravovat další generaci pro Templetonovu hotelovou společnost.“

Uklidněná Ali položila hlavu na matčinu hruď. „Mám tě ráda, mami.“

Už dlouho jsem od ní neslyšela tahle slova, pomyslela si Laura. Uvědomila si, že v zahradě zpívají ptáci. A malá fontána tak pěkně zurčí. Vzduch je měkký a její dítě se jí choulí v náruči.

Všechno bude dobré.

„Mám tě ráda, Ali.“

„Už k tobě nikdy nebudu drzá a nebudu se chovat jako rozmazlený spratek. Nebudu ti říkat zlé věci, které by tě mrzely.“

Ale budeš, říkala si už klidná Laura. Budeš dospívat. „A já se pokusím neomlouvat špatné činy.“

Ali s úsměvem zvedla hlavu. „Ale já nikdy nebudu mít ráda paní Litchfieldovou a nikdy jí nebudu říkat mami.“

„Ach, myslím, že to přežiju.“ Laura se zatvářila šibalsky a sklonila se k dceři. Jako žena k ženě. „Řeknu ti něco, co zůstane jen mezi námi. Taky ji nemám ráda.“ Položila prst Ali na rty. „Je ti teď líp?“

„Hmm. Mami, každý říká, že máme rozbitý domov, ale nemají pravdu. Vůbec není rozbitý.“

Laura přivinula dceru k sobě a pohlédla přes zahradu k sídlu Templetonových. „Ne, není. My jsme přece spolu, Ali.“

Pro mladou dívku s velkou dávkou hrdosti nebylo jednoduché udělat první krok. Ačkoli Ali trápilo, co jí Michael řekl, a nemohla proto ani spát, matce se nesvěřila.

Netušila, co by matka udělala nebo co by jí řekla, ale věděla, že když udělá chybu, musí ji napravit.

Vstala o něco dřív, rychle se oblékla a vyklouzla z domu zadními dveřmi, aby se vyhnula nežádoucím otázkám. Starý Joe už zaléval

azalky, a proto tuhle část zahrady obezřetně obešla a pak se rozběhla ke stájím.

Měla připravenou řeč a byla na ni patřičně hrdá. Věřila, že její omluva bude znít dospěle, důstojně a moudře. Byla si jista, že pan Fury ji se zájmem vyslechne a spokojeně přikývne.

Na chvíli se zastavila u koní, které Michael vyvedl ven. Asi čistí stáje, pomyslela si Ali. Při pohledu na Tess se statečně snažila překonat smutek a nemyslet na to, jak by na ní ráda jezdila, hřebelcovala ji a krmila jablky.

Matka jí sice neřekla, jak je to s penězi, ale Ali pochopila, že koupě a chov koně by silně zatížily jejich rozpočet.

Kromě toho neměla v úmyslu žádat pana Furyho o cokoli.

Křičel na ni, urážel ji a vyhrožoval jí tělesným trestem. To se prostě nedělá.

Vešla do stájí se zdviženou hlavou. Ucítila všechny vůně, které tak milovala – sena, zrní, koní a kůže. Vzpomněla si, jak ji Michael učil ošetřovat sedlo mýdlem, hřebelcovat koně, jak ji poprvé posadil na jeho hřbet. Jak ji pochválil.

Kousla se do rtu. Teď už na tom nesejde. Urazil ji.

Uslyšela, jak něco nabírá lopatou, a šla za zvukem na druhý konec stáje. Michael nakládal na trakař znečištěnou podestýlku.

„Promiňte, pane Fury.“ Její hlásek zazvonil s královskou důstojností a k jejímu vlastnímu překvapení jí připomněl hlas matky.

Michael se ohlédl a uviděl dívenku v nažehlených modrých šatech a módních italských sandálech. „Přivstala sis.“ Zamyšleně se opřel o lopatu. „Dnes nejdeš do školy?“

„Jdu. Zdržím se jen chvilku.“ Podívala se na hodinky a pak si založila ruce. Používá stejná gesta jako Laura, pomyslel si Michael a snažil se potlačit úsměv.

„Chceš mi něco říct?“

„Ano, pane. Chtěla bych se omluvit za to, že jsem byla zlá a že jsem před vámi vyvolala rodinnou scénu.“

Malá Slečno Důstojná, pomyslel si Michael, třese se ti brada. „Omluva se přijímá,“ prohlásil a vrátil se k práci.

Teď by se měl omluvit on, říkala si Ali. To by byl správný postup, který by vedl k uzavření jejich nedorozumění. Jestli to neudělá… zamračila se. „Myslím, že jste byl taky zlý.“

„Nebyl.“ Michael ukončil nakládání, odhodil lopatu a zvedl trakač. „Jdi raději stranou, aby ses neumazala.“

„Zvýšil jste na mě hlas a nadával jste mi do spratků.“

Michael pohodil hlavou. „A co mám podle tebe udělat?“

„Měl byste se mi omluvit.“

Michael pustil držadla trakače a otřel si ruce do džínsů. „Já toho nelituju. Zasloužila sis to.“

„Já nejsem spratek.“ Veškerá důstojnost se rozplynula. Ali se zkrabatil obličej. „Nemyslela jsem vážně, co jsem řekla. Nechtěla jsem ji rozplakat. Ona mi rozumí. Má mě pořád ráda.“

„*Já* vím, že ti rozumí. Má tě ráda. Dítě, které má takovou matku, má všechno. Trápit ji je pěkně hloupé.“

„Už to nikdy neudělám. Teď už jsem chytřejší. Už vím věci, které jsem nevěděla.“ Ali se rozplakala. „Můžete mi naplácat, jestli chcete. Neřeknu to. Nechci, abyste mě nenáviděl.“

Michael se sehnul a zadíval se na Ali dlouhým a pevným pohledem. „Pojď sem.“

Chvějící se a vystrašená z představy trestu, přistoupila Ali k Michaelovi. Když po ní natáhl ruce, potlačila panický výkřik strachu. Vzápětí ke svému překvapení zjistila, že ji Michael objímá.

„Jsi férová holka, blondýnko.“

Voněl koňmi. „Opravdu?“

„Je obtížné překonat pýchu. Já to znám. Zachovala ses správně.“

Zcela překvapená Ali Michaela pevně stiskla. Bylo to, jako by objímala dědečka, nebo strýce Joshe. Ale ještě trošku jiné, jen trošku. „Už se na mě nezlobíte?“

„Ne. A ty na mě?“

Zavrtěla hlavou a vyhrkla. „Prosím, chtěla bych zase jezdit na koních. Chci sem zase chodit a krmit je a hřebelcovat. Omluvila jsem se mamince a slíbila jsem jí, že už na ni nikdy nebudu drzá. Nevyhánějte mě odtud.“

„Jak bych si tady bez tebe poradil? A Tess tě taky postrádala.“

Ali překvapeně ustoupila. „Opravdu? Je to pravda?“

„Možná jí stihneš ještě říct dobré ráno. Ale musíš si utřít slzy.“

Vytáhl kapesník a Ali poprvé zažila, jak je to příjemné, když jí muž setře slzy. Okamžitě se zamilovala. „Budete mě učit jezdit a skákat?“

„Počítám s tím.“ Natáhl k ní ruku. „Přátelé?“

„Ano, pane.“

„Michael. Moji přátelé mi říkají Michaeli.“

Michael ještě nikdy nevkročil do montereyského hotelu Templeton. Nebylo na tom nic divného, přestože vyrostl na pobřeží. Nikdy tady nepotřeboval ubytování v hotelu, a i kdyby k tomu došlo, byl by Templeton mimo jeho možnosti.

Jeho matka zde však léta pracovala, a proto věděl, co může očekávat. Když spatřil uniformovaného vrátného, zase si uvědomil, že Templetonovi vždycky nabízejí víc, než člověk čeká.

Vstoupil do nesmírně rozlehlé haly, která skýtala množství útulných zákoutí, zastíněných palmami v obrovských květináčích a další zelení. V mezipatře se nad krátkým schodištěm táhl dlouhý bar vybavený pohodlnými sedačkami a leštěnými stolky. Byl ohraničen mosazným zábradlím.

Návštěvníci, kteří toužili po malém osvěžení, si mohli dát oblíbený koktejl a bavit se pozorováním hemžení hostů v hale.

Těch se zde pohybovalo hodně.

Spousta se jich kupila kolem dlouhého mahagonového pultu recepce, kde se zaměstnanci snažili bryskně vyřizovat žádosti o ubytování. Dvě číšnice nabízely návštěvníkům sklenice s perlivou minerálkou.

Bylo tady hlučno.

Všichni ať stáli, seděli, nebo se procházeli, neustále mluvili. Zejména ženy. Některé byly oblečené pro obchodní jednání, jiné v cestovním. A všechny, jak si Michael povšiml, s sebou měly spousty kufrů s oblečením nejméně na půl roku.

Když se pohyboval halou, narazily do sebe s vyjeknutím dvě ženy, které se na něho zahleděly. Pozorovaly ho také další příslušnice něžného pohlaví. Ne že by mu vadilo, že se jim líbí, ale

přemíra jejich pozornosti ho poděsila natolik, že uvážlivě zvolil ústup.

Pak ji najednou uviděl a všechny ostatní ženy kolem v okamžiku zmizely. Nesla tlustý fascikl a na něm psací desku s klipsem. Vlasy měla umně stočené do upraveného uzlu a byla oblečená do jednoduchého černého kostýmku, v němž i nezkušené oko muselo poznat velmi nákladný model.

Michael si s potěšením prohlédl její hezké nohy a v duchu vzdal hold sadistovi, který vymyslel lodičky s vysokými podpatky.

Přestože Laura zaujatě hovořila s kolegyní a musela rychle promýšlet alternativy řešení projednávaného problému, pocítila najednou nával horkosti a trnutí v šíji.

Trhla sebou, ale snažila se svoje pocity ignorovat. Pak se přece jen ohlédla.

Stál tam mezi všemi těmi ženami, z nichž mnohé na něho upíraly oči, palce měl zastrčené do kapes džínsů a usmíval se na ni.

„Slečno Templetonová? Lauro?“

„Hmm? Ano, Melisso. Právě to jdu zkontrolovat.“

Melissa byla stejně zaneprázdněná jako Laura. Byla také stejně lidská. Šlehla pohledem na druhou stranu místnosti. „Aha.“ Usmála se. „V Monterey se rodí hezcí muži.“

„Zřejmě. Omluvíš mě na okamžik?“ Laura si vrazila blok pod paži a zamířila k Michaelovi. „Vítej v blázinci. Přišel jsi za Byronem?“

„Netušil jsem, že úřednice zaměstnané v hotelu jsou tak sexy.“ Zvedl ruku a lehce se dotkl brože ve tvaru srdíčka, která zdobila Lauřinu klopu. „Pěkné.“

„Mají je všichni zaměstnanci. Je to symbol romantických spisovatelů.“

„Nelakuješ mě?“ Michael se zaujatě rozhlédl po davu a setkal se s několika páry zvědavých očí. „Tyhle ženy píší ty romantické knihy?“

„Zamilované romány tvoří svébytné odvětví, které zaujímá na trhu čtyřicet procent paperbackové tvorby a poskytuje radost a zábavu milionům čtenářů asi proto, že je zaměřeno na lásku, porozumění a naději.“

Laura si sáhla na šíji a trochu si ji promasírovala. „Já je čtu taky, protože se mi líbí. Byron je nahoře, v ateliérech. Schodiště…“

„Já jsem nepřišel za Byronem, i když bych se za ním mohl pak stavit. Přišel jsem za tebou.“

„Ach.“ Laura se podívala na hodinky. „Teď jsem zrovna v presu. Je to důležité?“

„Nejdřív jsem byl v obchodě. Pěkné místo.“ Obchod Michaela oslnil stejně jako hotel stylovostí a příjemnou atmosférou. „Tam máte taky plno.“

„Ano, vedeme si dobře.“ Laura se snažila představit si ho v Pretenses. Nebyl by tam jako slon v porcelánu, ale spíš jako vlk mezi jehňátky. „Zaujalo tě něco?“

„Ty šaty ve výkladu mají něco do sebe.“ Přeměřil si ji od hlavy k patě. „Vypadaly by ještě líp, kdyby v nich byla hezká žena. Já se nevyznám v takových těch věcičkách. Kate mě přemlouvala, ať si koupím nějakého modrého koně.“

„Aha, ta akvamarínová klisna. Je nádherná.“

Michael pokrčil rameny. „Nevím, co s ní budu dělat, ale fakt je, že Kate ze mě vytáhla tři stovky.“

Laura se zasmála. „Je dobrá. Ale je mi líto, žes mě tam hledal zbytečně. Teď musím…“

„Rád jsem tě hledal.“ Naklonil se k ní.

„Michaeli.“ Laura ustoupila a narazila do jednoho z hostů. „Opravdu se musím vrátit do kanceláře.“

„Fajn, půjdu s tebou.“

„Ne, to nejde,“ začala, když ji chytil pod paží. „Skutečně nemám čas.“

„Nezdržím tě. Za dvě hodiny mám schůzku s jedním chovatelem.“ Michael se podíval na dveře kanceláře a zeptal se: „Je tady vždycky tak rušno?“

„Ne. Je to tím, že dnes probíhá kontrola.“

V kanceláři nebylo o moc víc klidu. Stále se zde ozývaly telefony, rachotily zásuvky a kolem běhalo plno lidí. Laura zavedla Michaela do jednoho pracovního koutu. Na stole se vršila hromada papírů a fax chrlil s tichým hučením spousty dalších.

„Kristepane, jak tady můžeš pracovat?“ Michael rozpačitě trhl rameny. „Jak tu můžeš vůbec dýchat?“

„Je to tady víc než vyhovující a omezený prostor podporuje efektivnost.“ Laura vypnula fax a zvedla sluchátko. „Posad se, prosím, a omluv mě na chvíli. Musím něco dokončit.“

Vyťukala pár čísel a sluchátko si zručně přitiskla ramenem k uchu, aby měla volné ruce. „Karen? Ano, mám to tady. Vypadá to dobře. Musí si zajistit registraci o hodinu dřív. Ano, já vím. Ale musí si upravit program. Ano, já vím, že Mark se o to postará, ale ještě se mi neozval. Ne, já myslím, že neodešel.“

Laura odsunula fax a zapnula počítač. „Uhu, mám to tady, nedělej si starosti. Kdybys mohla jen… Dám za tebe život. Ne, já koupím láhev, až bude po všem. Díky, chci… Sakra! Mám další telefon. Zavolám ti potom.“

Michael si sedl, položil si pravou nohu kotníkem na levé koleno a sledoval pracující Lauru. Kdo by si to pomyslel, uvažoval, ta upravená a křehká princezna. Koluje tady mezi počítačem, telefonem a faxem jako veterán, který si umí poradit s nepřítelem.

Ačkoli je zavalená prací, hlas má jasný, vřelý a přesvědčivý. Na nic nezapomene, nic nevynechá.

Ale Lauřino srdce vynechávalo, kdykoli se na něho podívala. Černý denim a černé odřené boty. Černé rozevláté vlasy. Oči, které všechno pozorují.

„Michaeli, ne…“

Než mohla dokončit slovo, strčil dovnitř holou hlavu nějaký muž. „Promiň, Lauro.“

„Marku. Už hodinu tě sháním.“

„Já vím. Zdržel jsem se jinde. Teď už se vrhám na kontrolu registrací. Ale mají nějaký problém ve Zlatém sále. Máš se tam zastavit.“

„Jistě.“ Laura vstala. „Michaeli, musím se tam jít podívat.“

„Tak pojďme.“

„Ty nemáš co na práci?“ Byla z něho už nervózní. Šli spolu do haly.

„Baví mě sledovat tě při práci.“

Když vyšli po jednom z křídel schodiště pokrytého koberci, Michael se zvědavě rozhlédl. „Nikdy jsem tady nebyl. To je ale hotel.“

„Neuvědomila jsem si to. Ráda bych tě provedla, ale…“ Laura pokrčila rameny. „Můžeš se tady projít sám, ale nedoporučuji ti používat výtahy. Dnes je tady osm set hostů a výtahy budou přeplněné.“

„Přeplněné ženami, které píší milostné románky.“ Zavrtěl hlavou. „Jsou i horší věci.“

Hala v prvním poschodí si nezadala co do velikosti s přízemím. Byla zařízená stejně elegantně a taky byla stejně přeplněná. Velké elektrické svícny ozařovaly stříbro a mosaz, kvetoucí bílé a rudé begónie. Podél stěn se táhly těžké závěsy, které byly teď odsunuté a umožňovaly výhled na záliv.

Laura se vydala ke stěně se šesti dveřmi, nad nimiž se leskly zdobené mosazné plakety, označující Zlatý sál. „Obdivuji Templetonovy.“

„Cože?“

„Umějí postavit hotel.“

Laura oceňovala jeho pochvalu a zastavila se. „Je to krásné, že? Tenhle hotel je můj nejoblíbenější, přestože každý má svoje kladné stránky. Například ten v Římě je nad Španělskými schody. Z jeho oken se nabízí tak krásný pohled, až se člověku tají dech. Templeton v New Yorku má zase nádherné nádvoří. Nikdo by neočekával takový klid uprostřed rušného Manhattanu. Vkročíš tam z Madison Avenue a rázem jsi v jiném světě. Jsou tam stromy, poskytující stín, malé fontánky. A v Londýně…“ Laura se najednou zarazila a zavrtěla hlavou. „Neměla bych se nechat takto unášet.“

„Nikdy jsem si nemyslel, že takhle pracuješ. Myslel jsem, že svoje bohatství považuješ za samozřejmé. Mýlil jsem se,“ mumlal, zatímco docházeli k sálu. „Je toho hodně, co o tobě ještě nevím.“

„Příslušníci Templetonovy rodiny nepovažují nic za samozřejmé.“ Vstoupila do Zlatého sálu připravená na cokoli.

Vládl zde chaos. Polovina stolů, připravených pro večerní autogramiádu, byla už na svých místech, ale druhá polovina se ještě vršila v rohu místnosti. Podél stěn se válela spousta krabic.

Představa, že se z nich mají vybalit knihy a rozmístit po místnosti, připadala Lauře neuskutečnitelná. Naštěstí to nebyl její úkol.

„Lauro.“ Melissa, s drátěnými brýlemi až na špičce nosu, se k ní radostně rozběhla. „Jsem tak ráda, že jsi tady. Ještě se nám nepodařilo najít zásilky od šesti autorů a jednu z nakladatelství. Ztratily se někde v hotelu.“

„Pokusím se je vystopovat. Neměj strach.“

„Ano, ale…“

„Sama ti je přinesu.“ Laura se na Melissu usmála, aby ji uchlácholila. „Bude-li to nezbytné, sama prohledám celý hotel a ty knihy ti najdu.“

„Chci ti říct, co to pro mě znamená. Víš, jaký by to byl trapas, kdyby autorka neměla co podepsat? Hotový armageddon.“

„Pak tu teda ty knihy musí být, i kdybychom měli vyloupit knihkupectví.“

Melissa si odhrnula vlasy z čela. „Už jsem pořádala čtyři státní a šest krajových konferencí. S tebou se mi ale spolupracuje nejlépe. A neříkám to jen proto, že můj život je momentálně ve tvých rukou.“

Uklidněná Melissa obrátila pozornost k Michaelovi. Usmála se na něho. „Dobrý den. Jsem Melissa Manningová, už jsem trochu vyšinutá.“

„Michael. Jste spisovatelka?“

„Ano. No, možná zejména z toho jsem vyšinutá.“

„Můžu si koupit vaši knihu?“

Melissa na něho za brýlemi překvapeně zamrkala. „Abych pravdu řekla, jednu mám zrovna v kufříku. Mám se vám i podepsat?“

„Budete laskavá.“

„Tak počkejte minutku.“

„To bylo od tebe milé,“ zamumlala Laura, když Melissa odběhla pro kufřík.

„Rád čtu. Možná se o něčem poučím.“ Michael se rychle otočil a jeho ruka sklouzla po Lauřině rameni až do její dlaně. „Co bys řekla večeři, následované projížďkou a korunované divokým a nespoutaným sexuálním zážitkem?“

„Jako vždy, zajímavá nabídka.“ Bylo pokořující, že si musela odkašlat a dát tak najevo rozpaky, ale neměla jinou možnost. „Dnes večer pracuji.“

„Už jsem tady.“ Překvapená Melissa podávala Michaelovi knihu. „Jsi lepší než já, Lauro. Já o nespoutaném sexu jen píšu.“

Michael se zasmál. „Začínám se na vaši knihu těšit.“

„Doufám, že se vám bude líbit.“

„To se vsaďte. Promiňte na okamžik.“

Vzal Lauru do náručí, sklonil hlavu a dlouze ji políbil. Pak ji lehce pohladil po bradě.

„Pořád odkládáš svoje sliby, miláčku. Rád jsem vás poznal, Melisso.“

„Jo.“ Melissa za ním zírala s rukou na srdci. „Věřím na kvalitní, popisný a umělecký způsob psaní,“ začala. „Ale myslím, že na tohle můžu říct jedině ***ou.“*** Pak dlouze vydechla. „Ou.“

„Jo.“ Laura se musela velice snažit, aby se vzpamatovala. Nějak se jí točila hlava. „Já, hm…“

„To je dobré. Dej se dohromady.“

„Půjdu se podívat po těch knihách.“

Melissa uličnicky vyboulila levou tvář jazykem. „To hodnotím.“

„Promiň.“

Laura se snažila nenarazit do dveří a Melissa za ní vzdychla. „Bože, miluju tuhle práci.“

Kapitola dvanáct

Bylo už po desáté, když Laura dojela do domu Templetonových. Měla příjemný pocit únavy z dobře provedené práce. Je to ten druh únavy, z níž se člověku nechce spát.

Musela si připomenout, že má před sebou další pracovní den, který jí začne v devět ráno. Teď potřebuje horkou lázeň a postel.

Podívala se do pokoje dívek a zjistila, že obě tvrdě spí. Napustila si do vany vodu, přidala do ní vonnou sůl a koupelovou pěnu a s dlouhým povzdechem se do ní ponořila.

Protáhla se a malým okénkem nad vanou začala pozorovat hvězdnou oblohu. Zasnila se. Její život se pomalu zlepšuje. Má zpět

dceru. Měla pár problémů, s nimiž se musela poprat. Ale teď je všechno v pořádku.

Její širší rodina také – rodiče se zaujetím pracují v rodinném podniku, Josh s Margo se radují z nově narozeného dítěte a Kate s Byronem také čekají přírůstek.

Práce v hotelu ji baví, zase se cítí součástí Templetonova impéria. A obchod… usmála se a píchla do bubliny. Obchod je úžasný, vzrušující a nečekaně fantastický! Přináší jí tolik zábavy a překvapení. Dnes docela postrádala otáčení za pultem, telefonické vyřizování nabídek zboží, rozhovory se zákazníky. A taky společnost Margo a Kate.

Možná že zítra tam na několik hodin zaskočí, pokud nebude v hotelu zase nějaká kalamita. Ale ona má kalamity docela ráda. Nabízejí jí možnosti k vyhledávání správných řešení a uspokojení z dobře nalezených řešení.

Začíná novou životní kapitolu, uvažovala, jako v knize. Musí si ji užít.

Laura vypustila vodu, vystoupila z hluboké a široké vany, pomalu se osušila a zasněně se potřela tělovým mlékem. Rozepla si sponu a rozpustila svoje dlouhé vlasy. Překartáčovala si je, až se jí všechny kudrny pěkně leskly.

Začala se znovu oblékat a teprve po chvíli se zastyděla. Uvědomila si, že se nechystá do postele. Nebo alespoň ne sama.

Šokována se zahleděla na svůj odraz v zrcadle. Ta žena, oblečená do hedvábných kalhot a blůzy. Připravuje se na schůzku s mužem. Koupel, mléko, vůně. Připravovala se pro Michaela.

Ale teď začala znovu uvažovat a nebyla si jistá, chceli to skutečně udělat.

Toužil po ní, ale neznal ji. Nevěděl, co ona chce, co potřebuje. Nevěděla to ani ona sama, natož on. Nevěděla, jak se má nabídnout muži. Nevěděla, jak se to dělá v realitě. Ve snu možná, tam je všechno pomalé a zamlžené, ale ve skutečném životě, kde jsou následky, to ne.

Jednou se někomu nabídla, v jiném životě. A nepovedlo se. Kdyby to udělala znovu a zase neuspěla, mohlo by ji to zničit.

Zbabělce, řekla si a zavřela oči. Zůstaneš sama a budeš žít do konce života v celibátu jen proto, že si nevěříš jako žena a milenka?

Jestli chce on, chce i ona. Dnes večer. Chce, aby jí dnes večer nedal jinou možnost.

Rychle seběhla dolů, aby náhodou nezměnila rozhodnutí. Noc byla krásná, plná nádherných zvuků a vůní. Běžela k němu, jak to dělávají ženy už po staletí. Vstříc muži a osudu.

U schodů ztratila nervy.

V Michaelově bytě se svítilo. Laura měla jen vyjít pár dřevěných schodů a zaklepat na dveře. On bude vědět, proč přišla. Půjdu tam, slibovala si a položila si ruku na bušící srdce. Hned, jakmile se trochu uklidním.

Místo k Michaelovi šla však do stáje. Vzpomněla si, že dnes ještě neviděla hříbě. Jen se na ně podívá a pak půjde nahoru a zaklepe.

Došla k boxu Darling a pozorovala klisnu s hříbětem. Malá Lulu ležela svinutá do klubíčka na seně a matka stála na stráži vedle ní.

„Taky bych chtěla mít malé dítě, které by mě potřebovalo," zamumlala si tiše Laura. „Všichni ti věří, že se o ně postaráš. Je to neuvěřitelný pocit, že? Já to znám."

Klisna k ní otočila hlavu a Laura ji s uspokojením pohladila. Pak se otočila a uviděla Michaela. Byl celý v černém a vypadal jako stín, který se náhle zhmotnil. Laura ustoupila o krok dozadu.

„Já… neviděla jsem hříbě od… nechtěla jsem tě rušit."

„Můj klid rušíš už dost dlouho. Déle, než jsem si uvědomoval." S pohledem upřeným do jejích očí postupoval proti ní. „Viděl jsem tě ve světle hvězd, jak běžíš přes trávník. Vypadala jsi jako bytost ze snu. Ale to ty nejsi, že ne?"

„Ne." Laura opět o kousek ustoupila. Nervy měla napjaté k prasknutí. „Měla bych jít, já…" Nemohla od něho odtrhnout oči a on se neustále přibližoval. Tlačil ji ke dvířkům boxu. „Měla bych jít."

„Hezká Laura Templetonová," mumlal. „Jsi vždycky tak vypucovaná a dokonalá. Všechno je na tobě perfektní." Přejel prstem po hedvábné klopě její blůzky a sledoval, jak jí potemněly oči. „Muže, jako jsem já, to nutí trochu tě pocuchat, dostat se pod ten pěkný nátěr a zjistit, jaká opravdu jsi."

Položil jí ruce na prsa, mozolnaté ruce se dotkly jemného hedvábí. Cítil, že se zachvěla. „Kdo sakra jsi, Lauro? Proč jsi sem přišla?“

Srdce jí prudce bilo, tak prudce, že se bála, aby jí nevyskočilo z hrudi rovnou jemu do rukou. „Přišla jsem se podívat na hříbě.“

„Lhářko.“ Přitlačil ji na dvířka a ta povolila. Kdyby ji nechytil do náruče, spadla by. „Vsadím se, že tě nikdy neuspokojil, že ne? Vždycky tak zdvořilý, vždycky džentlmen. To ode mě nemůžeš očekávat.“

„Já…“ Teď se Laura opravdu bála. Byla vystrašená, poděšená. Odpoutala pohled od jeho očí, protože jí pod nohama křupla sláma. Stáj byla prázdná, stáli zde jen oni dva. Byla s ním sama. V pasti. „Nevím, jak se zachovám.“

„Já vím. Bud tě přinutím zůstat, nebo utéct. Jsem zvědav, co si vybereš. Ale ty jsi ke mně přišla, takže je to na mně.“

Vrazil ruce do výstřihu blůzy a jediným šokujícím škubnutím ji roztrhl. „Zůstaň, nebo běž.“

Jeho oči byly temné, žádoucí a upřeně hleděly do jejích. Laura pocítila na těle závan chladného vzduchu. „Jestli zůstaneš, budeš moje. Mým způsobem. Zůstaň, nebo jdi.“ Chytil ji za vlasy a zvrátil jí hlavu dozadu. Sledoval ji a čekal.

„Zůstaneš,“ zamumlal a pak ji žádostivě políbil.

Rychlost a zoufalství. Zmateně vnímala obojí, když ji povalil na seno. Pak se znovu vrhl hladovými ústy na její rty, hrdlo, ňadra. Vykřikla, když ji kousl, ale zároveň vnímala horko, šířící se jí od prsou dolů. Celé její tělo se měnilo ve chvějící se klubko pocitů.

Už nemohla couvnout. Věděla to. Vybrala si. Teď bude konat on, tak jako ve snech, které ji pronásledovaly v posledních nocích. Živelně, rychle a nemilosrdně.

A ona to tak chtěla. Bolestné neovládané víření, pevné, naléhavé a netrpělivé ruce, hnětoucí její kůži, neklidná, téměř brutální ústa, kousající ji do rtů.

Cítila pod rukama jeho tělo, horké a silné. Najednou ji zcela prostoupilo. Seno pod ní bylo plné ostrých stébel, která jí odírala záda, a zvyšovala tak její pocit rozkoše. Zvuk trhaných šatů,

povolujících pod jeho divokýma rukama, které chtěly svírat, zkoumat a vlastnit, jí připadal neuvěřitelně erotický.

Slyšela se, jak křičí. Vlastní krátké výkřiky a hlasité prudké oddechování, zvuky překvapení a rozkoše. Bezmocná jako člun na rozbouřeném moři se zmítala a vzdávala se osudu.

Pokaždé, když ho stiskla, zaryly se její pěstěné nehty do jeho kůže a zanechaly tam krvavé stopy. Po každém jejím výkřiku či zasténání se Michaelovi zrychlil puls. Když se poprvé křečovitě zachvěla, vydralo se jí z úst jeho jméno a jemu se zatočila hlava.

Uviděl v jejích očích záblesk překvapení. Ty šedé oči se rozšířily údivem, pak se jejich pohled rozostřil a zase se zavřely. Teď si byl jist, že to nikdy nezažila. Nikdo ji nenechal vzlétnout tak vysoko jako on. Přes všechno, čeho se jí dostalo díky jejímu původu, tohle ještě neměla. Ten pocit byl pro ni nový. Ačkoli ho zraňovalo, že je to to jediné, co jí může nabídnout, chtěl jí to dnes večer poskytnout co nejlépe.

Dnes večer a po mnoho dalších večerů, bude-li chtít. Chtěl pro ni být tím, čím ještě nebyl nikdo před ním.

Chtěl cítit každý temný záblesk nové radosti jejího těla. Vnímal její šokované výkřiky a hladověje vstřebával. Toužil slyšet další a další a snažil se tolik, až se její tělo prohnulo v zoufalé touze po něm. Jemnou a hladkou bílou kůži měla posetou kapkami potu, znamením hlubokého sexuálního prožitku.

Jeho ruce, tak silné, rychlé a mocné. Hladily ji, drtily a ničily. Sama měla ruce zabořené do jeho vlasů a tiskla ho k sobě, dokud jeho ústa nenašla znovu její a nepoznamenala je dalším vášnivým polibkem.

Měl tak pevné a mužné tělo. Pod rukama cítila jeho napjaté svaly, prsty přejížděla po starých jizvách. Kůži měl horkou, a když ho vášnivě kousla do ramene, vyrazil mu na ní pot.

Vzduch jako by zhoustl, Laura s každým vdechnutím cítila Michaelovu vůni. Vítala všechno, co dělal, a dávala vše, co žádal.

Zvedl její boky a zahleděl se jí do očí. Pak jediným mocným pohybem pronikl do jejího těla. Zaryla prsty do jeho paží, ale pak jí ruce bezvládně klesly do sena. Měla pocit, že vybuchla.

„Zůstaň se mnou, Lauro.“ Začal se pohybovat. „Zůstaň se mnou.“

Jaké měla možnosti? Byla v pasti, uvěznil ji. Dýchala teď pomalu a mělce, ale pohybovala se ve stejném rytmu.

Zachvěl se, když mu vyšla vstříc a sevřela ho. Bojoval, aby se ovládl. Ještě se nesmí poddat. Chtěl víc. Krev mu vířila v hlavě jako mořský příboj, ale on chtěl víc.

A pak ho objala stehny, přitiskla ho k sobě a její tělo se rozvlnilo, jako by bylo z vody.

Michael se vlnil s ní tak dlouho, až ji dovedl k vrcholu nové zkušenosti. Neustával, dokud mu její hlava neklesla znaveně na rameno.

Teprve potom zabořil obličej do jejích vlasů a nechal volný průchod svému vzrušení.

Jeho váha ji přibila k podlaze. Byl to zvláštní a opojný pocit, znovu na sobě cítit muže. A bylo triumfální vědět, že je neschopný pohybu a že je stejně vyčerpaný a omámený jako ona.

Nepochybovala o tom. Viděla před chvílí jeho oči, cítila jeho ruce a slyšela hluboké steny, které vyrážel z hrdla. V té omračující chvíli byl chycen, chvěl se a ztratil na okamžik sám sebe.

Tady, v temné stáji prosycené čerstvým pachem sena a koní, mezi roztrhanými šaty, se opět cítila jako žena. Ne jako matka, přítelkyně a zodpovědná zaměstnankyně. Jako žena.

Nechtěla teď začít koktat pošetilé věty. Ze to takhle ještě nikdy nezažila a že nevěděla, jaké to může být. Pro oba bude lepší, když to přejdou bez povšimnutí.

Usmála se, ztěžka zvedla ruku a uhladila si vlasy. „Vypadá to, že jsem konečně dostála slibu.“

Michael se zasmál. „Jak se vlastně jmenuješ, zlato?“

Z posledních sil se líně převalil na záda a vzal ji s sebou, takže teď ležela na jeho hrudi. Ospale se na něho usmívala. Ve vlasech měla seno.

„Dobře, jsi pěkná. Pěkná a roztomilá osůbka. Správná Laura Templetonová s překvapivým a přizpůsobivým tělem, které funguje jako parní stroj. Kdo by to byl tušil?“

Ona určitě ne, pomyslela si a zvedla obočí. „Nikdy bych neřekla, že mě někdo popíše tak jako ty teď. Myslím, že se mi to líbí.“

„Když jsi v tak dobré náladě, řekni mi, proč jsi sem přišla?“

„Přišla jsem se podívat na hříbě.“ Sebrala mu z vlasů stéblo slámy a zadívala se mu do očí. „Cestou za tebou. Věděl jsi, že přijdu.“

„Doufal jsem v to. Kdybys nepřišla, musel bych rozbít stěny vašeho zámku a unést tě. Nevím, jak dlouho bych bez tebe ještě vydržel.“

„Michaeli.“ Laura si podložila rukou tvář. „Vzal by sis mě i násilím?“

„Zlato, ***vzal*** jsem si tě násilím.“

„To je poprvé, co se mi to stalo.“ Na chvíli se odmlčela a pozorovala svůj prst, jak sjíždí po Michaelově hrdle. „Doufám, že to nebylo naposledy.“

„Ale já se netěšil jen najeden rychlý akt v seně.“

Laura spokojeně přikývla a znovu si uhladila vlasy. „Tak já zase přijdu.“ Sklonila se k jeho rtům a políbila ho. Zašeptala: „Teď už musím jít.“

Michael se otočil, a změnil tak jejich pozici. Zase ji přitlačil k zemi. „Lauro, určitě si nemyslíš, že tě nechám odejít –“

Pocítila rychlý záchvěv vzrušení nad tím, že je opět přemožena. „Nenecháš?“

„Ne.“ Jeho mozolnaté ruce sevřely její ňadra a ústa se jí hladově vrhla na krk.

Laura se prohnula a vzdychla: „Bože.“

Nemínila s ním zůstat až do rána. Nemyslela si, že před svítáním usne na hromadě sena schoulená vedle něho. Netušila, že ji probudí jeho polibek a hlazení jeho rukou… jeho rukou.

„Michaeli.“ A když otevřela oči, vnikl do ní a pohyboval se pomalu a líně, jako na rozhraní mezi snem a skutečností.

Pozoroval její obličej, zrůžovělý spánkem a sexem. Její kouřově šedé nadšené oči. Ústa, která se chvěla při každém vydechnutí.

Teď se na sebe dívali ve světle a pohybovali se v pomalém rytmu.

Drobné snítky sena se leskly ve světle svítání a tančily v tichém vzduchu. Noční ptáci ustoupili skřivanům. Koně začali přešlapovat a kočky se protahovaly a vyhledávaly první sluneční paprsky.

Laura vztáhla ruce a uchopila Michaelův obličej do dlaní. Vedla jeho ústa ke svým a po něžném polibku řekla: „Michaeli.“

„Nemůžu se od tebe odtrhnout.“

, Já ani nechci.“

Ale všiml si škrábanců na její jemné kůži. „Byl jsem na tebe v noci hrubý.“

„Zapomněla jsem ti za to poděkovat?“

Zvedl hlavu a zasmál se. „Myslím, že slyšet tě, jak voláš moje jméno, je pro mě víc než poděkování.“

„Dobře.“ Odhrnula mu z obličeje pramen vlasů a zadívala se na něho klidnýma očima. „Už nechci, aby se mnou někdo zacházel jako se vzácným kusem porcelánu. Už nikdy.“

„Takže když z tebe budu chtít zase strhat šaty, budeš svolná?“

Otevřela překvapeně ústa. „Já… já…“

‚Jen jsem žertoval.“ Kriste, to je dáreček, pomyslel si s divokým smíchem. A je celá jeho. Michael se vesele vymrštil na nohy a pomohl Lauře vstát. „Aspoň jsme založili spolek.“

„Ale já opravdu… myslím, nevím, jestli můžu, nebo chci…“ Když se zase hlučně rozesmál, zvedla bradu. „Je mi jedno, že jsem terčem tvých hloupých vtipů.“

„Nejsou tak hloupé, zlato, a ty jsi prvotřídní terč.“

Políbil ji na ústa s hlasitým mlasknutím. „Ale pochybuji, že by ses chtěla vydat domů takhle. Pojď, půjdeme se podívat po nějakém oblečení.“

„To bych byla ráda. Co děláš?“ Laura vykřikla, protože Michael ji popadl do náruče a vynesl ji ven ze stáje.

„Vynesu tě nahoru a tam si něco vybereš.“

„Nemůžeš mě jen tak vynést ven. Jsem nahá. Oba jsme nazí. Michaeli, myslím to vážně… Ach, bože.“ Když se ocitla venku na chladném ranním vzduchu, oslepilo ji slunce.

„Je ještě brzo,“ konejšil ji. „Nikdo tady není.“

„Jsme nazí.“ To byla jediná věta, na kterou se zmohla. Michael ji rychle vynesl nahoru.

„Vypadá to, že dnes bude hezký den. Máš něco na dnešní večer?“

„Já…“ Copak nerozuměl, když mu řekla, že jsou nazí na terase v plném slunečním světle? „Odnes mě dovnitř.“

„Je ti chladno? Už se na tom pracuje.“ Otočil se s ní a sáhl po klice.

Taková pohana, pomyslela si. Nečitelnost. Ta trapnost situace. „Chci dolů.“

„Jistě.“ Postavil ji a čekal, co se bude dít. Nezklamala ho.

„Nemáš rozum? Co když některé z děvčat vyhlédne z okna a uvidí nás?“

„Je teprve šest hodin. Mají ve zvyku dívat se za úsvitu z okna s dalekohledem na očích?“

Jistěže ne. „O to nejde. Nebudu se tady promenádovat nahá jen proto, že ty to považuješ za zábavné. Dej mi košili.“

Michael si přejel jazykem po horních zubech a zamyšleně ji pozoroval. Přestože měla ve vlasech seno a ve tvářích ruměnec rozpaků a zlosti, dařilo se jí vypadat důstojně. Byla… fantastická.

„Zlato, začínáš mě zase vzrušovat a mám dojem, že už nemáme čas na další číslo.“

„Ty…“

„Balíku? Barbare?“

Laura se ze všech sil snažila ovládnout. Za těchto okolností bylo nemožné vést rozumnou výměnu názorů. „Prosím, ráda bych si půjčila nějaké oblečení.“

„To je peklo. Bude to jen pár minut.“

„Michaeli.“ Ustoupila o krok zpět, protože zaregistrovala zájem vjeho očích. „Michaeli, já nebudu…“

Strhl ji na zem a líbal ji, dokud se mu nepodřídila. Pak ji znovu přivedl k oslnivému vzrušení.

„Ach, bože.“ Laura sevřela oběma rukama rohož a nechala se znásilnit.

O několik minut později se Laura jako zloděj plížila do domu. Kdyby se jí tak podařilo dostat se nahoru, tiše otevřít dveře a vklouznout do pokoje.

Děti se za chvíli probudí. Její děti. Laura si sundala boty a po špičkách přešla halu. Jak by jen vysvětlila…

„Slečno Lauro!“

Došlo k nejhoršímu, pomyslela si Laura, otočila se a dívala se do šokované tváře Ann Sullivanové.

„Annie. Vstala jsem, ach, trochu… dřív. Byla jsem se projít.“

Ann velmi pomalu scházela ze schodů. Byla už pětadvacet let vdova, ale věděla, jak vypadá žena, která strávila celou noc v mužské náruči.

„Máte na sobě pánskou košili,“ konstatovala suše. „A ve vlasech máte seno.“

„Ou.“ Laura si odkašlala a sáhla si do vlasů. „Ano, to je pravda. Byla jsem… venku, jak jsem říkala, a…“

„Nikdy jste neuměla lhát.“ Ann se zastavila pod schodištěm a dívala se na Lauru káravým pohledem matky, která přistihla neposlušné dítě při něčem zakázaném. Laura na ni zírala se směsicí údivu a porozumění.

„Annie…“

„Byla jste dole ve stájích a válela jste se v seně s tím uhrančivým sukničkářem Michaelem Furym.“

„Ano, byla jsem dole ve stájích,“ odpověděla Laura se znovunalezenou důstojností. „Ano, byla jsem s Michaelem. A jsem dospělá žena.“

„Která má mozek jako hrášek. Jak jste uvažovala?“ pokračovala Ann s káravě vztyčeným ukazováčkem. „Žena jako vy, a válí se v kupě sena s takovým chlapem.“

Laura dovedla být trpělivá k lidem, které milovala, a proto zůstal její hlas klidný. „Dovedu si představit, že velmi dobře víte, jak jsem uvažovala. Ať si o něm nebo o mně myslíte cokoli, faktem zůstává, že jsem třicetiletá žena, Annie. On chtěl mě, já jsem chtěla jeho. A za celý život mi nikdo nikdy nepřinesl takové pocity jako on.“

„Chvilkové potěšení za…“

„Chvilkové potěšení.“ Laura přikývla. I kdyby mělo zůstat jen u tohoto jediného dobrodružství, Laura jednou zemře spokojená. „Byla jsem vdaná deset let a za celou tu dobu jsem nepoznala, že by mě manžel takhle uspokojil, nebo naopak. Je mi líto, že se vám moje chování nelíbí.“

Ann se ohradila s kamenným výrazem: „To není moje věc.“

„Ach, Annie, nedívejte se na mě jako důstojná hospodyně na nezodpovědnou holku.“ S povzdechem objala Annina ztuhlá ramena. „Vím, jak se o mě bojíte. Vím, že ať říkáte cokoli, je to z lásky. Ale to nemůže změnit moje pocity a potřeby.“

„Tím chcete říct, že potřebujete Michaela Furyho?“

„Ne. Ještě jsem se nerozhodla, jak se zachovám, kam odtud půjdu, ale vím určitě, že chci zažívat tyhle chvíle radosti.“

„Za jakoukoli cenu?“

„Ano. Poprvé v životě se nestarám o cenu. Jdu se osprchovat.“ Vyšla po schodech, pak se zastavila a otočila se. „Nepřeji si, abyste kvůli tomu chodila za Michaelem, Annie. Není to vaše věc ani kohokoli jiného.“

Ann sklonila hlavu a nezvedla ji, dokud neuslyšela, že Laura zavřela dveře svého pokoje. Možná jí do toho nic není a neměla by mluvit s Michaelem Furym. Ale zná svoji povinnost a splní ji.

Bez váhání přešla halou a vstoupila do knihovny. Hovor s Francií nebude dlouhý. Pak se uvidí, pomyslela si a pohlédla z okna. Oni uvidí.

„Ráda bych mluvila s paní nebo panem Templetonovými, prosím. Tady je Ann Sullivanová, hospodyně domu Templetonových.“

„Ve stáji. V seně. Celou noc?“ V kuchyňce Pretenses v prvním patře budovy se Kate překvapeně sesula na židli a zalapala po dechu. Desetiminutová polední přestávka se vyvíjela mnohem zajímavěji, než očekávala. „Ty?“

„Co je na tom tak šokujícího?“ Laura si nevšímala svého čaje a bubnovala prsty na stolní desku. „Jsem lidská bytost, ne? Nejsem žádná porcelánová panenka.“

„Hele, zní to, jako bys na mě byla pěkně naštvaná. A já se nedivím. Myslím to tak, že milování v seně není zrovna tvůj styl. Ale nechrne to.“ Usmála se a vzala si jeden kousek cukroví, které přinesla Laura z cukrárny. „Vidím, že to mělo dobrý účinek.“

Obměkčená Laura si vzala taky jeden. „Já,“ zatvářila se ctihodně, „jsem se chovala jako zvíře.“

Kate vyprskla a zvedla jednu Lauřinu paži nad jejich hlavy. „Tak to má být, šampióne. A teď – detaily.“

„Já nemůžu. Dobře, možná. Ne.“ Podívala se na Kate. „Ne.“

„No tak, aspoň něco. Nějaký zajímavý detail z Lauřiny divoké noci.“

Zasmála se, zavrtěla hlavou a přitiskla si ukazováček na ústa. Bůh ví, že Kate nebo Margo mohla říct všechno. Ještě nedávno se s nimi nemohla podělit o nic tak nádherného a vzrušujícího. Distingované sbírala drobečky z cukroví.

„Strhal ze mě oblečení.“

„Metaforicky, nebo skutečně?“

„Skutečně. Roztrhal je na cáry. Prostě…“ Přitiskla si ruku na břicho. „Bože.“

„Bože,“ opakovala Kate a ovívala jí rukou obličej.

„To je všechno.“ Laura vyskočila od stolu a vylila svůj studený čaj do dřezu. „Nemůžu. Připadám si jako na střední škole.“

„Kamarádko, tak ty jsi odmaturovala a tvůj talár s kloboukem jsou v cárech. Gratuluji.“ Kate pohodila hlavou k Lauře, která si myla hrníček. Znala ženu, která pečlivě omývala čínský porcelán, stejně dobře jako sebe samotnou. „Miluješ ho?“

Laura se zadívala na proud tekoucí vody. „Já nevím. Láska není tak jednoduchá, jakjsem si kdysi myslela. Bojím se, že bych ho mohla milovat, ale nechci nic komplikovat.“

„Jednou jsi mi řekla, že láska prostě přijde a nedá se naplánovat,“ připomněla jí Kate. „Zjistila jsem, žes měla pravdu.“

Laura opatrně postavila hrníček na stůl. Často přemýšlela nad tím, co řekla Kate. Věděla, že tohle znají nejlépe ti, jichž se věc přímo týká. „Jestli se mi to stane, srovnám se s tím. Je pro mě tak zajímavý a přitažlivý, že jsem si to kdysi nedokázala ani představit. A čím častěji ho vidím, tím víc mě přitahuje.“

Laura si osušila ruce a obrátila se ke Kate. „Teď už nesním s otevřenýma očima, ani po nikom nežádám víc, než mi může dát. Prostě prožívám přítomnost.“

„A stačí ti to?“

„Podle toho, jak se dnes cítím, mi to úplně stačí.“ Uvolněně se protáhla. „Absolutně.“

„Jsem ráda, že si obě tak užíváte,“ ozvala se Margo, která vešla do dveří. „Jedna z vás by mě mohla zastoupit. Na rozdíl od mých nezodpovědných kolegyní jsem neměla čtyři hodiny přestávku.“

„Promiň.“ Laura spustila ruce. „Já tam jdu.“

„Ne, půjdu já.“ Kate vyskočila ze židle. „Lauro, můžeš zatím informovat Margo.“

„O čem?“

„Včera v noci zasvětil Michael Lauru do tajů lásky.“

Margo si ladně prohrábla vlasy, zatímco Laura se začervenala. „Opravdu?“

„Strhal z ní šaty,“ dodala Kate, která už mířila ke dveřím. „Však ona ti to poví.“

Margo se usadila na jednu barovou židličku a zkřížila svoje krásné dlouhé nohy. „Můžeš mi nalít trochu čaje, Lauro? Jsem úplně vyprahlá.“

Laura nalila automaticky čaj do šálku a postavila ho před Margo. „Chceš cukroví?“

„O to se už nestarej.“ Margo si vybrala jeden kousek. „Teď se pusť do těch informací. A neboj se být velmi přesná.“

Kapitola třináct

Michael hvízdl mezi zuby a pobídl Zipa do cvalu. Vyrazil z lesíka na slunnou louku jako ohnivá čára. Ten malý dábel umí běhat, pomyslel si spokojeně Michael. Je škoda, že ho ztrácí, ale nabídka, kterou ráno dostal, byla lákavá a skončila dohodou o prodeji.

Za pár hodin bude ten rychlý hřebec na cestě do Utahu.

„Užiješ si náramnou zábavu s klisnami, kamaráde. A budeš mít spoustu bezvadných potomků.“

Dostal za koně nabídkou dobře vypadající klisnu jménem Palomino a její hříbě s laními očima.

Klisna byla netýkavka, dvakrát se pokusila kopnout Michaela i svého majitele. Proto se Michaelovi ještě víc zalíbila. Hříbě bude patrně taky pěkně houževnatý chlapík. Bude vhodné nechat si je na chov.

Za dva roky, uvažoval Michael, může mladý hřebeček pokrýt dvacet klisen a za čtyři jich zvládne obšťastnit šedesát.

Půjde jim to spolu, ujišťoval se. Palomino a ten její energický plavý syn mu pomohou znovu začít.

Za dva roky bude Furyho ranč něco znamenat, něco jiného než jen chov dobytka pro přežití. Bude značkou kvality. A pro tohle bude Michael žít po zbytek života. Podobné myšlenky mu táhly hlavou, když se vracel do stájí.

Kdysi pro něho bylo nemožné a i trapné vysvětlovat někomu, že touží po kvalitě. Ne proto, co měl, nebo co vybudoval, ale proto, čím byl. Vždycky si přál odněkud být, něco znamenat.

Nebyl odnikud. Musel se s tím smířit, nedalo se to změnit. Nemohl změnit ani fakt, že to v něm zanechalo pocit hořkosti, kterého se nikdy nedokázal zbavit.

Roky se snažil přesvědčit sám sebe, že nezáleží na tom, jací byli jeho rodiče, jak vyrostl a jak žil. Ale záleželo na tom, teď víc než kdy předtím. Do jeho života vstoupila žena, která do něho nepatří.

Nepochyboval o tom, že dříve či později na to Laura přijde. Nevyhnutelnost dalšího vývoje jejich vztahu a lítost nad tím ho nutila pobídnout koně k rychlejšímu běhu. Ani na minutu by si nepřipustil, že se pomyslně snaží spíš utéci pryč od reality než běžet ke stájím. Taky by si za nic nepřiznal, že jeho city jsou zmatené od té chvíle, kdy ji našel minulé noci ve stáji.

Jako by tam měla být, s ním. Pro něho. Jako by si mohl vzít a podržet, nebo dokonce zasloužit takovou jemnou a krásnou bytost, jakou je Laura. A být pro ni tím, čím je ona jemu.

Po háje s tím, řekl si Michael a zamračil se do slunce. Za žádnou cenu nesmí začít snít o krásném životě s Laurou. Jestli o něm něco platí, pak je to fakt, že je realista. Jejich vztah je jen dočasný, ale on do něho vloží maximum, jako by měl trvat věčně.

Blížil se ke stájím. U výběhu uviděl nějakou postavu. Přeskočil ohradu, až se za ním zvedl oblak prachu.

„To je teda sekáč," zvolal Byron, když k němu Michael dojel.

„To je." Michael se sklonil a poplácal Zipa po krku. Pak mu povolil uzdu. „Dnes ráno jsem ho prodal jednomu chlápkovi z

Utahu.“ Sundal hřebci sedlo a přehodil je přes ohradu. „Chtěl ho proto, že je tak rychlý.“

„Dobrý kup.“ Byron natáhl ruku a pohladil koně po štíhlém krku. „Není ani moc udýchaný.“

„Ne. Nejdřív se unaví jezdec a pak teprve on.“

„Divím se, že si ho nenecháš na chov. Je to prvotřídní kus.“

„Jo, to je. Ale já musím nejdřív vybudovat ranč, abych mohl začít s chovem.“ Jen dva roky, pomyslel si a vybavil si obrázek hříběte, a budeme připraveni. „Teď je to pro mě kůň, kterého výhodně prodám, a získané peníze investuju.“

„Začal jsi dobře. Ten velikán támhle,“ Byron mávl rukou směrem k Maxovi, „kolik bys za něho chtěl?“

„Max?“ Michael se rozhlédl. „To bych spíš prodal svoji matku.“ Zvedl ruku a Max k němu hned přiběhl. „Jsi rád, že mě vidíš, Maxi?“

Max zvedl pysky, odhalil zuby a vydal zvuk podobný smíchu. „Tak mi dej pusu.“

Max vtiskl Michaelovi na bradu radostný polibek a pak sklonil hlavu a nosem zapátral v okolí jeho kapsy. „Skutečná láska neexistuje. Chceš taky?“

„Polibek tvého koně, nebo mrkev?“

„To je jedno.“

„Obejdu se, díky.“ Láskyplně pohladil Maxe po hřbetě. „Máš dobré koně.“

„Jsi tady obchodně?“

„Nejdřív jsem si myslel, že ne.“ Byron se dlouze zadíval na klisnu olizující hříbě. „Sakra, to mě nutí vzpomínat.“

Michael uchopil kartáč a začal hřebelcovat Zipa. „Kolik vážíš? Devadesát pět?“

„Osm,“ odpověděl Byron nepřítomně. „Devadesát osm.“

„Tenhle hnědák s bílými punčoškami na předních by tě unesl.“

Byron se díval na hnědáka, prohlížel si stavbu jeho těla a sněhobílou lysinu na hlavě. „Pěkný kříženec, že?“

„Je to dobrý jezdecký kůň, má dobrý výcvik, ale potřebuje pevnou ruku. Správnou ruku.“ Michael se dál věnoval své práci. „Udělal bych ti dobrou cenu, protože jsi Joshův příbuzný a vzal sis moji kamarádku.“

„Nepřišel jsem kvůli obchodu.“

„Ne?“ Michael se nevzrušeně sklonil k Zipovi a zvedl mu kopyto, aby je vyčistil. „Proč tedy?“

„Pozval jsem pár sousedů na sobotní večer. Přijd taky, dáme si poker.“

„Poker si dám vždycky rád.“ Najednou se Michael narovnal. „Nebude to takový ten večer, kdy dámy kladou otázky jako: ***přebíjí prostá sekvence flush!“***

„Kate by ti za tohle nakopala zadek.“ Byron se usmál. „Neboj, bude to čistě pánskájízda.“

„Tak to přijdu. Díky za pozvání.“

„Možná tě obehraju o toho hnědáka.“

„O tom si nechej zdát, De Witte.“

„Má pěkně hlubokou hruď,“ mumlal si Byron pod vousy.

Michael se jen usmíval a dál čistil Zipovi kopyta. „Jeho otec byl dobrý jezdec, matka nějaká kobyla z Baton Rouge.“

„Sakra.“ Byron se chytil. „Chceš ho mít na chov?“

„Jo. Zatím bude tady. A pak ho ustájím ve své stáji, až ji postavím. Začnu za několik týdnů.“

„Podívám se na něho zblízka.“ Ve značkovém obleku Saville Row a botách s visačkou Magii se Byron přehoupl přes břevno ohrady.

„Slyšel jsem, že vy hoši z Jihu jste zloději koní,“ utrousil Michael, když společně zamířili k hnědákovi.

„To jsi slyšel správně.“

Jak dlouho ho nechá čekat? Michael přecházel po pokoji a pozoroval láhev vína, která stála na stole. Skutečně šel ven a koupil víno. Nebyl to jeho styl, ale věděl, že sex v seně ve stáji plné koní není zase Lauřin oblíbený způsob. To nejmenší, co mohl udělat, než se s ní znovu pomiluje, bylo nabídnout jí civilizovaný nápoj.

Na milování s ní se moc těšil.

Jestli za ním ještě vůbec přijde.

Jistěže přijde. Během uplynulé hodiny na to pomyslel nejméně stokrát. Taky určitě touží zopakovat si to, co se mezi nimi odehrálo

minulé noci. Taky na něho musela myslet celý den, stejně jako on na ni.

Přísahal by, že při každém nadechnutí cítí její vůni. Je stále málem v transu a vidí před sebou její obličej, slyší její hlas…

Chtěl ji. Strašněji chtěl.

Kdy naposled po něčem toužil tak silně jako po ní? Jednou chtěl utéct a podařilo se mu to. Prahl po dobrodružství a riziku. A taky jich dosáhl. A když bude chtít žít klidným životem, na který by mohl být pyšný, zase se vynasnaží a bude ho mít.

Ale získá Lauru? Neproklouzne mu jemně mezi prsty dřív, než ji stačí pevně sevřít? Nebo než přijde na to, jak s ní má jednat?

Byla mimo jeho možnosti, a to ho šíleně ničilo. Nutilo ho to stahovat ji na svoji úroveň. Sex byl velký vyrovnávač, zatím se mu dařilo. Zatím.

Rozzuřený nad tím, jakými malichernostmi se zabývá, si nalil sklenici vína. Polkl a pokrčil rameny.

„Jako v Římě, Fury.“

Položil číši na stůl a začal zase přecházet sem a tam po místnosti jako lev v kleci.

Odpoledne, když dohlížel na nakládání hřebce, zachytil Annin pohled. Vyčetl z něho, že Lauře se asi nepodařilo proklouznout do domu bez povšimnutí.

Když na to pomyslel, musel se usmát. Elegantní dáma, paní domu, plížící se za svítání jako had ve velké pánské košili a džínsech, sledovaná chladným zrakem všudypřítomné hospodyně.

Možná že Sullivanová Lauru zamkla doma. Když mu tahle myšlenka proběhla hlavou, jeho úsměv zmizel. Možná Lauru opravdu drží doma a nechce ji pustit ven. Možná je…

A možná by se měl vzpamatovat. Ksakru. Zamířil ke dveřím. Půjde pro ni.

Rázně otevřel dveře. Laura zděšeně o krok ustoupila a v úleku se chytila za hrdlo. „Tys mě vyděsil.“

„Omlouvám se. Šel jsem tě právě vysvobodit ze žaláře.“

„Ale!“ Laura se překvapeně zasmála. „Opravdu?“

„Ale vidím, že se ti podařilo uprchnout bez mé pomoci.“

„Nemohla jsem přijít dřív. U nás byl trochu zmatek. Volali naši, že se rozhodli přijet na krátkou návštěvu. Pár dní u nás zůstanou a holky jsou celé nadšené. Nemohla jsem je zahnat do postele. Pak jsme museli…“

„To mi nemusíš vysvětlovat. Hlavně že jsi tady.“ Přitáhl ji k sobě a vtiskl jí nadšený polibek. Přitiskl ji k rámu dveří a zabořil ruce do jejích vlasů. Znovu ji dlouze políbil.

Je to stejné, pomyslela si a objala ho. Stejná vřelost, stejná nedočkavost, stejná úchvatnost. Když se mohla znovu nadechnout, položila mu ruce na hrud.

„Myslela jsem…“

„Co?“

Ale Laura zavrtěla hlavou. „Nic.“ Usmála se a zvedla ruce k jeho tváři. Vzala ji do dlaní. „Ahoj, Michaeli.“

„Ahoj, Lauro.“ Vtáhl ji rychle dovnitř a nohou zavřel dveře. „Chtěl bych ti nabídnout trochu vína.“

„Ach, díky, to je fajn.“

„Ale budeš muset chvíli počkat.“ Popadl ji do náruče a zavířil s ní po místnosti. „To je ještě lepší.“

Laura seděla na zválené posteli v Michaelově košili a v ruce držela pohár vína. Michael seděl nahý proti ní, protože nebyl vůbec stydlivý.

„Já oslavuju,“ řekl a cinkl svou číší do její.

Laura se cítila tak uvolněná, že málem sklouzla do pokrývek. „Co oslavuješ?“

„Dnes jsem prodal dva koně. Jednoho tvému švagrovi.“

„Byronovi?“ Laura překvapeně upila vína. Poznala v něm kvalitní Templeton Chardonnay. „To je zvláštní. Kate se nikdy nezmínila o tom, že by chtěli koupit koně.“

„Myslím, že jí o tom ještě neřekl.“

„Ou… hm, hm.“

„Kate má problémy s koňmi?“

„Ne, ale překvapuje mě, že si o tom spolu nejdřív nepromluvili. Tuším, že ji to taky překvapí.“

„Myslím, že Byron si s ní poradí.“

„To není věc toho, kdo si s kým poradí. Manželství je partnerství a veškerá rozhodnutí by se měla společně projednat. Oba partneři by měli dát svůj souhlas. Cemu se směješ?“

„Vypadáš roztomile. Jsi ještě celá rozčepýřená z divokého sexu a poučuješ mě o mezilidských vztazích.“

„Já tě nepoučuji.“ Laura si zase usrkla trochu vína. „Jen konstatuji. Ty nevěříš ve vzájemnou domluvu?“

„Jo.“ Jeho ruka ji začala hladit po stehně. „Ale myslím, že jako v každém jiném partnerství někdy jeden udělá rozhodnutí sám za sebe a etika jde trochu stranou. Líbí se mi tohle mateřské znaménko.“ Jeho prsty doputovaly k horní části Lauřina stehna. „Vypadá jako měsíc. Je to víc sexy než tetování.“

„Snažíš se mě vzrušit.“

„To se ani nemusím moc snažit.“ Ale jeho prsty změnily směr a skončily na Lauřině koleně. „Nechtěl bych, aby ten chlapík dostal kapky od své ženy. Líbil se mu můj kůň a já jsem ho možná trošku vyhecoval.“ Michael pokrčil rameny. „Jestli se to Kate nebude líbit, bude po dohodě.“

Laura zavrtěla hlavou. „A pak bude podle tebe Kate tyran

a Byron chudák.“

„Asi jsem přemýšlel špatně.“ Natáhl Lauřinu nohu, aby ji mohl políbit na koleno. „Ty jsi vždycky všechno s Ridgewayem pěkně a civilizovaně projednávala?“

„Ne, to byl náš problém. Dělala jsem, co mi řekl, a chovala jsem se jako správná, oddaná a nemyslící manželka.“

„Omlouvám se.“ Zlobil se sám na sebe, že jí položil otázku, která pootvírala dveře do jejího soukromí. Rychleji stiskl koleno. „Špatná otázka.“

„Ne, nebyla špatná.“ Laura se trochu natočila a opřela se zády o polštáře. „Něco jsem se naučila. Naučila jsem se, že už nikdy nebudu nemyslící, neschopná a tiše zoufalá osoba.“

Zaťukala prsty na skleničku, jako by chtěla zdůraznit váhu svých slov. „Nechal jsem ho dělat, co chtěl, což mě činí vinnou stejně jako jeho. Jen mě mrzí, že jsem se rozhodla změnit svůj život teprve po té, co jsem ho nachytala s jinou ženou.“

„Jsi teď šťastná?“

„Ano, šťastná a vděčná.“ Znovu se usmála. „Jsem vděčná tobě.“

Michael ji polechtal palcem pod kolenem. „Za co?“

„Za to, že jsem si uvědomila, že existuje sex.“ Naklonil se k ní, jemně se dotkl rty jejích a položil svoji sklenici na noční stolek. „Měla jsi s ním problémy?“

„Teďje nemám.“

„Musím se přesvědčit, jestli je to pravda.“ A políbil ji s novou vlnou vášně.

Později, když oba vychladli a vzduch byl opět klidný, Laura se otočila k Michaelovi. Objímal ji jednou paží a díval se na ni.

„Myslela jsem, že spíš,“ zamumlala.

„Spal jsem.“

„Musím jít. Nemůžu se každé ráno plížit domů s botami v ruce.“

„Ještě chvilku.“ Michael ještě dřímal a hlas měl zastřený. „Chci tě držet.“

Lauře se rozbušilo srdce. Jemně mu odhrnula vlasy z obličeje. Divoké, neupravené vlasy, pomyslela si. Ďábelské vlasy, tmavé a svůdné. „Jen malou chvilku.“

Položila mu hlavu na rameno a ruku na srdce. Ale on už zase spal. Laura ležela ještě chvíli a cítila, jak mu bije srdce.

Paní Williamsonová strčila Michaelovi pod nos hromadu palačinek. Bylo jich tolik, že se zdálo nemožné, aby je všechny snědl. Paní Williamsonová ho pozorovala s rukama zkříženýma na prsou.

„Jsou nejlepší na světě,“ pochvaloval si Michael. „Až se odstěhuju do svého, budu tady občas slídit, abyste mě nakrmila. Určitě si mě nechcete vzít a odstěhovat se ke mně?“

„Pořád se mě na to ptáte. Abych vás jednou nepřekvapila!“ Dolila mu kávu. Ten chlapec měl vždycky výborný apetýt, připomněla si. Na všechno. „Už jste si poradil s tou krabicí, co jsem vám onehdy poslala?“

„Všechno jsem to snědl.“ Sáhl do klína a zmačkal zástěru, která mu ležela na stehnech. „Snědl jsem koláče i cukroví.“ Popadl ji za

ruku a políbil ji. zatímco ona se na něho se zalíbením dívala. „Nemohla byste náhodou udělat jeden z těch výborných čokoládových dortů? Ten se šlehačkou a s višněmi?“

„Černý les. Oblíbený dort slečny Laury.“

„Opravdu?“ Zřejmě měl stejné chutě jako Laura nejen v posteli. „Doufám, že nebude postrádat jeden nebo dva kousky.“

„Uvidíme.“ Ponořila ruku do jeho vlasů a zatahala ho za ohon. „Potřeboval byste decentní střih. Muž vašeho věku už by neměl nosit vlasy jako hippie.“

„Poslední hippies emigrovali do Greenlandu v roce 1979. Tam je poslední komunita, kde se ještě vyrábějí korálky.“

„Ach, vy jste ale číslo. Sněžte snídani. Musím dohlídnout na děti, aby se nasnídaly, než půjdou do školy. A slečna Laura,“ povzdychla si a otočila se zpět ke sporáku, „ta jí jako vrabec. Nikdy nemá čas posadit se ke stolu a pořádně posnídat. Vždycky na mě zavolá, že chce jen kafe. Ale tělo nemůže žít jen z kafe.“

Michaelovi se Lauřino tělo zdálo krásné, byť žilo jen z kávy, ale to paní Williamsonové nemohl říct. Možná ho měla ráda, ale určitě by si nedovedla představit, jak Lauru rozpaluje v posteli do běla.

„Ještě si užene stejnou nemoc, jako měla vloni slečna Katie.“

Michael se přestal ládovat a vzhlédl. „Kate byla nemocná?“

„Měla žaludeční vřed.“ Pouhé pomyšlení na něco takového paní Williamsonovou poděsilo. Přestala smažit palačinky a obrátila se k Michaelovi. „Dovedete si to představit? Přepracování, nedostatečná výživa, hodně starostí – a položila se. No, aspoň jsme se o ni včas postarali.“

„Už je v pořádku? Vypadá výborně.“

„Už je fit. A je těhotná.“

„Kate čeká dítě?“ Michael se usmál. „Není to kec?“ Trhl sebou, protože paní Williamsonová se na něho káravě zadívala. „Pardon.“

„No proto. Naše Kate je teď zdravá a šťastná. Vzala si muže, který jí nedovolí dělat podobné nesmysly. Je to citlivý člověk, který ví, jak má zacházet se ženou.“

„Sluší jim to spolu.“ Elegantní pár, pomyslel si Michael a zamračil se nad talířem. Byron přece vyrostl v přepychu bohaté

jižanské rodiny a Kate byla po všech důležitých stránkách Templetonová. „Hodí se k sobě," dodal.

„To tedy jo. Je to dobrý pocit, vidět slečnu Kate šťastnou. Slečna Margo je krásná a konečně se usadila. Ale co má slečna Laura, kromě těch dvou andílků, které musí sama vychovávat?" Rozmáchla se obracečkou a nadechla se. „Je dobře, že její rodiče na nějakou dobu přijedou. Nikdo na světě neumí tak zahánět chmury jako pan a paní Templetonovi."

Vtom se otevřely dveře a paní Williamsonová okamžitě zmlkla, aby ji někdo nenachytal při klevetění.

„Paní Williamsonová, já… ach, ahoj, Michaeli."

Laura vypadala ve světle žlutém kostýmku svěží jako poupátko. Ani v nejmenším nepřipomínala ženu, která předešlou noc volala v poryvech vášně jeho jméno. Dokud se jí nepodíval do očí.

„Ahoj, Lauro. Paní Williamsonová má soucit s hladovějícími."

„Palačinky s borůvkovou omáčkou. Holky budou v sedmém nebi."

„Posaďte se, slečno Lauro, a vezměte si taky."

„Ne, já nemůžu. Jen kávu, prosím. Hledám Annie." Přijala od paní Williamsonové šálek.

„Vstala jsem dřív, musím do kanceláře. Mají tam nějaké problémy." Letmo se podívala na hodinky. „Už jsem měla sedět v autě. Nemůžu najít Annie. Chtěla jsem ji požádat, aby vzala děti do školy."

„Odešla. Dnes je farmářský trh."

„Ach." Laura si přitiskla prsty na oči. „Zapomněla jsem. Tak budu muset…"

„Já je tam hodím."

Laura překvapeně vzhlédla. „Cože?"

„Vezmu holky do školy."

„Nemůžu tě využívat.

„Nic mi to neudělá. Teď není čas na hádky. Jdi do práce. Myslím, že můžu zavézt dvě holky do školy, aniž bych moc utrpěl."

„Nemyslela jsem…" Má pravdu, připustila si s dalším pohledem na hodinky. Není čas na dohadování.

„Budu ti vděčná, děkuji. Je to Hornbeckerova akademie. Pojedeš po Jižní…“

„Vím, kde to je,“ přerušil ji. „Chodila jsi tam taky.“

„Ano.“ Netušila, že Michael věděl, kam chodila do školy, tím méně že by si to mohl pamatovat. „Opravdu jsem ráda, Michaeli. Už tak jdu pozdě.“ Odložila nedopitou kávu, vstala, a když ji chytil za ruku, znervózněla. „Odpočiň si. Hotel se bez tebe nezhroutí.“

„Ne, ale moje oddělení by se mohlo zhroutit. Ali má dnes odevzdat čtvrtletní práci z angličtiny. Máji napsanou, kontrolovala jsem to. Ale připomeň jí to, prosím tě. A Kayla by si měla cestou zopakovat hláskování. Bude psát test. Ali jí pomůže.“

„Jak jsem slíbil, zařídím to.“

„Ano, ale ještě jim řekni, ať si vezmou deštníky. Nachystala jsem je. Asi bude pršet.“

„Teď,“ Michael vstal a úplně zapomněl, že mají společnost. Vzal jí obličej do dlaní a políbil ji, „už jdi.“

„Já…“ Laura pohlédla na paní Williamsonovou, která však byla plně zaměstnána výrobou palačinek. „Já už jdu. Ale mělo by se jim připomenout, ať nakrmí psa. Někdy…“

„Ven.“ Michael strkal Lauru ke dveřím. „Běž radit někomu jinému.“

Když otevřela pusu, aby ještě něco dodala, plácl ji Michael něžně přes zadek. „Jak může někdo takhle začínat den?“ divil se nahlas. Otočil se a setkal se s upřeným pohledem paní Williamsonové. Zaklel, ale byl dost chytrý na to, že to udělal v duchu. „Takhle to tu vypadá každý den?“

Paní Williamsonová ignorovala jeho otázku a vykročila proti němu. Věděl přesně, co má na mysli. Vidí v něm muže, který chodí zadními dveřmi, protože nemá na to, aby chodil předními.

Paní Williamsonová se zastavila, zadívala se mu do očí a našpulila rty. „Říkala jsem si, jestli tady nechodíte ještě kvůli něčemu jinému, než je moje kuchyně.“

Měla moc přinutit ho, aby se cítil provinile. Zastrčil si ruce do kapes. „Takže?“

„Takže… dobře.“ Rychle ho pleskla přes tvář. Michaelovi se na obličeji objevilo překvapení. Ten chlapec, prolétlo jí hlavou, neměl

nikdy tušení, jakou má cenu. „Takže, je to dobré pro vás oba a přišlo to akorát včas, řekla bych. Poprvé v životě má ta holka opravdovýho mužskýho.“

Michael zahanbeně a bezhlesně zavrtěl hlavou. Když se mu vrátil hlas, vzal její ruce do svých. „Paní Williamsonová, vy mě zničíte.“

„To ano, jestli jí zlomíte srdce. Ale zatím na ni musíte být hodný. A teď si sedněte a dojezte tu snídani, než vám vystydne. Jestli vezete děvčata do školy, musíte být řádně naježený.“

„Já vás miluji, opravdu.“

Na obličeji paní Williamsonové se objevil široký úsměv. „Já vím, chlapče. Já vás mám taky ráda. Teď si sedněte a jezte. Ty darebnice tady budou každou chvíli.“

Kapitola čtrnáct

Michael Fury skákal z budov, bojoval v džunglích, zažil tajfuny na moři, závodil v rychlých autech a sem tam si zlomil nějakou kost.

Bojoval v pěstních soubojích, strávil mnoho nocí v celách, zabíjel muže a miloval ženy.

Teď si uvědomoval, že žil poměrně poklidným životem.

Ještě nikdy nemusel čelit tak kritické situaci, jakou bylo dopravení dvou dívek do školy.

„Proč myslíš, že si nemůžeš vzít tyhle boty?“

„Nehodí se mi k sukni.“

Michael přivřel oči a prohlížel si Alinu květovanou sukni a růžový svetřík. Neměla na sobě náhodou ještě před chvílí něco zeleného? „To jsi říkala před chvílí. A mně se to zdá dobré. Vždyť jsou to jen boty.“

Ali převrátila oči v sloup, jako to dělají všechny ženy od dob, kdy Eva odložila fíkový list a opatřila si první oděv. „Tyhle boty se k tomu nehodí. Musím si vzít jiné.“

„No, tak dobře, ale pospěš si, proboha,“ zamumlal Michael, když se rozběhla nahoru po schodech. Mezitím si uvědomil, že ho Kayla tahá za rukáv.

„Zapomněla jsem, jak se hláskuje slovo ***bláznivý.“***

„A-l-l-i-s-o-n.“

Kayla se zasmála. Michael začínal být nervózní. Ještě chvíli, a zmešká schůzku s dodavatelem. Už tak mu dlouho trvalo, než si sehnal stavební povolení. Teď Allison a její boty… „Allison, odcházím za deset sekund, s tebou, nebo bez tebe.“

„Máma to někdy taky říká,“ informovala ho Kayla. „Ale nikdy to nesplní.“

„Já to splním. Pojď.“ Vedl Kaylu ke dveřím.

„Nemůžeme jí ujet.“ Kayla poskakovala za Michaelem k autu s vykulenýma očima. „Maminka by se z toho zbláznila.“

„Jedem. Do auta, honem.“

„Jak se Ali dostane do školy?“

„Může jít pěšky,“ odpověděl s úsměvem Michael. „V jakýchkoli botách, které si vybere.“

Elegantně vyřešil krizi s nasazením Kaylina baretu. Její vlasy vypadaly upraveně, staženy do gumičky, kterou si sundal ze svých vlasů. Nepropadl panice, když Ali nemohla najít školní brašnu, a sám ji objevil pod stolem v kuchyni, kam si ho odložila před snídaní.

Zachoval postoj chladného smiřovatele, když se dívky začaly hádat, která z nich nakrmí zvířátka. Nerozčílil se, ani když Bongo dal najevo svůj smutek nad odchodem děvčat tím, že udělal v hale loužičku.

Ne, statečně a chladnokrevně jsem překonal všechny komplikace, uvažoval Michael, když startoval. Ale dokázal poznat, kdy si s ním někdo zahrává. A to odmítal.

Jeho netrpělivost se změnila v samolibé uspokojení, když uviděl Ali, jak se za nimi řítí. Když otevřela dveře, měla v očích pobouření. „Ujeli byste mi.“

„To je pravda, blondýnko. Nasedni.“

Ali nechtěla, aby Michael viděl, že ji za daných okolností potěšila skutečnost, že ji nazval přezdívkou. Odvrátila se. „Jsou tady jen dvě sedadla. Kam si mám sednout?“

„Vedle sestry.“

„Ale…“

„Pojď, rychle.“

Ali se pod vlivem úsečného rozkazu rychle vtěsnala vedle Kayly. Tvářila se dramaticky, a když je obě Michael přepásal bezpečnostním pásem, vyhrkla: „Nemyslím si, že je to podle předpisů.“

Použila tón dobře vychované dámy, uvědomil si Michael. Tón své matky. „Zavolej policajty,“ zabrblal a vyrazil.

Dalších patnáct minut musel snášet spoustu stížností. „Ona se na mě tlačí.“

„Zabírá víc místa.“

„Sedí mi na sukni.“

Začalo ho bolet místo za očima. Jak může někdo, ***kdokoli,*** tolerovat něco takového každé ráno?

„Musím si projít svůj úkol,“ stěžovala si Kayla. „Čeká mě test. Michaeli, Ali do mě tlačí loktem.“

„Ali, nech toho.“ Michael odhodil vlasy, které mu padaly do očí.

„Není tady dost místa,“ informovala je suše Ali. „Ona se tady moc rozvaluje.“

„To není pravda.“

„Aleje.“

„Já přece…“

Michael najednou zařval a obě dívky okamžitě ztichly. Spokojeně se nadechl a klidně se zeptal. „Tak jaká slova

máš hláskovat?“

„Já si nevzpomínám. Mám je napsaná ve slovníčku.“ V Kaylině hlase zaznívalo zoufalství. „Jestli nezískám sto bodů, nebudu si moct hrát ve volných chvílích na počítači.“

„Tak vytáhni ten slovníček.“

Ukázalo se, že vylovit slovníček bude komplikovaná záležitost. „Šlapeš mi na boty. Zašpiníš mi je. Kaylo, já tě…“

„Už nechci nic slyšet o tvých botách, blondýnko.“ Píchání za očima zesílilo. „Ani slovo o botách.“

„Tady jsou slova.“ Kayla triumfálně zamávala slovníčkem a v návalu radosti uhodila Michaela do hlavy. „Dobře, tak si je čti, nebo co.“

„Ne. Ali je musí číst a já je budu hláskovat. A pak musím každé slovo použít ve větě.“

„Já je nechci číst.“

Michael se na Ali varovně zadíval: „Chceš jít pěšky?“

„Ach tak, no dobře.“ Důstojně a ladně sáhla po sešitku. „To jsou slova pro mimina.“

„Nejsou. Ty jenom zuříš, protože Tod má radši Marcii než tebe.“

„To není pravda. Já se o to nestarám. A ty sis nestihla zopakovat slova, protože jsi musela kreslit hloupé obrázky.“

„Nejsou hloupé. Ty jsi hloupá, protože…“

„Nechte toho. Hned. Jestli budu muset zastavit…“ Vyděšeně se zarazil. Řekl opravdu to, co chtěl říct? Bože můj. Musel se několikrát zhluboka nadechnout. „Alison, čti ta slova.“

„Tak teda jo.“ Ali si odfrkla a zahleděla se do slovníčku. „Francouzský.“

„Ef-er-a-en-cé-o-u-zet-es-ká-ý.“ Kayla přeříkala jednotlivé hlásky a pak se kousla do rtu. Přemýšlela nad větou a s nadějí v oku se podívala na Michaela.

„Michael Fury, nevinný dobrovolník, který se nabídl, že odveze do školy dvě dívky, byl hospitalizován v psychiatrické léčebně, protože je ohrožoval francouzským klíčem.“

Ali se rozesmála. „Protože byl hloupý.“

„Na to nesázej, dítě.“ Mozek mu začal rychle pracovat. „Svědek viděl muže, který vraždil francouzským klíčem. Jak ti zní tohle?“

„Dobře.“

Dívky prošly další slůvka a zničený Michael konečně zastavil před branou do areálu školy. Jeho staré porsche se krčilo mezi naleštěnými mercedesy a lincolny.

„Sakra,“ zavyl, když si odepnul pás. „Jedu pozdě.“

„Měl bys říct ***přeji vám hezký den,“*** připomněla mu Kayla.

„Jo? Tak hezký den. Čau.“

„Michaeli.“ Kayla k němu zvedla oči. „Teď nám dej pusu na rozloučenou.“ Našpulila rty a vtiskla mu polibek.

Překvapený Michael se podíval na Ali. „Ty nechceš pusu, že ne? Určitě se na mě zlobíš.“

„Ne, nezlobím.“ Ali se ladně naklonila přes Kaylu a políbila Michaela na tvář. „Díky, že jsi nás odvezl do školy.“

„Bylo to… poučné,“ odpověděl, a když se rozběhly k hordě dalších dětí, chvíli se za nimi díval.

„Ježíši, Lauro.“ Položil si čelo na volant. „Jak to můžeš vydržet den co den a nezbláznit se z toho?“

Mohla by mu říct, že je to věc plánování, disciplíny a priorit. A modliteb a trpělivosti. Na konci toho zvláštního dne se musela hodně modlit.

Copak mohla očekávat, že představitelky dvou rivalských romantických časopisů se porvou v hale hotelu? To by si ani ve snu nepomyslela. Napadlo by ji, že po účinném zásahu proti dvěma dámám, které si trhaly vlasy, kousaly se a řvaly, budou muset dva lidi sešívat na ošetřovně? Pochybovala o tom.

Po téhle trapné události mohla čekat zájem tisku, kamery, otázky a povinnost poskytnout správné odpovědi. Ale vůbec se jí to nelíbilo.

Věci se nezlepšily, ani když přijela do Pretenses. Našla Kate povykující na Margo, která se zavrtala do jejích nedotknutelných přehozů.

Pak přišla zákaznice, která s sebou přivedla tři děti, a zatímco si vybírala zboží, děti se pěkně rozdivočily.

Výsledkem byla rozbitá váza, upatlaný pult a Lauřiny pocuchané nervy. Žena opustila obchod uražená, protože se jí dostalo pokárání, a ještě musela zaplatit vzniklou škodu.

Když se Laura vrátila domů, nečekal ji oddech. Musela se připravit na to, že se za týden zúčastní jako dobrovolník školního výletu do akvárií.

Na náladě jí nepřidala skutečnost, že Bongo jí vyjádřil svoji oddanost tím, že se vloupal do její skříně a rozcupoval tři boty, samozřejmě každou z jiného páru.

A zítra mají přijet rodiče.

Dobrá. Laura si přejela rukou obličej. Zvládne to. Domácí úkoly jsou vypracovány, Bongo potrestán a je nepravděpodobné, že by hotel Templeton utrpěl újmu malou epizodou, o kterou se postaraly dvě neukázněné ženy.

Laura se potřebovala nadýchat čerstvého vzduchu, což jí dalo příležitost zkontroloval, zda starý Joe upravil zahradu a zametl chodníčky. A protože se zapomněla zeptat Ann, jestli je vyčištěný bazén, půjde se přesvědčit sama.

Vyhrnula si rukávy a vyšla na chodbu. Když míjela Alin pokoj, na chvíli se zastavila a usmála se. Uslyšela obě své dcery, jak se se smíchem baví o nějaké mužské filmové hvězdě, která se ještě dlouho nebude holit.

Nic na světě nemůže být špatné, když se její dcery vesele smějí.

Vyklouzla zadními dveřmi. Věděla, že Ann by ji poučovala, ať nechá zahradnické povinnosti na Joeovi a jeho vnukovi. Ale Laura věděla, že mladý Joe se připravuje na závěrečné zkoušky. Dát vše do pořádku jí zabere deset dvacet minut. Kromě toho ráda čistila hladinu vody v bazénu speciálním odsavačem nečistot.

Dávalo jí to příležitost zasnít se v krásné kvetoucí zahradě. Starý Joe se pečlivě staral o bohatou květenu, hýřící všemi barvami.

Chodníčky byly čistě umetené, květiny zalité. „Budeme mít práci," řekla Laura štěněti, které se jí motalo kolem nohou. Už mu odpustila incident s botami, protože po výprasku vypadalo velice nešťastně a provinileji olízlo tvář. „Teď se posaď a chovej se slušně."

Bongo si lehl na okraj bazénu, hlavu si položil na chlupaté tlapky a pozoroval svoji paní očima plnýma lásky.

Stačilo stisknout tlačítko nového zařízení, které je uvnitř v domě, a bazén by se vyčistil automaticky. Musí si to poznačit, až se vrátí. Vlastně by si měla pořídit podobný elektronický záznamník, jako má Kate. Nosila by ho stále v kapse a na nic by nezapomínala.

Ale pro Lauru nebyl problém rozvinout hadici schovanou ve skříni u bazénu a nasadit na ni hubici. Mechanicky čistila bazén a při tom se nechala unášet sněním. Za chvíli půjde uložit děti. Je tak uklidňující, že se Ali konečně směje a objímají na dobrou noc.

Možná ztratila iluze o svém otci, ale je spokojenější sama se sebou. A na tom záleží nejvíc.

Pak si projde s Annie účty, uvažovala Laura dál. Kate spočítala, že se díky svým příjmům jakž takž drží nad vodou. Podle Lauřiných výpočtů se do půl roku mohou odvážit dělat první tempa.

Takže už nebude muset prodávat další šperky, jen v případě nejvyšší nutnosti. Nebude se muset vytáčet při otázkách ze strany Joshe nebo rodičů.

A možná, možná bude schopna našetřit tolik, aby přece jen mohla Ali koupit toho koně. Bude muset pořádně zrevidovat svoje vkladní knížky. Ale raději až zítra, řekla si, protože pomyslela na Michaela.

Chtěla za ním dnes večer zase zajít a zapomenout na všechno kromě bytí. Pocity. Udělal to pro ni, postaral se o to, že se cítila být středem vesmíru, když se s ním milovala.

Vždycky snila o muži, který nebude myslet na nic jiného než na ni, když ji bude svírat v náruči. Který se ztratí v ní stejně jako ona se rozplyne v něm. Který bude tak zaměřený na ni, že pro něho všechno přestane existovat a bude mít v srdci a v mysli jen ji.

Ach, jak ráda by věděla, co Michael skrývá v srdci.

To je problém, připustila si. Bezmyšlenkovitě pohybovala čistícím aparátem. Toužila po bláznivě romantické lásce, kterou si vysnila v mládí.

Seraphininu lásku, pomyslela si s tichým smíchem. Takovou, pro kterou je žena schopna zemřít.

No, nikdy by si nedovolila ztratit hlavu natolik, aby se vrhla z útesu do moře. Má děti, které musí vychovat, dům a kariéru, a to velmi zajímavou a slibnou.

Takže může šťastně prožívat to, co je mezi ní a Michaelem, a musí za to být vděčná. Víc než vděčná, pomyslela si. Dnes večer na sobě zase ucítí jeho ruce. Ty netrpělivé a mozolnaté dlaně, které si vezmou, co chtějí, a přivedou ji k divokému šílenství.

Přimějí ji k tomu, že bude volat jeho jméno.

„Co to, proboha, děláš?“

Když uslyšela ten ostrý tón, zařízení jí málem vypadlo z ruky. Trhla hlavou a uviděla ho, svého milence, jak stojí za ní, rozkročený a s rukama v kapsách. Vlasy měl rozevláté.

Laura musela překonat touhu skočit mu do náruče, ale otočila hlavu zpět. „Proč? Míchám omáčku, copak nevidíš?“

„Proč to, sakra, děláš ty?“ Dvěma skoky byl u ní. „Copak na to nemáš lidi?“

„Vlastně ne. Chlapce, který udržoval bazén, jsem propustila před dvěma lety, když jsem zjistila, že udržoval i Candy. Zdálo se mi to… nemístné.“

Michael se ani nepousmál. Pohled na to, jak vykonává takovou práci po vysilujícím pracovním dnu, ho rozčiloval.

„Tak si najdi jiného.“

„Mám pocit, že by to teď nebylo vhodné. Jsem schopná dělat to sama.“ Podívala se na něho pozorněji. „Zdáš se mi rozrušený, Michaeli. Měl jsi těžký den?“

Michael byl naštvaný ze spousty důvodů. Jeho dodavatel odhadoval dokončení stavby až za šest měsíců. Pak řešili plno problémů kvůli rozličným povolením, kontrolám a urbanistickým požadavkům. Ale hlavním důvodem jeho špatné nálady byla představa, že bude ještě půl roku nucen být Lauřiným podnájemníkem.

Nechtěl jím být, nechtěl jí nosit každý měsíc peníze. Nebyly to peníze, na čem mu záleželo. Byla to… nevhodnost toho všeho.

„Už jsem zažil lepší.“ Vzal jí hadici a začal sám čistit hladinu bazénu. „Ale nemluvili jsme o mně. Nemůžeš vychovávat dvě děti, mít dvě zaměstnání a ještě se zabývat takovými nesmysly. Proč ten hloupý bazén jednoduše nevypustíš?“

„Protože ráda plavu a protože existuje mnoho žen, které pracují víc než já a zvládnou všechno.“

„Ty ženy nejsou ty.“

„Ne, nemají krásný domov, který jim nikdo nevezme, a určitě nemají práci, kde jim nehrozí vyhazov, když náhodou nedodrží stanovený program.“

Laura byla zasažená na citlivém místě. „Nejsem zhýčkaná princezna, za jakou jsi mě vždycky pokládal. Jsem inteligentní a schopná žena, která umí docela dobře řídit svůj život. Jsem už šílená z lidí, kteří mi útěšně klepou na rameno a říkají ***ubohá Lauro.“*** Trhla vzdorovitě hlavou. „Nejsem ubohá Laura a můžu si sama vyčistit pitomý bazén. Dej mi to.“

„Ne.“ Michaela uklidnilo, když ji viděl takhle rozezlenou. V jejích šedých očích se zračila síla, tváře měla červené, zuby zaťaté. „Ještě chvíli, zlato, a hodím tě do bazénu. Je na to trochu chladno.“

„Fajn. Tak to udělej. Jsi přece muž a ti jsou schopní dělat podobné nepromyšlené skutky. Ale já jsem tě nežádala o pomoc,

nepotřebuji ji. Nepotřebuji ani tvoje báječné rady, ani kritiku toho, jak řídím svůj život.“

„Už se mi začínají třást ruce,“ reagoval Michael.

Laura zúžila oči do malých škvírek. „Ty bys taky potřeboval vymáchat.“

To je zajímavé, pomyslel si. Je v ní opravdu taková fyzická síla? „Myslíš? Chceš zkusit mě tam shodit?“

„Nechci, abys mi zašpinil vodu… ale ne! Bongo, ne!“ Laura zachytila koutkem oka, jak Bongo usilovně hrabe v právě zasazených maceškách. „Nech toho! Okamžitě přestaň!“ Rozběhla se ke štěněti, popadla ho a zamračeně se dívala na jeho čumák olepený hlínou. „Jak jsi to mohl udělat? Neříkala jsem ti, že se to nesmí? Je to špatné. Nesmíš hrabat v záhonech.“

Když ho pustila, aby se podívala na škody, Bongo vesele skočil do záhonu a pokračoval v hrabání.

„Řekla jsem ti, že se to nesmí. Přestaň. Proč mě neposloucháš?“

„Protože ví, že nejsi žádný protivník. Bongo.“ Bongo zareagoval na Michaelův hlas tím, že zvedl hlavu a bázlivě se zašklebil. Michael zvedl prst a ukázal jím dolů. Bongo vyskočil ze záhonu, otřepal se a způsobně se posadil.

Laura, zmítaná znechucením a obdivem, hvízdla mezi zuby. „Jak jsi ho tohle naučil?“

„To je dar.“

„To je úžasné.“ Znechucení pominulo. Laura si prohrábla vlasy. „Já neumím ovládat tříměsíční štěně.“

„Chce to jen trochu praxe a trpělivosti.“

„No, teď zrovna nemám čas na získávání praxe.“ Klečela v záhoně a sázela vyhrabané rostlinky zpět na jejich místa.

„A táky už nemám trpělivost. Starý Joe mě za tohle zabije.“

„Lauro.“ Ačkoli bylo zbytečné poukázat na zřejmou skutečnost, Michael na ni upozornil. „On pracuje pro tebe.“

„Ty toho víš,“ mudrovala a zoufale zahrnovala rostlinky hlínou. „Kdybych bez jeho dovolení jen přičichla k růži, on by…“ hlas se jí zlomil. „Neseď tam jen tak a pojď mi pomoct.“

„Myslel jsem, že ty pomoc nepotřebuješ.“

„Nech toho, Michaeli.“ Otřela si tvář rukou a zašpinila se od hlíny. „Nech toho a zachraň tyhle macešky, jinak já i Bongo skončíme v bazénu.“

„Když tak pěkně prosíš.“ Přiklekl k ní a vložil kořeny jedné macešky do jamky. Najednou uslyšel dlouhé zaječení.

„Takhle ne. Propánajána, nesázíš mamutí strom! Musíš být jemnější.“

„Promiň. Dělám to poprvé.“ Zavrtěl hlavou, když se pustila do práce s takovou vervou, že nešetřila ani svoje světlé kalhoty.

„To se třeseš hrůzou před každým ze svých zaměstnanců?“

„Máš zatraceně pravdu. Většina z nich je tady déle než já. Asi to bude tím.“ Její ruce, pokryté černou hlínou, teď srovnávaly a uhlazovaly povrch záhonu. „Nepoznal bys, že jsem tady něco napravovala. Ale koho to chci ošálit? Joe by přišel i na to, že jsi tady rozstříkl květinový sprej.“

„Vypadá to dobře.“

„Jenže ty nerozeznáš macešku od pelargónie,“ zamumlala Laura.

„To je nefér. Měl bych tě nějak…“

Najednou zvedl ruce k jejím tvářím a otiskl jí na ně zbytky hlíny. „Tu máš a ještě tady. Potřebuješ trochu přibarvit.“

„Asi se ti to zdá zábavné,“ Laura se snažila udržet si důstojnost. Otřela si tváře, ale výsledek byl ještě horší.

„Ne.“ Michael nabral plnou hrst hlíny a vetřel jí ji do vlasů. „Tohle je zábavné.“

„Škoda že nemám tvůj nevázaný smysl pro humor. Ale zkusím to.“ Otřela si špinavé ruce o jeho košili. „Tak. Teď umírám smíchem.“

Michael se podíval na košili. Před chvílí si ji oblékl. „Teď jsi rozhodla,“ řekl tiše.

Jeho tón ji varoval. Vyskočila na nohy a rozběhla se. Pes začal štěkat v divoké radosti. Lauře se podařilo uběhnout pár metrů, než ji chytil kolem pasu a vyzdvihl.

„Ty jsi začal,“ snažila se ho přesvědčit mezi salvami smíchu.

„Uh-huh. Takže to musím i skončit.“

„Já ti tu košili vyperu. Ouha!“ Svět se s ní zatočil, jak ji Michael uchvátil do náruče. „Pročpak jste, pane Fury, tak… energický, silný a

tak… co to děláš?“ Její údiv se změnil v paniku, když si uvědomila, kam míří, a pochopila, co chce udělat. „Michaeli, to už není zábava.“

„Jen můj zvrácený smysl pro humor,“ odpověděl jí, stoje už na okraji bazénu.

„Ne. Myslím to vážně, Michaeli.“ V sebeobraně mu sevřela paže kolem krku. „Jsem celá špinavá, je chladno a právě jsme vyčistili bazén.“

„Jen se podívej, jak se jeho hladina leskne.“ Ovládaje její divoké kroucení, shodil boty. „Vypadá v tom soumraku pěkně, že?“

„To mi zaplatíš,“ vyhrožovala Laura. „Přísahám, že mi to zaplatíš, jestli se od…“

„Zadrž dech,“ poručil jí a skočil.

Sotva Laura dopadla do vody, začala křičet a nadávat: „Ty blázne. Ty idiote. Ty…“ A už se zalykala vodou, protože Michael ji rázem potopil.

Ale nepočítal s tím, že Laura Templetonová bývala kapitánkou plaveckého družstva. Měla jednu zásuvku plnou medailí a uměla plavat rychleji než její bratr.

Zatímco Michael šlapal vodu a hlasitě se smál, Laura se mu protáhla mezi nohama a chytila ho za místo, kde jsou muži nejcitlivější. Pořádně stiskla. Jakmile uslyšela jeho řev, spokojeně se usmála a plavala ještě níž.

Vynořila se daleko od něho a čekala, až popadne dech.

„Teď teprve to byla zábava,“ řekla s úsměvem a dozadu si uhladila mokré vlasy.

Michael už popadal dech a pozoroval ji přimhouřenýma očima.

„Chceš nečistý boj, lásko?“

„Tady jsem já ve svém živlu, Michaeli. Ty jsi v tom až po uši.“

„Myslíš?“ Kdysi býval taky dobrý plavec. Ponořil se.

Laura byla rychlejší a hbitější, než si myslel. Znal svoje slabiny – mohla mu uniknout, když se potopila až ke dnu. Dokázala rychle měnit směr a kličkovat.

Vynořili se a chvíli se pozorovali. „Mokré džíny člověka svírají.“

Laura pohodila hlavou. „Když potřebuješ výmluvu…“ Vylovila jednu botu a vzdychla: „Čtyři páry během jednoho dne. To je rekord.“

Voda kolem ní se vlnila. Blůza z jemného materiálu se jí přilepila na tělo a zdůraznila její plnou hrud a útlé boky. V sedavém soumraku se jí kudrnaté vlasy leskly, jako by byly ze zlata.

„Teď hraješ ty nečistou hru," zamumlal Michael.

Laura si vylila z boty vodu a mrkla na Michaela. Ruku měla zvednutou a pozorovala ho, jak se k ní pomalu blíží. Když připlaval těsně k ní, ucítila jeho ruce na svých stehnech, pak na bocích a nakonec na prsou.

„Michaeli." Bota vyletěla nad jejich hlavy a spadla opodál do vody. „To nemůžeme."

„Chci tě jen políbit." Jeho ruce jí sklouzly za záda a pak na zadek. „A dotýkat se tě. A trochu si zašpásovat."

„Ach." Otáčela hlavu sem a tam, až jeho zuby dostihly její ret. „Dobře, jestli je to všechno."

Objala ho a nechala se jím táhnout chladnou vodou. Její ústa byla po chvíli čím dál hladovější a znovu a znovu hledala jeho.

Michaelem projel silný záchvěv touhy. Laura ho pevně svírala nohama a její pevné štíhlé tělo se vášnivě tisklo k jeho. Navíc začala svůdně pohupovat boky.

„Lauro…"

Ale ona mu odpověděla netrpělivým zasténáním. Její prsty se mu vpletly do vlasů a zaryly se mu do šíje. Michael pocítil bolestnou touhu.

„Přestaň na chvíli."

„Chci tě." Zašeptala to zastřeným hlasem, vyslala vřelá slova k jeho rozpálené kůži. „Chci tě. Chci tě."

„Tady to nejde." Nebo ano? Mysl se mu zatemnila, když se její ústa znovu přisála k jeho. Potopil se s ní. Její vlasy se vznášely, vypadala jako mořská panna, která se na ně dívala ze dna bazénu.

Chtěl zůstat ponořený s ústy na jejích. Chtěl se ponořit do světa, kde není vzduch ani světlo. Kde není nic než ona a jejich touha.

Když se vynořili, Michael zatřásl hlavou, aby si ji pročistil. Pak se znovu odrazil, aby se udrželi na hladině. „Ne." Nikdy by nevěřil, že za takových okolností řekne někdy ženě tohle slovo. Přitlačil si

její hlavu na prsa a byl v tu chvíli velice slabý. „Budeš muset chvíli počkat.“

Plula vedle něho, oslněná triumfem. „Já jsem tě svedla.“

„Zlato, málem jsi mě zabila.“

Pohodila hlavou a zasmála se. „Svedla jsem tě,“ opakovala a obličej jí zářil. „Netušila jsem, že to umím. Je to… osvobozující.“

„Můžeš za mnou večer přijít a budeš tak osvobozená, jak budeš chtít. Teď mě obejmi.“

Pověsila se mu na krk a zaklonila hlavu, aby mu viděla do obličeje. „Chceš ze mě zase strhávat šaty?“

„Myslím na to pořád.“

„Já je strhám z tebe. Jsem zvědavá, jaké to bude, strhávat z tebe oblečení a… kousat tě. Někdy si přeju kousnout tě do…“

„Přestaň.“ V sebeobraně ji chytil za vlasy a přitiskl si její tvář na rameno. „Myslím, že jsem stvořil příšeru.“

„Nevěděla jsem, že jsem taková. Ty jsi jen stiskl správné tlačítko. Líbí se mi to.“ Znovu se zasmála a prohnula se dozadu, takže její trup vyplul na hladinu. „Přijď dnes večer sem, a až budou všichni spát, půjdeme nazí do bazénu a budeme se milovat ve vodě. Pak se půjdeme projít k útesům a pomilujeme se tam, jako Seraphina a Felipe.“

Podívala se na něho. „Chci udělat něco bláznivého.“

Michael byl ochoten udělat něco bláznivého hned teď, ale najednou uslyšeli něčí kroky. Michael rychle chytil Lauru jinak a doufal, že příchozí neviděl, jak nevhodně držel paní domu.

„Lauro?“ Obočí Susan Templetonové se vyklenulo údivem. Nepovažovala se za ženu, kterou snadno něco překvapí, ale dost jí otřáslo, když uviděla svoji dceru uprostřed bazénu pověšenou na nějakého muže.

„Mami?“ Nejdřív se dostavil šok a vzápětí Lauře zahořely tváře rozpaky. Málem se potopila, ale Michael ji držel pevně. „Už jste přijeli?“

„Ano, přijeli.“

„Ale my jsme vás čekali až zítra.“

„Skončili jsme o něco dřív.“ Matka mluvila uhlazeně. Byla to přece uhlazená žena. Malá a křehká jako její dcera. Vypadala velmi

elegantně v cestovním kostýmku od Valentina. Zajímavý obličej rámovaly tmavě blond vlasy s dívčím sestřihem.

„Řekli jsme si," prohlásila s jemným nádechem údivu, „že vás překvapíme. Myslím, že se nám to povedlo."

„Ano. Já jsem zrovna… my jsme… Jaká byla cesta?" vykoktala Laura nakonec.

„Fajn." Zdvořilost za všech okolností. Susan přistoupila blíž k bazénu a usmála se. „To je Michael, že? Michael Fury?"

„Ano." Michael trhl hlavou, aby odhodil dozadu mokré vlasy. „Jsem rád, že vás zase vidím, paní Templetonová."

Kapitola patnáct

„Kdybych věděla, že přijedete už dnes, uspořádala bych prima večeři a sezvala bych zbytek rodiny." Upravená a převlečená Laura seděla na verandě vedle otce.

„Jedli jsme v letadle." Thomas ji pohladil po ruce. Díky diskrétnosti své ženy nevěděl, co Laura prováděla před hodinou v bazénu. „Zítra je všechny uvidíme. Přísahal bych, že holky vyrostly od Vánoc aspoň o deset centimetrů."

„Vypadá to tak." Laura si lokla brandy. Matka byla nahoře. Trvala na tom, že uloží vnučky. Laura věděla, že jí nemůže zkazit radost. „Jsou tak nadšené, že jste tady. Netušili jsme, že se přijedete podívat před létem."

„Chceme vidět Katie," odtušil otec. Ale to je jen jeden z důvodů, říkal si v duchu. „Nedovedu si představit, že naše malá Katie bude mít dítě."

„Celá září. Vím, že je to klišé, ale je to pravda. Mají oba s Byronem obrovskou radost. A počkej, tati, až uvidíš J.T. Je bezvadný. Už si sedá a celý den se směje. Nejraději bych ho samou láskou snědla." Laura si skrčila nohy pod sebe a podívala se na otce přes okraj koňakové sklenky. „A jak se máte vy?"

„Jsme fit a v pohodě."

Určitě to byla pravda. Její otec byl hezký muž, jeden z těch, kteří si nemysleli, že zdraví je samozřejmost. Byl disciplinovaný, cvičil a měl hodně zájmů. Taky si nemyslel, že dobré obchody a úspěch mu

spadnou z nebe. Pečlivě sledoval dění kolem sebe. Nemyslel si ani, že pro jeho rodinu je štěstí samozřejmostí, a neustále ji hlídal v srdci i v mysli.

Výsledkem jeho životního stylu bylo pevné a svalnaté tělo – na padesátníka byl štíhlý a silný – a pohledný obličej. Oči měl kouřově šedé jako jeho dcera a ve vlasech mu prosvítaly šediny.

„Ty nevypadáš fit a v pohodě," řekla a usmála se, když otec pozdvihl obočí. „Vypadáš úžasně."

„A ty vypadáš šťastně."

Uklidňovalo ho to, ale starosti si dělal s příčinou jejího štěstí. Byl to, jak se zmínila Annie, přechodný stav navozený Michaelem Furym? Nebo našla jeho holčička konečně svůj pevný bod ve vesmíru?

„Už zase máš trochu času i pro sebe?"

„Ano, mám se teď dobře." Nebyla to přesná odpověď, ale byla to pravda. „Vyřešila jsem problémy s Ali. Ona je šťastnější a já taky. Mám ráda svoji práci. Moje sestry mi neustále dodávají nové děti na hraní." Laura si povzdechla a opřela se pohodlně do křesla. „Už dlouho jsem se necítila tak spokojená."

„Máme o tebe s mámou starost."

„Já vím. A nebudu vám říkat, že to není třeba. Ale můžu vám říct, že se cítím skvěle. Lip než skvěle."

„Slyšeli jsme, že Peter se bude ženit." Laura se kousla do rtu. „S Candace Litchfieldovou."

„Svět se točí dál," zamumlala Laura.

„Lidé si s takovou zvěstí pospíší, to víš. Vyrovnala ses s tím?"

„Zpočátku mě to zaskočilo," přiznala Laura, když si vzpomněla na zmatek, který pocítila při té zprávě v klubu. „Podlomila se mi kolena, když jsem se to dozvěděla. Hlavně z toho důvodu, že jsem si nedovedla představit Candy jako macechu svých dětí. Měla jsem strach, jak to přijmou."

„A?" zeptal se otec tiše s rukou položenou na její.

„A teď se všechno upravilo a nikomu to už nevadí." Otočila ruku v jeho a stiskla ho. „Opravdu už je mi to jedno. Děvčata si zvykla. V květnu půjdou na svatbu, protože je to správné. Nemusí se starat o

Candy, ale mohou být zdvořilé. Pak přijedou domů,“ dodala. „A budeme žít dál svým životem.“

„Jsou to hodné holky,“ souhlasil Thomas. „Správné a vychované. Vím, že to pro ně není jednoduché, ale mají tebe. Ale mně jde teď hlavně o tebe.“

„Nemusíte se o mě bát. Vlastně jsem přišla na to, že Peter a Candy se k sobě náramně hodí.“

Otec se na chvíli odmlčel a přejel si jazykem horní zuby. „A teď si popovídáme o něčem zajímavějším.“ Thomas se opřel a usmál se. „Povykládej mi o tom zvláštním pěstním souboji, který se včera odehrál v hale hotelu.“

Když se Susan vrátila do přízemí, přivítal ji veselý smích jejího manžela doprovázený dceřiným rozpustilým chichotem. Chvíli postála a s radostí pozorovala scénu. Mohla by spočítat všechny týdny a měsíce, které uplynuly od doby, kdy se její malá holčička naposledy takhle uvolněně smála.

Přemýšlela. Jestli se o tohle zasloužil Michael Fury, měla by mu být vděčná. Ať si Annie myslí cokoli. Jako žena uměla pochopit a posoudit potřebu jiné ženy mít aspoň jednou a aspoň krátce za milence nebezpečného muže.

Jako matka… no, uvidíme.

„Tommy, tvoje vnučky chtějí políbení na dobrou noc.“ Její muž pružně vyskočil. „Už běžím.“

„A ne víc než jednu pohádku,“ varovala ho Susan. „Musíš se z toho nějak vyvlíknout.“ Pohladil ji po tváři a odešel.

„Bude tam nejméně hodinu,“ podotkla Susan. Přistoupila k baru a nalila si brandy. „A my budeme mít čas pohovořit si o Michaelu Furym.“

Laura si opět uvědomila, že její matka nikdy nechodí kolem horké kaše. „Josh ti určitě řekl, jak přišel Michael o dům.“

„Ano, to pozadí znám, Lauro.“ Moje dcera je ve vytáčkách šampión, pomyslela si. „Chová koně a pronajal si naše stáje.“

„Má nádherné koně.“ Laura se chytala stébla. „Musíš je vidět. Někteří ovládají různé triky. Je to úžasné. Učí taky holky jezdit. Jsou do něho úplně zblázněné.“

„A ty? Jsi do něho taky blázen?“

„Holkám to jedině prospěje, když budou mít kolem sebe muže, který se jim bude věnovat.“

Trpělivost, říkala si Susan a pohladila Bonga. Jen jedna z mnoha změn, uvažovala, když Bongo radostně vrněl pod její rukou. „Ptala jsem se na tebe, Lauro. Jaké ty k němu chováš city?“

„Mám ho velice ráda. Je hodný a laskavý. Nechtěla by sis něco zakousnout? Nějaké ovoce, nebo sýr?“

„Ne, nechci ani ovoce, ani sýr.“ Susan sáhla na dceřinu nervózní ruku. „Miluješ ho?“

„Já nevím.“ Laura zadržela dech a setkala se s matčiným pohledem. „Spím s ním. Je mi líto, jestli s tím nesouhlasíš.“

„Já nemohu nesouhlasit s něčím tak osobním z tvého života.“ Ale píchlo ji u srdce. „Jsi opatrná?“

„Jistě.“

„Je velmi přitažlivý.“

„Ano, to je.“

„Není jako Peter.“

„Ne,“ souhlasila Laura. „Není vůbec jako Peter.“

„Proto tě přitahuje? Protože je úplně jiný než tvůj bývalý manžel?“

„Nepoužívám Petera jako měřítka.“ Laura zneklidněla. „Možná v určitém ohledu ano. Je složité nesrovnávat, když znám jen dva muže. Nespím s Michaelem proto, abych někomu něco dokázala, ale protože on ví… Chci ho. A on chce mě.“

„Bude ti stačit, Lauro?“

„Nevím. Teď mi stačí.“ Laura se otočila a přešla ke krbu. Oheň hořel mírně, a tiše, bylo slyšet jen jemné syčení. „Neměla jsem štěstí. Chtěla jsem, aby všechno bylo perfektní. Abych já byla perfektní. Možná jsem se chtěla vyrovnat tobě.“

„Ach, miláčku.“

„To není tvoje vina,“ dodala Laura rychle, protože matka vyskočila z křesla. „Prosím tě, neber si to tak. Jen jsem vyrůstala a viděla tě vedle sebe, jaká jsi byla a jaká jsi. Tak moudrá a schopná a bezchybná.“

„Já nejsem bezchybná, Lauro. Nikdo není takový.“

„Ale ty jsi pro mě taková byla. A jsi. Nikdy jsi nezaváhala, neklopýtla a nenechala mě na holičkách.“

„Klopýtla jsem.“ Matka přešla pokoj a vzala dceru za ruce. „Mnohokrát. Měla jsem tvého otce, který mi pomohl vrátit ztracenou rovnováhu.“

„A on měl tebe, abys mu pomáhala. To jsem vždycky chtěla, o tom jsem snívala. Mít takové manželství a život a rodinu, jako jste měli vy. A nejsem zas tak pobloudilá, abych si myslela, že vás to nestálo mnoho úsilí a chyb a bezesných nocí. Ale vám se to podařilo. Mně ne.“

„Rozčiluje mě, když se obviňuješ.“

Laura zavrtěla hlavou. „Neobviňuji se ze všeho, ale vím, že nejsem zcela bez viny. Dala jsem si laťku moc vysoko. Pokaždé, když jsem ji musela snížit, to bylo těžší. Už to nechci znovu zažít.“

„Pokud si ji dáš příliš nízko, můžeš minout velký cíl.“

„Možná. Ale já se nechci snažit dosáhnout víc, než mám. Část mě bude vždycky chtít to, co máte vy dva s tátou. Nejen pro sebe, ale pro děti. Ale jestli to nemám v kartách, oželím to. Chci jim dát to nejlepší, co zmůžu, a sobě taky. Teď je Michael důležitou součástí toho všeho.“

„A on ví, jak je důležitý?“

Laura pokrčila rameny. „Většinou je těžké definovat, jak je Michael informovaný. Ale já vím jedno. Peter mě nikdy nemiloval, nikdy.“

„Lauro…“

„Ne, je to pravda a já s tím můžu žít.“ Vlastně zjistila, že je to daleko snazší, než si myslela. „Ale já jsem ho milovala a vzala jsem si ho a žila jsem s ním deset let. Pro oba dva i pro děti by bylo lepší, kdybych se to nesnažila vydržet tak dlouho a kdybych raději přiznala neúspěch a odešla dřív.“

„Myslím, že nemáš pravdu,“ namítla tiše Susan. „Dělala jsi všechno pro to, abys udržela manželství a rodinu. Když se ohlédneš zpátky, víš, že jsi udělala, co bylo v tvých silách.“

„Možná.“ Možná se někdy ohlédnu zpátky. „S Michaelem nemusím nést břemeno udržování něčeho v chodu, nebo žít s iluzí, že

mám muže, který mě miluje a chce totéž, co chci já. Už si ani nepamatuji, kdy jsem byla naposledy tak šťastná.“

„Pak jsem já šťastná s tebou.“ A budu se řídit vlastní hlavou, dodala v duchu Susan. „Teď pojďme zachránit tátu,“ prohlásila a zavěsila se do Laury. „Než si ho holky úplně obtočí kolem prstu.“

Thomas Templeton se rozhodl pro inovaci svého sídla toho roku, kdy se oženil se Susan Conroyovou. Nechal přistavět byt ve věži. Dům stál už sto let a téměř každá generace upravovala a rozšiřovala původní projekt.

Thomas měl smysl pro zábavnost a romantiku. V pokoji ve věži se nesčetněkrát miloval se svou ženou. V rokokové posteli v kruhové místnosti počali obě svoje děti. Ale Susan vždycky tvrdila, že Joshe vytvořili na koberečku před krbem.

Nikdy se s ní o to nepřel.

Teď spolu seděli na stejném koberečku před krbem, ve stříbrné nádobě se chladilo šampaňské a vysokými okny sem pronikal měsíční svit.

„Myslím, že mě chceš svést.“

Podal jí sklenku šumivého vína. „Jsi tak temperamentní, Susie.“

„A dost chytrá, abych tě nechala při tom.“ Usmála se a pohladila ho po tváři. „Tommy. Jak je možné, že uteklo tolik let?“

„Vypadáš pořád stejně.“ Přitiskl rty na její dlaň. „Jsi pořád tak hezká a svěží.“

„Teď mi ale trvá hodiny vytvořit takové zdání.“

„To není zdání.“ Položil si její hlavu na rameno a pozoroval hru ohně. „Vzpomínáš si na naši první noc tady?“

„Vynesl jsi mě sem po schodech. A když jsi mě postavil, nemohla jsem uvěřit svým očím. Všude byly květiny, vypadalo to tady jako v zahradě, postel byla plná růží. Víno se chladilo a svíce zářily.“

„Ty jsi plakala.“

„Ohromil jsi mě. Dělal jsi to vždycky a pořád to děláš.“ Zvedla hlavu a přejela mu rty po bradě. „Věděla jsem, že jsem ta nejšťastnější žena pod sluncem, protože mám tebe a protože mě

miluješ tak, jak jsi mě miloval. A že mě chceš tak, jak jsi mě chtěl.“ Zavřela oči a sklonila hlavu. „Ach, Tommy.“

„Řekni, co tě trápí. Je to Laura, že?“

„Nemůžu snést pomyšlení na to, že trpí. Vydržím všechno, ale tohle ne. Vím, že děti mají jít svojí cestou a bojovat si své bitvy, přesto mi to láme srdce. Pamatuji si na den, kdy se narodila a schoulila se mi do náruče. Byla tak malá a byla mi tak drahá.“

„Ty si myslíš, že Michael Fury jí zlomí srdce?“

„Já nevím. Přála bych si to vědět.“ Vstala a přešla k oknu. Zadívala se k útesům. Věděla, že útesy Lauru přitahovaly od dětství. „Vědomí, že už má zlomené srdce, mě ubíjí. Mluvila jsem s ní, když jsi byl nahoře u děvčat. Uvědomila jsem si, že se sice statečně snaží přebudovat svůj život, ale jedna její část je tak zranitelná, tak nechráněná. Ona je přesvědčená, že selhala, Tommy.“

„Selhala, sakra,“ rozzuřeně vyskočil. „Peter Ridgeway selhal, a to v každém směru.“

„A neselhali jsme my, když jsme ji nebyli schopni ochránit?“

„Mohli jsme ji zastavit?“ Tuhle otázku si kladl už nejméně po sté. „Mohli jsme?“

„Ne,“ odpověděla Susan po chvíli. „Mohli jsme to odložit, mohli jsme ji přemluvit, aby počkala. Pár měsíců, rok. Ale byla zamilovaná. Chtěla mít to, co jsme měli my. To mi řekla dnes večer, Tommy. Chtěla prožít to, co jsme prožili my.“

Když jí položil ruku na rameno, stiskla mu ji. „Mrzí mě, že to nemohla mít. Zejí byl odepřen ten pocit bezpečí, vzrušení a krásy vztahu. Teď už nevěří, že ji to někdy potká.“

„Je mladá, Susie. Laura je krásná a milá mladá žena. Ještě se zamiluje.“

„Už je zamilovaná. Má ráda Michaela Furyho, Tommy. Ona si to nepřipouští, chrání se tím, že vše svádí jen na sexuální přitažlivost.“

„Prosím,“ Tommy sebou trhl. „Není pro mě snadné myslet na moji holčičku takhle.“

Zasmála se a otočila se k němu. „Tvoje malá holčička prožívá žhavý románek s Joshovým rebelantským přítelem.“

„Měl bych ho zastřelit?“

Znovu se zasmála. „Ach, Tommy, zaseje to stejné a my to nemůžeme ovlivnit. Nemůžeme dělat nic jiného než čekat a nevzdávat se naděje.“

„Mohl bych s ním… promluvit.“

„Ano. Ty bys mohl, nebo já… Ale stejně bychom nezměnili Lauřino myšlení nebo její srdce. On je velice hezký.“ Thomas se překvapeně zamračil a zadíval se jí do očí. „Opravdu?“

„Absolutně zničující a nebezpečný krasavec. Je sexy jako sám hřích.“ Koutky úst jí zacukaly, když si všimla, jak se ještě víc zamračil. „A v očích má takový ten ďábelský pohled, který každé ženě vyrazí dech při pomyšlení, že by byla jeho vyvolenou.“

„To si opravdu myslíš?“

Pohladila ho po tváři. „Chci tím říct, že obdivuji její vkus a její štěstí jako žena, ale jako matka se ho bojím.“

„Možná bych si s ním měl promluvit. Brzo.“ Pak se nadechl. „Sakra, Susie. Měl jsem ho vždycky rád.“

„Já taky. Bylo v něm něco syrově poctivého. Ať si Annie myslí cokoli, není a nikdy nebyl darebák. Je prostý.“

„A chceme, aby se naše dcera vázala na prostého muže, který odešel v osmnácti na moře a pak dělal množství různých povolání, o nichž se ve vyšší společnosti nemluví?“

Trhla sebou. Napadla ji stejná myšlenka. „Zní to poněkud snobsky.“

„Podle mě je v tom rodičovská starost. Nezáleží na tom, je-li Lauře pět, nebo třicet, pořád o ni máme stejné obavy.“

„A lidé, jako je Michael, přicházejí a odcházejí v souladu se svými rozmary,“ řekla tiše. „Neberou ohled na kořeny. Laura se bez nich neobejde. Ale z toho, co mi řekla, vyplývá, že děvčata k němu přilnula. Jaké by to pro ně bylo, kdyby z jejich života zmizel další muž? Nemůžeme dělat nic jiného, než být tady pro ně.“

„Pak to uděláme. Sledovali jsme, jak Margo a Kate překonaly svoje problémy. Laura je taky překoná.“

„A mají jedna druhou.“ Susan se otočila a teď se oba dívali k útesům.

„Všechna tři naše děvčata jsou tady jedna pro druhou. Ten obchod je pro ně přímo magická záležitost. Ať se stane cokoli, Laura má Margo a Kate a má taky hrdost na to, co jsme vybudovali.“

Thomas jí položil ruku na srdce. „Chtěla bych, aby měla svoje sny. Chtěla bych, aby měla to, co máme my. Chci věřit, že jednou také bude stát u okna a dívat se na moře s mužem, který ji bude objímat. S mužem, který ji bude milovat a bude stát při ní. S mužem, s nímž se bude cítit tak, jak se já cítím s tebou.“

Vzala jeho obličej do dlaní. „Tomu budu věřit. A jestli má v sobě něco ze mě, bude bojovat za to, co chce. Tak, jako jsem já bojovala o tebe.“

„Tys mě přehlížela,“ připomněl jí. „Nevěnovala jsi mi ani chvilku.“

Pomalu se usmála. „A ono to zabralo, že? Dokonale. Jednoho dne jsem tě nechala, abys mě našel v rozkvetlé zahradě. A nechala jsem tě, abys mě políbil. Takhle.“ Zvedla k němu ústa a vřele ho políbila. „A Tommy Templeton, který neodhalil nastraženou past, se chytil.“

„Tys byla odjakživa intrikánka, Susie.“ Popadl ji do náruče a rozesmál se.

„A dostala jsem, co jsem chtěla,“ zamumlala Susan, když ji pokládal na kobereček před krbem. „Přesně to, co chci i teď.“

Laura se procházela po útesech a všimla si světla ve věži. Na chvíli zahlédla siluety objímajících se rodičů. Byl to hezký pohled, který ji zahřál u srdce.

Otočila se k moři a uvažovala. Hodí se k sobě dokonale. Jejich životní rytmus, styl, cíle, potřeby.

Pochopila už dávno, že to, co je mezi jejími rodiči, není tak samozřejmé, a že takový vztah je spíš hoden obdivu.

Její nová perspektiva jí přinesla ještě víc obdivu k rodičům.

Procházela se sama po pobřeží, což už nedělala týdny. Chtěla Michaela. Pocit hluboké touhy v ní zůstával neustále a naléhavě. Ale dnes večer za ním nepůjde. Věděla, že ji ani nečeká.

Rozloučili se rozpačitě. Ona byla zahanbená, že ji matka našla v bazénu s mužem. On byl značně nesvůj. Říkala si, že oba potřebují trochu času na uklidnění.

Světlo z jeho bytu silně zářilo i přes mraky, které postupně zakrývaly oblohu, hnány západním větrem. Laura, která znala povrch útesů stejně dobře jako vlastní verandu, bezpečně sestoupila níž na svoji oblíbenou římsu.

Tam se posadila a nechala vítr, aby jí čechral vlasy. Zaposlouchala se do hučení mořských vln. Tady, uprostřed šepotu duchů, přemýšlela o ztracené lásce a byla klidná.

Michael ji viděl ze svého okna, jak kráčí po pobřeží v dlouhé volné bundě, která za ní vlála jako plášť. Byl to romantický a tajemný obraz. Přiložil ruku na sklo, jako by chtěl Lauru zachytit. Pak ji zvedl, rozzlobený sám na sebe.

Nešla za ním. Je to malý zázrak, pomyslel si a zasunul si palce do kapes. Pozoroval ji, jak ladně zdolává skalní výstupky a rozsedliny. Její rodiče se vrátili a s nimi přijde i vědomí, že ona patří do jiného světa.

Laura Templetonová si může vydělávat na živobytí, může čistit vany, ale pořád zůstane Laurou Templetonovou. A on bude stále Michael Fury ze špatné strany kopce.

Předpokládal, že Laura teď bude mít plno práce. Plánování rodinných večeří a posezení během pobytu rodičů, ty krásné a exkluzivní záležitosti, provoněné spoustou květin, pro které renovovali svůj dům.

Pak bude oběd v klubu, tenisový turnaj, erudovaná konverzace u kávy a brandy.

Podobné rituály mu byly cizí.

A netoužil se k nim připojit.

Jestli ho odmítne, co se změní? Pokrčil rameny a odvrátil se od okna. Strhl ze sebe košili. Mohl by ji ještě jednou nebo dvakrát hodit do sena, kdyby chtěl. Sex není nic než slabost. Mohl by ji využít, aby uspokojil sám sebe.

Odhodil košili a zuřil, že nemá po ruce něco těžšího, čím by mohl praštit. Sakra, jak by ji chtěl. Teď. Tady.

Kdo si sakra myslí, že je?

Kdo si sakra myslí, že je on?

Obličej stažený vztekem, shodil boty a hodil je proti zdi.

Věděl přesně, kým je on a taky kým je ona. Laura Templetonová ho využila, protože byl po ruce a byl připravený. Ale ještě s ní neskončil.

Dnes večer z něho chtěla strhat džíny. Nechá ji, ať má dnes klidnou a tichou noc. Protože další její noci nebudou klidné a tiché.

Lehl si nahý do postele a zahleděl se na strop. Bude ji mít zase tam, kde ji chce mít. Do háje s jejími rodiči, přítelkyněmi a s perfektním rodokmenem.

Začala si s bastardem. Teď se s tím musí vyrovnat.

Laura vztáhla paže nahoru. Rukávy jí spadly až k loktům a chladný čerstvý vzduch ji zastudil na kůži. Vybavila si, jak ji hladívá Michael. Nejdřív náruživě a drsně a po chvíli zase s překvapující jemností a něžností.

Má tak mnoho zájmů, říkala si, a tak mnoho potřeb. A dokázal v tak krátké době probudit i v ní spoustu zájmů a potřeb. Teď už není spící Růženka, ale před ním spala celé desetiletí. Čekala na něho a našla ho.

A on našel ji. Našli se navzájem. Tak proč tady sedí sama a snaží se upravit svoje plány pro příští den a pro ty další? Zítřek jistě přijde. Teď by mohla být s ním. Měla by za ním jít. Pevně zavřela oči. Jestli se u něho bude ještě svítit, až se otočí, půjde za ním. To bude znamenat, že na ni čeká.

Postavila se, zadržela dech a otočila se. Ale uviděla jen tmavou siluetu domu.

Nečeká na ni. Chvíli si třela rukama paže, aby zahnala chlad. Jsem blázen, říkala si. To není odmítnutí. Byl jen unavený a šel si lehnout. Ona by měla udělat totéž. Zítra má spoustu povinností a bude lépe, když se na to dobře vyspí.

Nemusí spolu trávit každou noc. Nic takového si neslíbili. Nic takového, opakovala si zlostně a obrátila se k moři. Žádné sliby, žádné plány, žádná zbytečná slova.

Tohle opravdu chtěla? Neměla by vědět víc? Co je to v ní za slabost, že nechce slyšet slova slibů a plánů? Neměla by být spokojená s tím, že konečně prožívá sen?

Nezáleží na tom, co si nalhává, uvědomila si a posadila se. Nezáleží na tom, co řekla matce, Margo nebo Kate. Nebo co řekla Michaelovi. Byly to lži. Ona, která byla známá tím, že není dobrý lhář, lhala.

Miluje ho. Tak hloupě ho miluje a nikdo o tom nemá potuchy. Viděla v duchu zítřek, budoucnost za rok, za deset let. Milenci, partneři, rodina. Další děti, domov, spokojený život.

Lhala jemu, všem ostatním i sobě. A teď bude muset ve lžích pokračovat a žít v nich.

Vůči němu to není fér, protože on jí nelhal. Chtěl ji a ona nepochybovala, že po ní toužil. Měl rád její děti, podal jí pomocnou ruku. Dal jí svoje tělo, probudil její a nabídl jí přátelství, kterého si považovala.

A ještě nebyla spokojená.

Je sobecká, nebo jen hloupá? Nezáleží na tom. Vytvořila si iluzi a bude v ní pokračovat. Nebo ho ztratí.

Až to mezi nimi skončí, nebude litovat a proklínat boha. Přežije to, život je dlouhý a cenný a zaslouží si, aby si z něho vzala to nejlepší. Až přijde čas a ona bude muset žít bez něho, zůstane jí v paměti, jaké to je znovu cítit a milovat. A bude vděčná.

Opřela se rukou o kámen, aby mohla vstát. Její prsty sevřely něco kulatého. Jako by věděla, že je to tady a čeká to na ni. S bušícím srdcem zvedla ten předmět a prohlédla si ho ve svitu měsíce.

Před očima se jí zaleskla zlatá mince. Nedotčená po sto padesát let, uvědomila si Laura. Od té doby, co ji nešťastná a zoufalá dívka schovala pro svého milence. Ta mince symbol snu, slibu a ztráty, jí ležela uprostřed dlaně ,

„Seraphino,“ zašeptala Laura. Dech se jí zastavil, když sevřela minci a pocítila divokou touhu mladé a neklidné dívky. Laura se schoulila do klubíčka a na skalní římse vysoko nad divokými vlnami a rozplakala se.

Kapitola šestnáct

Mladý kaštanový hřebec byl silný, hezký, ale tvrdohlavý jako prašivý mezek. Michael se mu snažil dokázat, že je ještě tvrdohlavější.

„Bože, ty malý bastarde, zvládneš to. Víš jak.“

Hříbě jako by chtělo říct, že to tak snadno nepůjde, sklonilo hlavu, očima zašilhalo směrem k Michaelovi a zůstalo stát. Sváděli spolu boj už šest měsíců a každý z nich chtěl zvítězit.

„Myslíš si, že budeš pořád kopat?“ Michael popadl do ruky kriketovou pálku a hříbě zastříhalo ušima. „Určitě to máš zase v úmyslu, ale jestli to jen zkusíš, budeš žrát hlínu.“

Postoupil o krok dopředu a hříbě couvlo. Michael nebezpečně přimhouřil oči. „Stůj!“

Kůň vyzývavě zahrabal kopytem. Ale Michael se přibližoval. „Půjdeš se se mnou projít,“ oznámil zvířeti Michael. Druhou rukou sevřel uzdu. Hřebec se začal otáčet, aby mu mohl uštědřit kopanec zadní nohou.

„Opovaž se uhodit to zvíře.“

Jak Michael, tak kůň sebou trhli a podívali se, odkud se ozvalo to ostré varování.

„Měl by ses stydět.“ Rozčilená Susan popadla koně za uzdu a postavila se mezi něho a Michaela. „Nezajímá mě, jestli ti patří, nebo ne. Na mém pozemku se nebude týrat žádné zvíře.“

Hřebec pochopil, že sympatie příchozí jsou na jeho straně, sklonil proto hlavu a dloubl Susan do ramene.

„Hergot,“ zamumlal Michael. „Podívejte, paní Templetonová, já…“

„Takhle zacházíš se svými koňmi? Biješ je, pokud nedělají to, co ty chceš? Ty surovce.“ Susan měla rudé tváře, čímž mu připomněla Lauru. „Jestli se odvážíš vztáhnout ruku na ta zvířata a já tě nachytám, osobně tě vykopnu z naší stáje až do pekla.“

Ano, teď už chápal, kde se v Lauře vzal temperament, který párkrát projevila. Mohl by přísahat, že hřebec se mu vysmívá. „Paní Templetonová…“

„Nechám tě zavřít,“ křičela na něho dál. „Máme zákony proti krutému zacházení se zvířaty. Zákony, které si umějí poradit s

takovými surovci, jako jsi ty. A jestli se ještě opovážíš trápit to krásné zvíře…“

„Nezkřivil jsem mu ani vlásek,“ přerušil ji Michael, který by si nejraději namasíroval stehno, které ho ještě bolelo po setkání s kopytem. „Nechtěl jsem ho uhodit do jeho tvrdé palice, ačkoli by si to zasloužil.“

Zadívala se mu do očí a pak její pohled sklouzl na pálku, kterou Michael svíral v ruce. Zvedla bradu. „Předpokládám, že jdeš hrát baseball.“

„Ne, madam. Nehrajeme si tady. A jestli se dobře podíváte, všimnete si, že jediný, kdo tady má nějaké zranění, jsem já.“

Susan si koně prohlédla a zjistila, že na sobě nemá ani ranku, jen vrstvu potu. Byl nádherný a v očích neměl strach, spíš náznak humoru, bylo-li to u koně možné.

Naproti tomu Michael byl špinavý a na džínsech měl otisk kopyta.

„Když ho ohrožuješ pálkou, může se bránit jedině útokem. Myslela jsem, že..,“

„Paní Templetonová.“ V hlase mu bylo znát, že jeho trpělivost je u konce. „Zdá se vám ten malý bastard vystrašený? Právě teď se velice dobře baví.“

Při pohledu do očí zvířete si Susan uvědomila, že to tak opravdu vypadá.

„Tak mi vysvětli, proč…“

„Měla byste toho nechat, jinak pochopí, že mě přemohla slabá žena, která je o polovinu menší a lehčí než já, a já ztratím autoritu úplně. Moje šestiměsíční práce bude v háji.“

Susan opatrně pustila uzdu koně. „Varuji tě, Michaeli. Jestli ho zraníš, splním svoje výhrůžky.“

„Tomu věřím,“ zamumlal Michael a ustoupil o krok dozadu. „Mohla byste jít raději k ohradě? Bastard má problémy se sebeovládáním.“

„Nádherné jméno.“ Susan si založila ruce a o pár kroků ustoupila. Stále byla připravena zasáhnout.

„Teď jsi šťastný, co?“ Pevnou rukou uchopil Michael uzdu a přinutil koně, aby sklonil hlavu do výše jeho očí. „Vypadám jako idiot, kamaráde, že?“

Hřebec zafrkal a pak pohodil hlavou. Michael sevřel v ruce pálku a pak ji zvedl. Po krátkém souboji vůlí se kůň vzepjal a zahrabal kopyty ve vzduchu.

„Nahoru.“ Michael se beze strachu postavil pod hřebcova kopyta. „Zůstaň stát, Bastarde. Jestli mě zabiješ, nikdo tě nenakrmí.“ Michael otočil pálku, chytil koně za hřívu a otočil ho o sto osmdesát stupňů.

Susan vydechla obdivem nad plavným a rychlým pohybem muže i koně. Michael všechno rychle zopakoval. Pak stáhl koně k zemi.

„Zůstaňte, kde jste,“ nařídil Susan, aniž se na ni podíval. „S tímhle máme trochu problémy.“

Zase dostal Bastarda nahoru na zadní a podběhl pod jeho zvednutými kopyty. „Jenom na mě nešlápni,“ zamumlal. „Nespadni na mě, ty… sakra!“

Kopyto ho zasáhlo do boku. Bylo to jen lehčí kopnutí, ale o to šlo. Michael rychle vyskočil na nohy a stáhl koně dolů. „Udělal jsi to schválně. Budeme to opakovat pořád dokola, dokud se to nenaučíš.“

Michael trochu kulhal. Sehnul se pro pálku, která mu vypadla z ruky, a zopakoval celý postup znovu. A znovu.

Až když se jim oběma podařilo provést výstup bez chyby, kulhající Michael přistoupil k pytli zavěšenému na ohradě a vytáhl z něho jablko.

Hřebec ho následoval a hlavou mu strčil do zad. „Nesnaž se to napravovat. Dávám ti to jen proto, že nejedu do nemocnice.“

Kůň mu znovu přitlačil nos na záda a pak se snažil zachytit do tlamy Michaelovy vlasy.

„Nech toho. Najednou se ke mně máš. Na.“ Michael nabídl koni jablko a ten je začal rychle žvýkat. „A nemáš žádné způsoby,“ dodal, když na něho dopadly kousky rozmělněného jablka z Bastardovy tlamy.

„Dlužím ti omluvu.“

Michael si přestal třít nohu a podíval se na Susan. Soustředil se na výcvik natolik, že skoro zapomněl na její přítomnost. „To nic. Možná jsem i uvažoval, že mu jednu vrazím.“

„Ne, to určitě ne.“ Susan přistoupila ke koni a pohladila ho po krku. „Máš ho rád.“

„Nenávidím ho. Sám nevím, proč se s ním tak párám.“

„Hmmm.“ Susan se usmála a mimoděk setřela z Michaelovy košile kousek bláta. „Vypadá skutečně zanedbaně a hladově.“

Michael v rozpacích pokrčil rameny. „Je to investice. Dobře vycvičený kůň znamená dobrý zisk.“

„Tím jsem si jista.“ Susan teď přešla k otázkám. „Jak jsi ho to, u čerta, naučil? Jak to, že tě tak poslouchá? A nebojíš se ho? Jak dlouho s ním pracuješ?“

Michael se chytil za bolavé rameno a odpověděl na poslední otázku. „Moc dlouho ne. Je chytrý, ale jankovitý.“ Pak se usmál. „Pěkně jste mě poděsila, paní Templetonová.

Bál jsem se, že mi vytrhnete tu palici z ruky a praštíte mě s ní po hlavě.“

„Málem jsem to udělala.“ Znovu pohladila hřebce. „Nemůžu vidět, když někdo někoho trápí.“

„Asi byste neřekla, že mi to taky vadí. Jako jeho předešlý majitel. Měl tohohle úžasného koně, dobrého a chytrého, ale pořád s ním nebyl spokojený. Chtěl po něm víc a víc a vždycky ho uhonil málem k smrti. Zlomil ho na srdci i na duchu. Začal na něho používat bič i pěsti a všechno ostatní, čím ho mohl udeřit.“

Michael se odmlčel a shrnul si vlasy z čela. Zamračil se proti slunci. „Zajistil mu špatnou pověst. Nikdo si ho nechtěl najmout na žádnou práci. Všichni tvrdili, že je to velká škoda, protože ten kůň je vzácný.“

„Proč někdo nezakročil?“

„Byla v tom politika a ten honák už byl dlouho v branži. Já jsem byl nováček a o politiku jsem se nestaral. Navrhl jsem mu, aby mi toho koně prodal.“

„Ty jsi ho přemluvil, aby ti ho prodal?“

Michael se na ni podíval. „Více méně.“

„Použil jsi bič, nebo pěsti?“

„Nepoužívám bič. A Max, to je ten klusák támhle, ten nemůže bič ani vidět.“ Michael strhl pytel s jablky, aby kůň neobjevil jeho obsah. „Nechcete se projet, paní Templetonová?“

„Mohla bych to použít jako zástěrku, ale oba víme, že si s tebou chci promluvit.“

„Ano. Věděl jsem, že přijdete bud vy, nebo váš manžel.“ Taky se na to připravoval. „Můžeme hovořit, zatímco budu pracovat. Musím poklidit koně.“

„Dobře.“ Susan se vydala do stájí spolu s Michaelem a s koňmi. „Laura mi řekla, že učíš holky jezdit na koních.“

„Jenom základy. Mám pár klidných poníků.“

„Dnes při snídani jsem vyslechla velké ódy na pana Furyho a jeho koně. Moje vnučky tě mají rády. Počkej, pomůžu ti.“ Susan chytila uzdu jednoho z koní, kterého začal odstrojovat. „Učinil jsi velký dojem i na moji dceru.“

„Jeto krásná žena.“

„Ano, to je. Prošla peklem. V určitém směru z toho vyšla silnější. Ale je zranitelná, a to mnohem snadněji, než si ty nebo ona sama dokážete představit.“

„Chcete, abych vám slíbil, že já ji nezraním.“ Ustoupil stranou, protože vypustil další koně do výběhu. „To nemůžu.“

„Ne, nemůžeš. Pokud si pamatuji, i jako malý chlapec jsi nerad cokoli sliboval.“

„Když se nic neslíbí, nic se neporuší,“ odpověděl klidně Michael a zašel do stáje.

„Měl jsi složité dětství,“ začala, ale hned se zarazila a zvedla obočí, protože Michael prudce zavrtěl hlavou.

„Nevěřím v obviňování dětství z toho, čím se člověk stal. Tuším, že vy jste měla nádherné dětství. Stala jste se tím, čím jste, díky tomu?“

Susan pomalu přikývla a sledovala, jak vyvádí další koně. „No dobrá,“ zamumlala. „Ne, nemyslím si to. Ale určitě mi dalo pevné základy, na nichž jsem se dál rozvíjela.“

„A moje základy nebyly pevné.“ Přestože se snažil, vkradla se mu do hlasu hořkost. „Nemusíte mi zdůrazňovat můj původ, paní Templetonová. Já ho znám.“

Sevřela mu ruku do dlaně. „To není kritika. Nejsem slepá, Michaeli, a taky si nemyslím, že jsem úzkoprsá. Vidím, že tady něco buduješ. A taky vím, proč jsi tak náhle ukončil své dospívání.“

Když mlčel, usmála se. „Vím, co se děje v mém domě, Michaeli, a taky vím, jak žijí přátelé mých dětí. Jestli to chceš vědět, velice jsem tě litovala. Bolelo mě kvůli tobě srdce.“

„Jen jste mrhala svojí dobrotou.“

„To si nemyslím. Ale co bylo, bylo. Teď je teď. Ještě jsi nepoznal, jaké je to být rodičem, Michaeli. Ten závod totiž nikdy nekončí. Laura je dospělá žena, která rozhoduje sama za sebe a žije si svůj život, ale tím pro mě nekončí starost o ni. Stále se o ni bojím a doufám, že její rozhodnutí budou správná.“

Věděl, co se mu snaží říct, a čekal to. „A vy byste chtěla vědět, jestli se tentokrát rozhodla správně.“

Susan pomalu přikývla. „Ano. Nechci říct, že sex nepřetrvá. Může a přetrvává, pokud má člověk štěstí. Ale samotný sex nestačí.“

Čekal, že ho budou varovat, ale nebyl připraven na to, že na něho budou tlačit. „Jestli jste mi sem přišla říct, že mám dát od Laury ruce pryč, tak jen ztrácíte čas. To neudělám.“

Přeměřila si ho. „Byla bych zklamaná, kdybys s tím souhlasil. Já po tobě chci jen to, abys k ní byl laskavý.“ Zadívala se na běhající koně. „Jen bud laskavý.“

„Chtěla jste slib a já vám jeden dám. Nikdy se k ní nezachovám tak jako Ridgeway. Nebudu ji klamat a lhát jí a mámit z ní něco, co mi nebude chtít dát. A nenechám ji myslet si, že selhala.“

Susan se na něho podívala pronikavým pohledem. Byla to slova, ano, ale za nimi se skrýval rezavý vztek, který oceňovala. „Rozumíš tomu líp, než jsem si myslela.“

„Dost dobře rozumím selhání.“ Věděl, že ve srovnání se ženou, jako je Susan Templetonová, sice neselhal, ale stěží mohl být považován za úspěšného. „Jestli je to všechno, půjdu po své práci.“

„Michaeli.“ Věděla, že se vždycky nechal snadno vyprovokovat, a byl znám svojí netrpělivostí. Pevně mu sevřela ruku a zadívala se mu do očí. „Jsem ráda, že jsi u nás. Ukážeš mi teď toho koně, o kterém jsi mi vyprávěl? Není to ten, co tě sleduje tak oddaným pohledem?“

Michael vydechl a v duchu se podivoval, jak může nějaký muž rozumět ženám z rodu Templetonů. „Jo, to je Max. Doufá, že dostane pamlsek.“

„Proč mě nepředstavíš?“

„Opravdu jsem jí řekla, že s ním spím.“ Laura ztlumila hlas a zavěsila šaty zpět do šatníku. „Nemůžu uvěřit, že jsem tam stála a řekla svojí vlastní matce, že spím s Michaelem.“

„Zázraky se dějí, myslím, že si to taky uvědomila.“ Margo uložila vyzkoušené boty zpět do police. „Ale možná to pro ni nebyl takový šok, když věděla, že už jsi před tím žila sexuálním životem. Ví, že máš dvě děti.“

„Ty víš, o čem mluvím,“ zabručela Laura. „Je to výstřední.“

„Jak to přijala?“

„Docela dobře. Chudák táta kolem toho chodí po špičkách.“

„No, stěží jsi mohla předstírat, že se nic neděje, když tě máma nachytala s Michaelem v bazénu.“ Zasmála se a upravila si vlasy před zrcadlem. „Bože, to bych chtěla vidět.“

„No, bylo to trapné pro nás všechny. Cítila jsem se jako tenkrát, když nás Annie nachytala s Biffem a Markem na útesech. Útesy!“ vykřikla dřív, než mohla Margo zareagovat. „Bože, jsem hrozná. Počkej!“

Rozběhla se tak nečekaně, že málem narazila do zákaznice. Kate se na ni udiveně podívala. V zadní kanceláři vydolovala Laura nervózně ze zásuvky peněženku a z malé kapsičky na zip vytáhla minci.

„Co se děje?“ zeptala se Kate, která nakoukla dovnitř. „Margo zase zapomněla objednat krabice? Vydrží nám už jen do pondělka – co to tam máš?“

„Útesy.“ Laura si přiložila ruku na srdce. „Včera večer. Zapomněla jsem na to.“

„Tys našla minci!“ Kate s údivem vzala od Laury peníz. V srdci pocítila nadšení a triumf. „Našlas další! Seraphinino věno. A to jsi nám zapomněla říct?“

„Dnes ráno u nás byla úplná zoo. Nevěděla jsem, co dřív. Táta trval na tom, že se staví do hotelu, a holky nechtěly jít do školy, aby mohly být s mámou a – no, nevadí,“ zakončila zmatený projev mávnutím ruky. „Ano, zapomněla jsem.“

Margo otevřela dveře do kanceláře. „Vadilo by vám moc, kdybyste se začaly zabývat obchodem? Máme tam zákazníky… co to máte?“

„Tohle našla Laura a zapomněla nám to říct.“

„Kdy?“ Margo zavřela dveře a vzala si minci, kterou jí podávala Kate. „Kde?“

„Včera večer, na útesech. Na té římse, kde ráda sedávám. Jen jsem tam tak seděla a přemýšlela, a když už jsem chtěla odejít, uviděla jsem ji. No, spíš jsem ji ucítila,“ opravila se. „Položila jsem ruku právě na ni. Seděla jsem těsně vedle ní.“

„Jako jindy,“ zamumlala Margo. „Jako by jedna byla pro mě, jedna pro tebe a jedna pro Kate. To je znamení.“

„Už zase.“ Kate převrátila oči v sloup a posadila se na stůl.

„Dobře, jak bys to teda vysvětlila?“ vyštěkla Margo. „Hledáme jako maniaci už od dětství, a nic. Prohledáváme útesy málem pinzetou. Nic,“ chrlila ze sebe a divoce při tom šermovala rukama. „Pak tam každá z nás zajde v důležitém okamžiku svého života a najde jednu minci. Každá jednu. Což znamená…“

Odmlčela se a vzhlédla. Upřela pohled na Lauru. „Což znamená,“ opakovala pomalu, „že miluješ Michaela Furyho.“

„Proboha, co to plácáš?“ Laura se snažila získat čas, a proto vzala minci a položila ji na piják.

„Když jsem já našla svoji minci, myslela jsem na Joshe, protože jsem si právě uvědomila, že jsem se do něho zamilovala. A Kate…“ Podívalal se na přítelkyni, která se zamyšleně mračila. „Šla tam, když myslela na Byrona. Zrovna ses do něho zamilovala, že?“

„Ano, ale…“ Kate se odmlčela. „Pro mě je to moc tajemná najednou.“

„Otevři svoji účetnickou hlavu taky něčemu jinému.“ Netrpělivá Margo se obrátila na Lauru a chytila ji za rameno. „Miluješ Michaela?“

„To není…“

„Zeptala jsem se tě přímo, Lauro, a poznám, když lžeš.“

„Dobře, ano, ale to nic…“

„Dělá to láska,“ řekla tiše Margo. „My to děláme. V tom je celé tajemství.“ Pustila Lauru a sáhla do kapsy, kde nosila svoji minci.

„Tohle to dělá.“ Položila svůj peníz vedle Lauřina a podívala se na Kate, která vstala a vytáhla ze své peněženky svoji minci.

„Dělá to láska,“ souhlasila Kate, když všechny tři mince ležely vedle sebe. „I v tom jsme všechny spolu. Už jsi to řekla Mickovi, Lauro?“

„Ne. A nevím, jestli za ním půjdu, nebo co budu dál dělat. Nemůžu si plánovat věci předem jako ty, Kate, nebo se nechat vést instinktem jako ty, Margo. Musím se zařídit podle sebe. Což znamená, že si zachovám svůj sen a počkám, co přijde. Za svoje city jsem zodpovědná já.“

Pak se usmála a přejela prstem po všech třech mincích. „Znamení od Seraphiny. Dobře, možná ano. Možná mi chce sdělit, že tentokrát nemám vkládat svoje sny do rukou jednoho muže.“

„Nebo ti chce říct, že najdeš svůj sen, když budeš vědět, kam se máš podívat.“ Margo jednou rukou objala Lauru. „V každém případě by ses neměla přestat dívat kolem sebe. Je to stejné jako skočit z útesu.“

„Nepřestala jsem se dívat kolem sebe.“ Laura poklepala Margo na ruku a pak sáhla po své minci. „A myslím, že tohle si zaslouží oslavu. Můžeme se dnes večer sejít a otevřít si láhev šampaňského.“

„To se mi zrovna hodí.“ Kate si vzala svoji minci. „Stejně bych neměla co dělat. Bude u nás pokerová společnost.“

„To je dobře,“ usmála se Laura. „Tátu už svědí dlaně. Takže, Margo, souhlasíš?“

„Přijdu.“ Margo sebrala svůj peníz a podržela ho v ruce. Doufala, že Laura neodloží ten svůj – nebo svoje sny – příliš brzy. „Mohli bychom pozvat moji mámu a paní T. a zahrát si poker taky.“

„Jsem pro. Proč bychom…“ Katein návrh přerušilo rázné zaklepání na dveře. Objevila se hlava nějaké netrpělivé zákaznice. „Promiňte, ale obsluhuje tady někdo?“

„Omlouvám se,“ řekla s úsměvem Laura a vykročila k ní. „Řešily jsme malý problém. Čím vám mohu posloužit?“

Michael ještě nikdy nejel na partii pokeru limuzínou. Nebyl si jist, jak se cítí. Ne že by se v takovém voze ještě nesvezl, pracoval přece pět let v Hollywoodu.

Ale na poker? Připadalo mu to trochu moc okázalé.

Thomas seděl jako doma, pohodlně opřený, a ťukal prsty do taktu své oblíbené operní árie, linoucí se ze sterea.

Michael přemýšlel tom, jak se k sobě hodí honosná limuzína, opera a partie pokeru. A začínal si dělat starosti, k čemu se to, hergot, propůjčil.

„Těším se.“ Thomas pozdvihl obočí. „Doufám, že oba dva máte dost peněz.“

Michael si uvědomil, že jeho představa dost velkého finančního obnosu se určitě liší od představy Thomase Templetona, majitele hotelového impéria.

Vždyť on by mohl zajeden večer přijít nejen o košili, ale o celé své ego.

„Moje žena se zamilovala do tvého koně jménem Tennessee, Michaeli.“ Thomas si přehodil nohu přes nohu a uvažoval, jak daleko může zajít v rozhovoru s Michaelem Furym. „Možná tě o něho dnes večer obehraju.“

„Nesázím do hry svoje koně,“ řekl Michael, „ani přátele. Pěkné hodinky, pane Templetone.“ Mrkl na elegantní zlaté rolexky, které měl Thomas na zápěstí. „Zrovna potřebuju nové.“

Thomas se hlasitě zasmál a poplácal Michaela po koleně. „Každý chlapec potřebuje sny. Už jsem ti někdy vyprávěl o tom, jak jsem hrál sedm her celých třicet šest hodin? Bylo to v Chicagu v padesátém pátém. Teď si…“

„Žádné chicagské historky,“ zahučel Josh. „Já tě prosím.“

„Počkej, Harvarde.“ Michael si pohodlně natáhl nohy. „Někteří je ještě neznají.“ Thomas se na něho potěšené usmál. „Až ti to povím, dostaneš pořádný strach.“

Nakonec to nebyla špatná jízda. A výhledy se ještě zlepšily, když zaparkovali před několikapatrovým domem v Seventeen Mile a uniformovaný řidič vyložil ze zadního prostoru limuzíny dvě bedny piva Blue Moose.

„No tohle je božské pivo,“ řekl Michael a vrazil si palce do kapes. Prohlížel si De Wittův dům celý ze skla a dřeva a taky přilehlé zahrady. „A tohle je božský dům.“

„Je tady pěkný přístup na pláž,“ dodal Josh. „Kate doporučila Byronovi ten dům ještě před tím, než se dali dohromady.“

„Dobrá koupě. Odpovídá to Kateinu vkusu,“ pochválil místo Michael. „Klasické a unikátní zároveň. Ale co to vidím! Mustang pětašedesát.“ Přistoupil k autu a láskyplně položil ruku na kapotu. „To je krása. A ten veterán. Prvotřídní Sting Ray. No, zlato, nechej se pohladit.“

„Půjdeme hrát poker, nebo se budeš celou noc miliskovat s neživými stroji?“

Michael střelil pohledem po Joshovi. „Neživými, bože můj. Takové krasotinky mají víc osobnosti a sex-appealu než polovina ženských, s nimiž jsi někdy něco měl.“

„Je vidět, že jsi se nesetkal se ženskými, které jsem měl já.“

„S některými z nich jsem něco měl.“ Michael zamířil k předním dveřím. Ledabyle se ohlédl na automobily a pak se podíval na Joshe. „Včetně tvé ženy.“

Joshovi zmizel z tváře úsměv. „Nikdy jsi nechodil s Margo.“

„Ne?“ Michael se pásl na jeho údivu a nevzrušeně stoupal po schodech. „Vzpomínám si na pár zajímavých večerů ve Francii.“

„Jen se mě snažíš naštvat.“

A podařilo se ti to, pomyslel si v duchu Josh. „Zeptej se jí,“ doporučil mu Michael mírně.

Proklatě, ať to není pravda. Joshovi se začaly v hlavě rojit myšlenky, které nemohl snést. Vešli do domu. Z haly se vyřítili dva velcí žlutí psi a vrhli se k příchozím.

„Nipe, Tučku, sednout,“ vykřikl Byron krátký rozkaz a vstoupil do haly. Psi se okamžitě posadili vedle sebe, ale nepřestávali vrtět ohony. „Pivo můžete odnést do kuchyně, díky.“ Byron ukázal řidiči směr. „Doufám, že jste ho přinesli dost.“

„Až nám dojde,“ řekl Josh, „klidně pošleme pro další. Máš jídlo?“

„Něco jsem ukuchtil.“

Michael nedokázal bez odezvy pozorovat přátelsky vyplazené jazyky a zbožňující oči a zatím se seznámil se psy. „Ty umíš vařit?“

„A proč myslíš, že jsem si ho vzala?“ Z kuchyně vyšla usmívající se Kate.

„Ty jsi ještě tady?“ Josh ji zatahal za vlasy. „Běž si hrát s holčičkami.“

Kate ho rýpla loktem. „Už jdu. Ale ještě vám chci říct, že mužský poker v kombinaci s pivem je neandertálské počínání, které pokládám za urážlivé, zvlášť v mém domě.“

Byron byl natolik moudrý, že za jejími zády jen vyvrátil oči v sloup. Ale Michael s Kate nežil. Mohl si dovolit víc. Narovnal se a zasmál se.

„Jo, jo, pospěš si s tím za Glorií Steinemovou.“

„Nemám chuť poslouchat tady vaše blázniviny a řeči o pomyslných ženských, které jste měli.“ Kate zvedla bradu a měla se k odchodu.

„A já řeknu Byronovi o té noci, kdy jsem tě vzal k Fishermanovi a…“

„Přestaň, Michaeli.“ Zamračila se a zčervenala. „Odcházím.“

„Počkej minutku.“ Manžel ji chtěl zachytit, ale unikla mu. „Jaká noc?“

„To nic nebylo.“ Sjela Michaela zničujícím pohledem. „O ***nic*** nešlo.“

„Au, zlato,“ zamumlal Michael. „Teď jsi zranila moje city.“

„Muži jsou strašní,“ uzavřela rozmluvu Kate a práskla za sebou dveřmi.

„No, trochu ji to rozčílilo,“ konstatoval Michael. „Kde jsou karty?“

„Margo i Kate?“ Josh se na něho upřeně zadíval.

„Nemám špatný vkus, že?“ Michael si zastrčil palce do kapes. „Tak co, kde jsou ty karty?“

„Muži musí mít svoje malé rituály.“ Susan se posadila na pohodlnou pohovku v útulném sedacím koutě obývacího pokoje. „Mně to nevadí,“ prohlásila Margo rozložená na kupě polštářků a nabrala si z mísy popcorn. „Kate se kvůli tomu zlobí.“

„Kde je?“ Laura přešla k oknu a vyhlédla ven. „Už tady měla být.“

„Ach, ta určitě nejdřív setřela všechny účastníky pánského večera.“ Margo pokrčila rameny a sáhla po šampaňském. „Za chvíli tady bude. Bůh ví, že tohle posezení je lepší než poker, basy piv a oblaka cigaretového dýmu, ale ona si musí přisadit. Dáš si sklenku, mami?“

Ann přerušila přípravu videokazet, které si chtěly prohlédnout. „No, dobře… trochu se napiju.“

Ženy si přichystaly šampaňské, popcorn, sušenky, čerstvé ovoce a tři různé krémy, včetně bílé čokolády. Malý J.T spal v dětském pokoji a jeho nejmilejší ženy mu byly nablízku.

„Udělám ti nehty.“

„Nepotřebuji nějaké maškarády.“

Margo se na matku zasmála. „To je zábava, mami. Mám pro tebe perfektní stíny. Red Hot Lover.“ (rozpálený milenec, ***pozn. překl.)***

Ann zaskočilo víno. „Nic takového na sebe nedám. Stejně tak si nikdy nenalakuju nehty.“

„Mužům se to líbí.“ A aby matku poškádlila, nahnula se Margo spiklenecky blíž a řekla: „Bob od řezníka po tobě už dlouhé roky pokukuje.“

„Ale to určitě ne.“ Obličej jí zahořel a rychle se vrátila k třídění kazet. „To je nesmysl. Máme jen dobré obchodní vztahy. Nic víc.“

„Vždycky uchovává ty nejlepší kousky pro slečnu Annie.“ Margo přivřela oči a zasmála se. „Měla bys mu dát jednou šanci. Ale Lauro, přestaň se bát o Kate. Za chvíli ji tady máme.“

„Já se o ni nebojím, jen ji vyhlížím.“ A myslím na Michaela, připustila v duchu. Co asi dělá? Proč se jejich cesty od předešlého večera ještě nezkřížily? Ale přinutila se odstoupit od okna a nalila si sklenku šampaňského. „Na co se podíváme nejdřív? Hlasuju pro ***Mít a nemít.“***

„Umíš dobře hvízdat, že, Steve?“ Susan vzdychla a ponořila krásně červenou jahodu do bílé krémové čokolády. „Přichází světový šampión.“

„Spíš světový buldozer ženských srdcí,“ řekla Margo, rozvíjející téma dál. „Bette Davis. Rád bych tě políbil, ale právě jsem si upravil vlasy.“

„Taky se uměl nejlíp loučit,“ dodala Laura. „Od Bogarta až po Bergmana.“

Když o deset minut později dorazila Kate, našla své rodinné příslušnice uprostřed zapálené debaty o deseti nejlepších hercích celé filmové historie.

„Newmann,“ trvala na svém Margo. „Ty jeho oči. Chladné a vřelé zároveň a tak neuvěřitelně modré. Viděly jste ***Dlouhé horké léto, Hud,*** nebo…“

„Grant,“ prohlásila Susan. „Nebezpečný, protože nevyzpytatelný. Svým šarmem rozdrtí obranné valy každé ženy.“

„Bogart,“ oponovala Laura. „Je syrový, nebezpečný, elementární, hrdina navzdory svým instinktům.“

„Nemůžu uvěřit, že se tady bavíte o mužích.“ Znechucená Kate se posadila. „Právě jsem odešla od těch čtyř karbaníků. To je bílá čokoláda?“ Naklonila se a namočila si prst. „A,“ pokračovala, olizujíc ho, „byli povýšení a sarkastičtí. Mick je nejhorší. Nemůžu uvěřit, že vytáhl tu historku, jak jsem s ním jednou šla do přístavu a jak jsme…“

„Jsme?“ Laura zpozorněla. „Co jste?“

„Nic.“ Raději držet jazyk za zuby. „Nic se nestalo. Byl doma na dovolené a zdál se mi… zajímavý. Jen jsme se spolu projeli, to je všechno.“

„Ty ses projížděla s Michaelem? To je všechno?“

„No, jo. Skoro.“ Už se stalo. Všechny páry očí v místnosti se zaměřily na ni. „No, dobře, možná jsem chvíli experimentovala.“

Laura jí poklepala na rameno. „Definuj to experimentování.“

„Nechala jsem se políbit… několikrát. To je všechno. Jen to. Máme ***Tři muže a nemluvně!*** Ráda bych se trochu zasmála.“

„Ty ses muchlala v autě s Michaelem?“

„Nemuchlala. Tak se to nedá říct. Margo…“ přivolávala přítelkyni na pomoc.

„Ne, pár pus není muchlování. Já jsem s ním prováděla i tohle, takže znám rozdíl.“

„Ty…“ Laura nasucho polkla a pak sáhla po šampaňském.

„Ty…“

„Z techniky i stylu mu dávám jedničku. Ale protože se to stalo velice dávno, předpokládám, že se od té doby zlepšil.“ Zasmála se a vstala, aby zasunula kazetu do videa. „Paní T. teď přemýšlí, jaké by měla zaujmout stanovisko, a máma je opařená pomyšlením, že ten vyvrhel Michael Fury vložil svoje nenasytné rty na všechny tři její holčičky.“

„Jaký jiný komentář bych od tebe mohla očekávat,“ odsekla Ann.

„A já bych tě nerada zklamala. Michael je jeden z těch nebezpečných mužů, to je pravda.“ Zvrátila se do polštářů a pohladila matku láskyplně po noze. „Díky bohu za ně.“

Kapitola sedmnáct

Michael se necítil jako zvlášť nebezpečný soupeř s takovým šuntem, co mu rozdal Byron. V první hodině hry se jakž takž držel, hrál konzervativně a mezitím pozorně studoval hru protivníků.

Musel si přiznat, že byli dobří, všichni tři. Nešlo o žádnou začátečnickou hru. Všichni mohli být prvotřídními hráči v kterémkoli kasinu. Michael se naučil hrát na lodích, kde nuda vyhecovala muže k sázkám až do výše měsíčního platu, jen aby nějak ozvláštnili monotónnost plavby.

Michael věděl, že moudrý hráč u každého karetního stolku sleduje reakce svých soupeřů.

Josh si v případě, že mu šla dobrá karta, podpíral bradu palcem, a když blufoval, měl oči chladné a jasné. De Witt sahal při dobré kartě po pivu. A Templeton, to byl oříšek, ale po první hodině hry si Michael všiml, že když se připravuje shrábnout výhru, začne silněji potahovat z cigára.

Michael v duchu kalkuloval, měl jen trojku. Mohl si zvolit postup podle svých zkušeností a rozhodl se hru trochu rozhýbat.

„Tady je deset pro tebe,“ řekl Joshovi. „Ber deset.“

„Já beru dvacet.“ Byron nepřítomně pohladil psa. Znamení, že nic nemá, pomyslel si Michael.

„Dvacet.“ Tommy sáhl do banku. „A deset navrch.“

„Končím.“ Josh hodil svoje karty na stůl a vstal, aby si vzal jeden z tlustých sendvičů, které ležely na tácu.

„Teď můžete bojovat vy dva,“ řekl Byron, který položil své karty, odsunul se od stolu a sáhl po pivu.

Thomas studoval trio tří dam, které svíral v ruce. No, však se uvidí, co má Michael za lubem. „Tvých dvacet a padesát navrch.“

Michael se mu na chvíli zadíval do očí, chvíli zaváhal a pak přisunul žetony do banku. „Padesát a padesát zpět. Hlaste, nebo složte.“

Thomas sledoval svého protivníka a pak hvízdavě vydechl. „Dělám tohle,“ řekl a hodil karty na stůl. „Dobře. Co máš?“

Michael se zasmál a začal na sebe skládat jednotlivé žetony. Thomas znovu hvízdl mezi zuby. „Blufuješ. Chci to vidět. Určitě máš jen nějaký šunt.“

„Kdo chce vidět, musí platit, pane Templetone.“

Thomas přivřel oči a opřel se. „Tommy,“ opravil Michaela. „Když mě někdo obehraje tím, že blufuje, musí mi říkat Tommy.“

„Rozdávám.“ Michael sebral karty a zamíchal je. „Hřebec. Sedm karet.“ Usmál se. „Hraješ, Tommy?“

„Hraju. A nevzdám to, ani když se budeš svíjet na podlaze a prosit o milost.“

Michael složil vklad. „Každý chlapec potřebuje své sny.“

Thomas se mírně usmál a sáhl do kapsy. „Sakra, mám tě rád, Fury. Dej si cigáro. Pořádné, ne takové dámské, co kouří Byron.“

„Díky, ale skoncoval jsem s tím.“ Přesto se toužebně nadechl vůně, která se šířila z Thomasova cigára. „Mimochodem, tyhle kubánské doutníky mi trochu moc připomínají mužské přirození.“

Josh se zařehtal a vytáhl svůj doutník z úst. „Díky, Micku. Teď si ho teprve pořádně užiju.“

Thomas se otřásal smíchem a práskl rukou do stolu. „Rozdávej a připrav se na to, že přijdeš i o košili.“

Během další hodiny Michael složil karty a vyšel na chvíli ven. Vzal s sebou psy a vydal se k moři.

„To je krásné místo, co?“

Michael se otočil přes rameno k Byronovi.

„Myslel jsem, že si tady postavím menší stáj, na konci toho cypřišového hájku. Jednoduchou, se dvěma boxy.“

„Dvěma?“

„Myslím, že samota je smutná. I pro koně. Líbil se mi pohled na tu klisnu s hříbětem.“

„Je sladká.“ Michael vyboulil levou tvář jazykem. „Už jsi to projednal se svojí ženou?“

Byron se zatvářil udiveně. „Projednávám s ní všechno. Aspoň jsem si to myslel do té doby, než jsi se zmínil o vašem rande.“

„Jen jsem ji škádlil. A tebe taky.“ Zvedl ruce a dlaně otočil vzhůru. „Nikdy jsem na ni nesáhl. Fakt.“

Byron se usmál a zavrtěl hlavou. „Myslel jsem, že tyhle dveře zůstanou zavřené, ale jestli chceš škádlit i Joshe ohledně tebe a Margo, bude to zajímavé.“

„Nechci ho vyprovokovat k souboji. Je tvrdší, než se zdá. Když mi bylo dvanáct, připravil mě o dva zuby.“ Michael si je přejel jazykem. „A starý pán je schopen vsadit svůj příjem.“

„To jsou Templetonovi. Vsadí na cokoli. Podívej se na Kate, Margo a Lauru. Vsadily na obchod.“

„Budu se tam muset zajít zase podívat. Nejsem návštěvník dámských obchodů, ale zajímalo by mě, jak si Laura vede.“

„Myslím, že budeš překvapený a nadšený. Já jsem taky byl. Víš, dává jim to pocit, že mají něco solidního a zvláštního.“

„Dává jim to život.“

„Víc než to. Dává jim to pocit sounáležitosti a lásky a taky cíl.“ Bud pivo, nebo rozhovor o ženách ho rozlítostnily. „Nebyl jsem u toho, když obchod založily a zmocnily se své šance. Margo prodala skoro všechno, co měla. Moje konzervativní účetní vložila svoje investice a Laura prodala snubní prsten.“

„Ona prodala snubní prsten, aby mohla založit ten obchod?“

„Jo. Bylo to hned po tom, co jí Ridgeway vyčistil účet. Nechtěla dávat do obchodu peníze Templetonových, takže prodala oba prsteny, snubní i zásnubní, aby mohla přispět na zakoupení budovy. Toj sou ženské!“

„Jo.“ Michael se zamračil a zadíval se na moře. „Příslušnice horních deseti tisíc, modelka a účetní.“

„Potily pro ten obchod krev. Uklidily si tam a vymalovaly. Samy si vymyslely, jak to bude zařízeno. Vždycky se mi líbí, když tam

přijdu a vidím je spolu. Tys je vídal na útesech, jak hledaly ve skalách Seraphinino věno. Všechny ty roky jsou stále spolu a stále je hledají. Kate byla včera celá říčná, když mi vyprávěla, že Laura našla svoji minci.“

Michael se snažil pochopit všechny souvislosti. Mrkl po Byronovi. „Laura? Našla minci? Kdy?“

„Včera v noci. Procházela se po útesech. Kate říkala, že to občas dělá, hlavně když si potřebuje pročistit hlavu. Našla jeden zlatý dublon, jako kdysi Margo i Kate. Je to zajímavá věc. Každá z nich našla jednu minci, a náhodně. Jejich hledání pokladu je celou dobu neúspěšné a pak najednou bum, jedna z nich najde zlatou minci, která jako by tam ležela celou dlouhou dobu. To je jako zázrak.“

Najednou se otevřely zadní dveře domu a ozval se Thomasův hlas. „Tak co, hraje se tady poker, nebo je tu nedělní škola? Karty chladnou!“

„Tak je rozdej,“ zavolal Byron. „Jdeme?“ zeptal se Michaela.

„Jo. Laura se ráda prochází večer po útesech?“

„Dnes jako kdysi.“ Byron vykročil směrem k domu a psi, kteří kolem něho kroužili, se rozběhli za ním.

„A včera v noci se jen tak procházela a našla minci?“

„Španělský dublon z roku 1844.“

„U ďasa, to je ale záhada.“

„Říkal jsem ti, že je to záhada. Začínám věřit, že ten poklad nakonec najdou. Že jsou k tomu předurčeny.“

„Nikdy jsem nevěřil, že existuje.“

„Řekni Lauře, ať ti ukáže svoji minci,“ navrhl Byron. „Možná změníš názor.“

„Možná ano,“ zamumlal Michael a zamířil společně s Byronem do příjemné zakouřené místnosti, kde je čekalo pivo a karty.

Když se Michael vracel ve tři ráno po schodech do svého bytu, měl ještě košili, koně i svoje ego. Mohl se pokládat za šťastného. Byl také o osm set dolarů bohatší.

Přemýšlel, že by si za ty peníze mohl pořídit pěkného čtvrtročka, který se mu už dávno líbil.

Prošel předními dveřmi a narazil do něčeho měkkého a chlupatého. Sehnul se.

„Ježíši!“ Chumáček po nechtěném kopanci zakňučel, otřepal se a pak ucítil Michael na svém obličeji povědomé olíznutí. „Bongo, co tady, sakra, děláš? Přestaň mě olizovat!“ Michael se otřel hřbetem ruky a vzal štěně do náručí. „Jo, jo, omlouvám se ti. Jak ses sem dostal? Ty umíš odemykat zámky?“

„Přišel se mnou.“ Z ložnice vyšla Laura. „Má mě rád. Nechtěl spát v mé posteli sám. A já taky ne.“

Možná to bylo pivem, nebo nenadálým překvapením. Michael nebyl schopen slova.

Laura stála ve světle lampy a usmívala se. Neměla na sobě nic než jeho košili. Vlasy měla rozpuštěné a pleť zrůžovělou. Dívala se na něho rozšířenýma očima.

Krátce řečeno, byla krásná, přitažlivá a trochu opilá.

„Přišla sis pro nájem?“

Zasmála se hrdelním smíchem. „Už je po pracovní době. Přišla jsem za tebou. Jaká byla hra?“

„Bezva. Jsem boháč. Jaký byl videomaratón?“

„Povznášející. Soustředil ses někdy na to, jak se lidi líbali v černobílém filmu? Je to…“ vzdychla a přejela si rukou hruď, „… nádherné,“ dokončila větu. „Prostě nádherné. Pojď a polib mě, Michaeli. Jako v černobílém filmu.“

„Zlato…“ Michael měl velmi málo pravidel, která dodržoval, a snažil se mít na paměti alespoň to jedno. „Jsi opilá.“

„To jsem, fakt.“ Odhodila si vlasy a opřela se o dveře, aby získala trochu rovnováhy. „Víš, Michaeli, nikdy v životě jsem nebyla opilá. Možná jsem někdy měla malou špičku, to jo. Ale opilá jsem nebyla nikdy. To se nehodí pro ženu mého postavení.“

„Já tvoje tajemství neprozradím. Odvedeme tě s Bongem domů.“

„Já nepůjdu domů.“ Laura se napřímila a přistoupila k němu. „Až potom. Až mi řekneš, jestli líbám tak dobře jako Margo a Kate.“

„Sakra,“ zamumlal. „Tady se zvěsti šíří nějak rychle.“

„Můžeš ze mě znovu strhat oblečení.“ Objala ho kolem krku. „Stejně je to tvoje košile. Ráda nosím tvoje věci. Je to, jako bych na sobě cítila tvoje ruce. Budeš se mě zase dotýkat, Michaeli?“

„Přemýšlím o tom.“

„Řeknu ti tajemství.“ Přitiskla se na něho a kousla ho do ucha. „Chceš znát moje tajemství?“

Michael se jí dostal rukama pod košili. „Ano, řekni mi tajemství.“

„Snívala jsem o tobě. Měla jsem o tobě sny už kdysi dávno. Tenkrát, když jsi kamarádil s Joshem. Snívala jsem o tobě, ale nikomu jsem o tom neřekla, protože…“

„Protože se to nehodilo k ženě ve tvém postavení.“

Zasmála se, znovu ho kousla do ucha a rázem mu zvýšila tlak. „Přesně tak. Víš, jak jsem o tobě snila? Řeknu ti to.

Vyhledal jsi mě. Bud na útesech, nebo v mém pokoji, nebo v lese. A mně začalo silně bušit srdce.“

Vzala jeho ruku a přiložila si ji na srdce. „Nemohla jsem se ani hnout, ani dýchat, prostě nic,“ pokračovala a položila svoji ruku na jeho. „Přistoupil jsi ke mně, nic jsi neřekl, jen ses na mě díval, až se mi podlomily kolena a v hlavě mi vířilo. Pak jsi mě políbil, prudce a vášnivě. Tak jako nikdo předtím. A nikdo předtím se mě nesměl dotýkat tak jako ty.“

„Ne.“ Hleděl do jejích šedých očí a bylo mu, jako by se topil. „Nikdo předtím.“

„Strhal jsi ze mě šaty a vzal sis mě na tom místě, ať to bylo kdekoli. Stejně jako té první noci ve stáji. Tak to bylo v mém snu. Vždycky jsem věděla, že to jednoho dne uděláš.“

Zvedla paže a otočila se jako tanečnice.

„To je moje tajemství. Snila jsem o tobě. Ach, točí se mi hlava.“ Zasmála se a zakryla si rukou ústa. „Když jsem opilá, cítím se podobně, jako když jsem s tebou a ty jsi ve mně. Bože, bože, jak to mám ráda.“

Znovu si odhodila vlasy z obličeje a usmála se na něho. „Dívám se na tebe, jak tady stojíš a pozoruješ mě. Nikdy jsi nečekal, že něco podobného uslyšíš od Laury Templetonové, že?“

Michael věděl jedno. Kdyby teď umíral žízní, chtěl by stokrát raději Lauru než doušek vody. „Ne. A jestli si to nebudeš ráno pamatovat, bude mi to strašně líto.“

„Dnes v noci mám plno překvapení," dodala Laura, zvedla ruce a protáhla se. „Viděla jsem všechny ty filmy a pila jsem hodně vína, jedla jsem čokoládu a smála jsem se. Taky jsem plakala a vzdychala. To ženy dělají."

Laura spustila ruce a provedla pomalou piruetu, při níž se jí rozevlála košile.

„Pozorovala jsem Margo, jak říká Annie, že by si měla nalakovat nehty, a Kate, která položila hlavu na klín mé matce. Margo přebalila chlapečka, když se probudil, a hrála si s ním. Mám to všechno ráda, jsem ráda s nimi. Jsou můj život, stejně jako moje děti. Ale stále mám v hlavě tebe.

Říkám si: ***Kde je Michael? Chce mě ještě?*** Pak si řeknu, že se uvidí. Budu u něho, a až přijde, tak se uvidí, jestli ho přiměju, aby mě chtěl. Chceš mě?"

Michael mlčel. Nemohl promluvit. Jen k ní přistoupil, strhl ji k sobě a pevně přitiskl. V Lauře vybuchla radost, potřeba a láska. Smála se, když ji povalil na podlahu.

„Ne, ne." Najednou byla plna kuráže a překulila se na něho. „Nech mě. Tentokrát budu já nahoře. Chci vidět, jestli to dokážu." Michael málem explodoval. Převalil se na ni. „Lauro, proboha…"

„Já." Trhla sebou dozadu a zatřásla kudrnatou hlavou. „Chci to udělat pro tebe. Chci udělat to, co se nehodí pro ženu mého postavení."

Chvíli spolu bojovali, až Laura vykřikla: „Chceš mě, ne?"

Očí jí zářily. „Tak je to správné. Podívej, polekali jsme Bonga. Schoulil se v rohu."

„On to vydrží. Co chceš dělat?"

„Musím si to rozmyslet." Sotva popadala dech a hrála si s knoflíčky jeho košile. „Mám ještě jedno tajemství."

„Jestli je to něco podobného jako prve, asi mě to zabije."

„Není to tak dobré." Teď se pousmála. „No, možná je to proto, že se všechno změnilo. Peter ze mě nikdy nestrhával šaty."

„Kriste, zapomeň na to a na něho taky."

Ale když vztáhl ruce, vymanila se mu. „Chci ti to říct. Je to zábavné, opravdu. Vždycky jsme měli velmi uměřený sex. Ne takový jako prožívám s tebou." Šimrala ho prstem v rozhalence nad prvním

knoflíkem. „Vždycky vhodný sex, ale většinu existence našeho manželství nebyl žádný, hlavně v posledních letech. A víš co?“ Vzala jeho hlavu do dlaní a naklonila se k němu.

„Co?“

Pohladil ji po ňadru a ona pocítila sucho v krku. „Můžeš to dělat,“ řekla, „nevadí mi to. Ale jak jsem řekla. Měli jsme systém. Nebo spíš on měl systém. Já jsem tam jen tak byla.

Pustil klasickou hudbu, Chopina. Vždycky stejnou sonátu. Někdy jsem ji zaslechla někde jinde a okamžitě jsem měla tik ve tváři. Vždycky zamkl dveře, aby nás nenachytal někdo ze služebnictva. Ale služebnictvo by stěží běhalo po domě ve tři čtvrtě na jedenáct večer. Odehrávalo se to přesně ve tři čtvrtě na jedenáct.“

„Asi byl obětí svých železných návyků.“ Michael rozepnul Lauře košili a sáhl jí na tělo.

„Mmmm. Ne, to nedělej.“ Posadila se. „Snažíš se mě vzrušit. Pak zhasl světlo a lehl si do postele. Třikrát mě políbil. Ani dvakrát, ani čtyřikrát, vždycky třikrát. Pak začal…“

„Myslím, že nemusím vědět, jaký postelový styl měl Ridgeway.“

„V manželské posteli, prosím. No, pak jsme se spojili, což nebylo nijak zajímavé. V jedenáct pět mi popřál dobrou noc a usnul.“

„Dvacetiminutovka, co?“

„Jo. Mohl by sis podle toho nařizovat budík. Ach, Michaeli.“ Laura vztáhla ruce. „Myslela jsem si, že je to správné. Myslela jsem, že tak to má být a je to tak všude. Ale nebyla to pravda.“

Vzal její prsa do dlaní. Laura zavřela oči. „S tebou se nic nedá předvídat. Nikdy nevím, co uděláš, jak se mě dotkneš a kde. A vždycky je to tak neobvyklé. To, co děláš rukama a ústy.“ Položila mu ruce na hruď. „Víš vůbec, jak je to vzrušující, poznávat ve třiceti, co je to sex?“

„Ne.“ Nemohl si pomoct, ale musel se usmát. Byla tak roztomile opilá. „Já jsem ho objevil už v šestnácti.“

Zasmála se a zaklonila hlavu dozadu. Michael měl obrovskou chuť kousnout ji do bílého hrdla. „Ach, ale tohle je lepší. Je to jako najít Seraphinin poklad. Člověk nějak tuší, že něco existuje, a doufá. A když to najde, po tolika letech hledání, je to tak sladké.“

„Když jsi objevila tu nádhernou sexuální zkušenost, proč ji nevyzkoušet znovu v praxi?“

„Chci tě potěšit. Vydržíš se mě nedotýkat, dokud ti nedovolím?“

Michael zvedl obočí. Netušil, kam míří. „Ty budeš ztratná, zlato.“

„To si nemyslím.“ Přitiskla mu ruce k tělu.

„Margo říkala, že máš velmi citlivá ústa.“ Usmála se, když sebou trhl. „Měla pravdu. Myslím, že se u nich na chvíli zastavím.“

Přitiskla své rty na jeho a začala s jemným polibkem, který pak získával na intenzitě.

Michael zaryl prsty do koberce. „Na začátečnici to není špatné,“ pochválil ji zastřeným hlasem.

„Rychle se učím. Bije ti nějak prudce srdce, Michaeli.“ Zkusila mu puls na krční tepně a pak mu roztrhla na rameni košili a zatáhla. Když se trhlina zvětšila, zasmála se. Byl v tom humor i vzrušení.

„Mám si ji sundat?“

„Já se o to postarám.“ Laura se zaklonila a zahleděla se mu do očí. Trhlinou v látce vystupovaly Michaelovy svaly a opálená kůže. Pohlédla na ně jako hladová kočka. „Ach, tvoje tělo,“ zašeptala a pak rázně rozevřela košili, až odlétly všechny knoflíky. „Máš tak krásné tělo. Silné a zjizvené a pevné. Chci je.“

Její ústa se přisála k jeho rameni a putovala dál po hrudi. Rychlé, hladové kousání a jemné polibky. Ale když sevřel její boky, odstrčila mu ruce.

Pak se zvedla a jediným trhnutím ho zbavila zbytků košile. Znovu se sklonila.

Ničila ho takovým způsobem, který nikdy nezakusil. Pomalu, nevyhnutelně. Dobývala ho hladově a intenzívně. Michaelovi se napínal každý sval, dech se mu zrychloval a měnil se v chraptivé úpění.

Myšlenky ho opustily a na jejich místě zůstaly jen pocity, které na něho útočily jako dvě sevřené pěsti. Její vůně, elegantní a královská, hladký povrch kůže a hlazení jejích rukou.

Laura začala pomalu rozepínal knoflíky jeho džínsů. Michael cítil, že má tělo napjaté jako běžec před cílem. Laura teď líbala jeho břicho v místě, kde před chvílí cítil pas kalhot. Slyšela, jak tiše zašeptal její jméno.

Dokázala to, projelo jí hlavou. Dokázala v něm vzbudit tolik divoké touhy. Dokázala toho silného a nespoutaného muže přivést k zoufalství a slabosti. Chtěl ji až k šílenství a byl by schopen udělat všechno, co by po něm vyžadovala.

Stáhla denimovou látku a kousla ho do boku. Zaslechla, jak mu z plic vyrazil proud vzduchu. Byl bezmocný, ztracený v ní. A ona v něm mohla vzbudit tu největší touhu.

Vzala si ho svými ústy, uvěznila ho do vlhkého sametu a způsobila mu v mysli naprostý chaos.

Michael zabořil ruce do Lauřiných vlasů a jeho tělo se vzedmulo. Když se její zuby zabořily do jeho břišního svalu, byl by pro ni zabil.

Svíral její vlasy a najednou si její hlavu přitáhl k sobě. Laura ucítila jeden mohutný náraz jeho těla do svého a uviděla oheň v jeho očích. Přisála se ústy k jeho.

„Říkala jsem, že se mě nemáš dotýkat.“ Jeho rty však přejížděly po jejím hrdle, ramenou a prsou. „Ještě jsi nepoprosil.“

„Musím tě mít.“ Uchopil ji za boky a posadil na sebe. „Teď. Proboha, pusť mě.“

Laura triumfálně zvrátila hlavu a divoce se rozesmála. Sevřela ho koleny v pase a prohnula se. „Ano.“

Vykřikla. Nebyla překvapená, ale přemožená silou a rychlostí začínajícího vyvrcholení. Znovu se prohnula a začala se pohybovat proti němu.

„Víc,“ prosila a zatínala mu prsty do krku. „Michaeli, víc.“

Opřela se rukama o jeho břicho a zrychlila svůj pohyb.

V Michaelovi se rozpoutala hotová bouře. Viděl její přivřené oči a zvíře v něm se spojilo s jejím. Společně dospěli k vyvrcholení.

Rozostřeným pohledem sledoval, jak Laura ta je, a cítil stahy, které probíhaly jejím tělem. Jeho tělo bylo vyčerpané, ochromené a lehké. Ani si neuvědomoval, že jeho paže ji těsně objímají. Byl jako člověk, který drží to jediné, na čem záleží.

„Říkala jsem ti, že to dokážu,“ mumlala a přejížděla mu rty po krku.

„Jo. Ukázala jsi mi to dost přesvědčivě.“ Vtiskl jí do vlasů polibek. „Lauro.“ Vyslovil její jméno tiše, spíš pro sebe. Pak zavřel oči a pro dobro jich obou nevyslovil zbytek. ***Miluju tě. Miluju.***

„Tys mě chtěl.“

„Ano. Chtěl.“ Vlasy jí voněly sluncem, což ho znovu oslabilo.

„Uděláš pro mě něco, Michaeli?“

„Jo.“ Cokoli. Je to strašná myšlenka, ale udělám cokoli.

„Odneseš mě do postele? Jsem ještě opilá.“

„Jistě, miláčku. Jen se mě chyť.“

Michael se postavil a Laura i ve svém malátném stavu pocítila, jak se jí srdce znovu rozbušilo. „Chtěla bych, abys po mně zatoužil znovu. Jestli to není nemožné.“

Sklonil hlavu a pohlédl na ni. Roztoužená, růžová, nahá žena. Jeho žena. „Myslím, že bych to mohl zařídit.“

„Dobře, a myslíš, že bys mohl, no…“ Natáhla krk a zašeptala mu něco do ucha. Krev se mu znovu zpěnila v žilách.

„To je pěkně nevázané chování, ale…“ Michael rychle zamířil k posteli. „Podle okolností…“

Kapitola osmnáct

První kocovina není tak zábavná jako první opilost, uvědomila si Laura. Místo aby měla hlavu plnou světla, povznášejících myšlenek a barev, trpěla každým zvukem a měla pocit, že ve spáncích jí buší kladiva.

Necítila se volně a nechtělo se jí létat. V ústech měla odporný pocit, jako by snědla hlínu.

Byla vděčná Michaelovi, že ji nechal ve svém bytě, protože netoužila po svědcích svého ponížení.

Nemusela se trápit pomyšlením, že kvůli tomu, že zůstala v Michaelově domě přes noc, se bude muset plížit do domu a čelit zvědavým pohledům zaměstnanců a rodiny.

Pokusila se rozehnat dunivé bušení ve spáncích pod sprchou. Za normálních okolností by se neprobírala Michaelovými věcmi, ale teď se vrhla na skříňky a zásuvky v koupelně a pátrala po nějakém utišujícím prostředku. Konečně našla tubu aspirinu.

Vzala si čtyři tablety – další porušení tradice, a pak se krátce zamyslela, nebude-li příliš vtíravá, když použije Michaelův kartáček na zuby.

Nepodívala se do zrcadla, dokud nebyla oblečená, ale stejně se lekla svého obrazu. Byla smrtelně bledá, pod očima měla kruhy. Měla s sebou jen rtěnku, takže se nemohla nijak upravit.

Musela se překonat a vyjít ven. Sluneční světlo ji uhodilo do očí, až vyjekla. Měla rezavý pocit, jako by jí někdo nasypal do očí velmi jemné úlomky skla.

„Jak se ti daří, zlato?“

Trhla sebou a vyjekla podruhé. Otočila se a nucené se usmála na Michaela, který si čistil ruce o kalhoty a přicházel jí vstříc.

„Dobré ráno. Omlouvám se, ani jsem tě neslyšela vstávat.“

„Spala jsi tak tvrdě, že jsem myslel, že ti to vydrží až do oběda.“

Bolest hlavy začala pomalu ustupovat. „Za pár hodin mám být v obchodě.“

„Ty dnes pracuješ? Dej si pohov a raději se běž domů dospat.“

„V sobotu máme největší frmol.“

Michael pokrčil rameny. Jak chce. „Co hlava?“

„Která?“ Teď se usmála o něco uvolněněji. Muž jako Michael určitě zná příznaky kocoviny. „Je to špatné, ale ne nesnesitelné.“

„Až budeš příště flámovat, musíš na konci vypít spoustu vody a spolknout dva aspiriny. To pomáhá odvrátit nejhorší ranní příznaky.“

„Myslím, že už si to nezopakuju, ale díky za radu.“

„Teď se asi trochu stydíš.“ Přejel jí prstem po hřbetu ruky. „Mělajsi velmi vynalézavou opici. Jak jsi na tom s pamětí?“

Lauře se nahrnula krev do tváří. „Je dobrá. Až moc dobrá. Určitě jsem neměla… Nemůžu uvěřit, že jsem…“ Zavřela oči. „Můžeš mě kdykoli zarazit, abych ze sebe nedělala blázna.“

„Ale mně se to líbilo. Pojď sem.“ Přitiskl ji k sobě a její bolavou hlavu si opřel o rameno. „Ledová voda,“ řekl.

„Ponoř si obličej do mísy s ledovou vodu, snaž se něco sníst a pak se uvidí.“

„Dobře.“ Raději by zůstala stát vedle něho až do konce života. „Musím jít. Neměla jsem tady spát.“ Protože měla obličej přitisknutý na jeho hrudi, neviděla záblesk zklamání na jeho tváři. „Nevím, co si o mně všichni pomyslí.“

„Správně.“ Když se jí podíval do tváře, jeho oči byly chladné. „Jdi a naprav křivdu spáchanou na jménu Templetonových.“

„Nemyslela jsem to…“

„Zapomeň na to.“ Nechtěl vypadat, že se ho dotkla. „Zapomeň na to,“ opakoval. „Neprojela by ses se mnou zítra?“

„Zítra?“ Laura si přitlačila prsty na oči. Jestli nepůjde pryč ze slunce, oči jí snad vybuchnou. „Musíme hledat poklad.“

„Můžeme se projet ráno. Pak můžeš jít za Seraphinou.“

Jízda na koni. Už je to roky, co se naposledy projížděla mezi kopci a v lesích. „Dobře. Mám to ráda. Sejdeme se v osm? Já můžu…“

„Jasně, v osm.“ Michael ji popleskal po tváři. „Nezapomeň na ledovou vodu.“

„Ne. Já…“ Ale Michael už zmizel za rohem budovy. Udivena rychlou změnou jeho nálady ho chtěla následovat. Ale pak se podívala na hodinky a uvědomila si, že má spoustu povinností. Zatím musí řešení hádanky jménem Michael Fury odložit.

Nikdo se na nic neptal, nevyžadoval odpovědi a nikdo nevyjadřoval nesouhlas. Když Laura uložila děti do postele, uvědomila si, že za celý den nedostala jedinou otázku týkající se její včerejší noční nepřítomnosti.

No, ve vzduchu sice byly nějaké vibrace. Starost, zvědavost, obavy, ale všemu se vyhnula. Kocovinu přežila docela dobře a zjistila, že svět se točí dál.

Možná že Laura Templetonová přece jen není tak vzorná.

Vyšla z dětského pokoje a prošla chodbou do svého. Tam si přejela rty rtěnkou a vykartáčovala si vlasy. Musela se připojit k rodičům, kteří pozvali několik přátel na večeři. Musela se přesvědčit, že se všichni dobře baví a mají pohodlí.

A taky se potřebovala aspoň na pět minut natáhnout. Jen pět minut, slibovala si a lehla si jen tak oblečená na postel. Krátké zdřímnutí jí pomůže a obnoví její síly. Musí vydržet svěží celý dlouhý večer.

Ve chvíli, kdy zavřela oči, upadla do hlubokého spánku.

„Něco se musí stát, paní T.“ Ann měla ruce v bok a stála tak uprostřed Susanina pokoje. „Musí.“

„Dobře, Annie, posad se.“ Byl to dlouhý večer, a přestože se Susan se starými přáteli dobře bavila, těšila se, že se konečně dostane do postele. Pohled na Annin obličej jí řekl, že se toho tak brzy nedočká. „Tak, co se děje?“

„Víte, co se děje, paní T.“ Ann byla příliš rozčilená, aby se posadila. Přecházela po pokoji, upravovala záclony, přemísťovala svícny a načechrávala polštáře. „Viděla jste, jak je slečna Laura bledá a unavená. Musela jste to vidět.“

„Ano, viděla jsem to. Já jsem bývala taky bledá a unavená, když jsem vypila hodně šampaňského.“

„No, kdyby to bylo jen proto. Je tady něco, co nikdy předtím nedělala.“

Možná měla, pomyslela si Susan. Vzdychla si. „Annie, přestaňte tady uklízet a posaďte se.“

„Strávila s ním noc. Celou noc. Ve stáji u koní.“

Susan cukaly koutky úst, a proto se zadívala dolů na svoje ruce. Ann se posadila proti ní. „Ano, Annie, jsem si toho vědoma.“

„No, takhle to dál nejde.“

„Jak si myslíte, že můžete dospělou ženu chránit před činy, které chce sama dělat? Fakt je, že Laura je pro Michaela velmi atraktivní, možná víc než jen atraktivní. Byla osamělá a nešťastná a teď už není.“

„On ji využívá. Má na ni špatný vliv. Nepřišla ani dolů, aby se rozloučila s hosty. Nikdy takhle nezanedbávala svoje povinnosti.“

„Byla unavená, Annie, a Greenbeltovy jsem pozvala já s Thomasem. To není tak strašný prohřešek. Nemusíte si dělat starosti s takovými záležitostmi.“

„Vy jste její matka, ale víte, že ji mám moc ráda, stejně jako vy máte ráda moji dceru. Když měla Margo problémy, taky jste si dělala starosti.“

„Ano.“ Susan s porozuměním položila ruku na Anninu. „Jsou to naše děti a tak to vždycky bude. Ale děti rostou a jdou svojí vlastní cestou bez ohledu na naše starosti. Tak to chodí.“

„Ona vás poslechne, paní T. Já jsem o tom přemýšlela.“

Slova se z ní teď hrnula o překot a to, co říkala, znělo logicky. „Slečna Laura už dlouho nikde nebyla s děvčaty. Velmi tvrdě pracuje a nemá žádné volno. Ali s Kaylou budou mít jarní prázdniny. Mohly by si někam vyjet. Víte, jak holky milují Disneyland. Kdybyste nasadila Lauře brouka do hlavy, přemýšlela by o tom a nakonec by je tam vzala. Získala by čas a nadhled. Mohla by svoje činy posoudit s čistou hlavou."

„Myslím, že Laura i děvčata si zaslouží dovolenou, ale týden v Disneylandu nezmění Lauřiny city k Michaelovi, Annie."

„Ona je teď ve víru toho všeho. Ale když bude mít trochu času, kdy ho nebude mít na očích, pochopí, co je to zač."

Susan rozhodila netrpělivě rukama. „Proboha, Annie, co je to s vámi? Co je zač? Proč ho tak strašně nemáte ráda?"

„Protože je surový. Využije ji. Myslím, že chce peníze. Může jí ublížit v mnoha směrech a já to nechci zažít." Stiskla pevně rty. „Nechci."

Susan se dlouze nadechla, aby zkrotila svoji zlost. „Chci, abyste mi vysvětlila, co vám udělal."

„Víte dobře, že když mu bylo dvanáct, slídil kolem našeho domu."

„Byl to Joshův kamarád."

„A dával panu Joshovi kradené cigarety a sváděl ho k darebáctví."

„Dvanáctiletí kluci obvykle darebáci. Kristepane, Annie, já sama jsem ve čtrnácti učila kamarádku kouřit. Je to hloupé, ale děti to dělají."

„A to, že se dostal až do vězení, bylo taky tak nevinné?"

„Co je zas tohle?" Susan zbledla. „Michael byl ve vězení? Jak to víte?"

„Slyšela jsem různé věci. Zavřeli ho za rvačku. V baru. A nebylo to jen přes noc. Poseděl si tam déle. Ten chlap umí použít svoje pěsti."

„Ach, proboha, myslela jsem, že snad vyloupil banku nebo že někoho zabil. Ne, že bych to schvalovala, ale nezdá se mi tak strašné, když někdo stráví noc v cele za to, že někoho praštil v baru. Ani nevíte, kdo začal a proč…"

„Jak ho můžete omlouvat?“ Ann rozzuřeně vyskočila. „Jak jen můžete? Ten chlap spí noc co noc s vaší dcerou. Využívají. Ona může něco udělat nebo říct a on proti ní použije násilí, tak jako je použil proti vlastní matce.“

„Co to říkáte?“ Susan se strachem sevřel žaludek.

„Muž, který dovede zbít vlastní matku tak, až krvácí a má modřiny, může udělat totéž i jiné ženě. Je tak drobná a křehká, paní T. Nemůžu snést myšlenku, že by jí něco udělal.“

„Vy věříte tomu, že Michael Fury zbil vlastní matku?“ zeptala se pomalu Susan.

„Sama mi to řekla. Přišla ho sem hledat a vypadala strašně. Vzala jsem ji k sobě a ošetřila jsem ji. Řekla mi, že Michael přišel domů opilý a napadl ji, zbil a vyhodil jejího manžela a pak ji tam nechal a utekl. Chtěla jsem volat policii, ale ona si to nepřála.“

Annie se otočila, protože ji přemohly emoce. „Ach, on patří za mříže. Patří do klece. Kdybyste jen viděla její obličej. Jestli vztáhne ruku na slečnu Lauru, tak ho…“

„Annie, já jsem viděla Michaelovu matku.“ Susan vstala. „Mluvila jsem s ní.“

„Pak to víte. Utekl na moře, než aby čelil tomu, co udělal. Paní T, musíme ho odtud dostat pryč. Nemůžeme tady držet chlapa, který je schopen všeho. Nemůže být v blízkosti slečny Laury a jejích dětí.“

„Řeknu vám, co mi tehdy prozradila Michaelova matka, Annie. Křičela na mě a rozčilovala se, že jsem nechala Michaela u nás.“

„U nás?“ Ann si přitlačila ruku na srdce. „On byl tady? Vy jste ho nechala ve svém domě po tom, co udělal?“

„Spal ve stájích až do té doby, než odjel na moře. Nikdy na svoji matku nevztáhl ruku.“

„Viděla jste ji, řekla mi, že…“

„Křivě ho obvinila. Nemohla obvinit sebe. Ale já jsem z ní nakonec dostala pravdu. To její manžel ji zbil. Dělal to už dlouho. Už dřív chodívala do práce s monokly a modřinami, a neměla je od Michaela.“

„Ale řekla mi…“

„Nestarám se o to, co si navymýšlela,“ vykřikla Susan. Vzpomínka na onu noc ji dokázala ještě dnes rozzuřit. Matka, která

obviní svoje dítě kvůli svým vlastním chybám. „Ten chlapec přišel domů a viděl, jak nevlastní otec bije jeho matku. Chránil ji. A jako dík za to se mu od ní dostalo vyhazovu z domu. Řekla mu, že se mezi ně nemá míchat a že je všemu na vině on.“

Susan se na chvíli odmlčela a snažila se najít ztracenou rovnováhu. „A když Michael odešel a ona tušila, že ho ztratila, přišla za mnou sem, do tohoto pokoje, a zhroutila se. Všechno mi řekla.“

„Ale mně říkala… Věřila jsem…“ Ann se sesula na židli. „Ach, dobrý bože.“

„Prosila mě, abych jí ho pomohla najít a přesvědčila ho, aby se vrátil zpátky. Byla sama, to víte, a ona neuměla být sama. Chci věřit, že někde uvnitř litovala toho, co udělala a co mu řekla, a že ho milovala. Ale já jsem před sebou viděla jen mizernou a sobeckou ženskou, která se bála zůstat bez muže a potřebovala alespoň syna, kterého předtím vyhnala.“

„Ach, paní T.“ Ann si přitiskla ruku na ústa. Z očí se jí hrnuly slzy lítosti. „Je to skutečně pravda?“

„Annie, zapomeňte na to, co vám navykládala, a prozraďte mi, co vidíte, když se na toho hocha podíváte? Kdybyste o něm nic nevěděla, jak vám připadá od té doby, co tady žije?“

„Tvrdě pracuje.“ Ann vytáhla kapesník a vysmrkala se. „Chová se pěkně k dětem i ke zvířatům. Je k nim laskavý. Má v očích ďábelské ohníčky a něco tvrdého. Nedává si pozor na pusu, když je s dětmi, a nemyslím…“ Odmlčela se a otřela si oči. „Je na ně hodný, vždycky byl. To nemůžu popřít. A já se stydím.“

„Nemusíte se stydět za to, že jste o někoho, koho máte ráda, měla strach. Je mi líto, že jste musela žít s takovými obavami o Lauru.“

„Od té doby, co je tady, jsem moc nespala. Čekala jsem… Chudák chlapec. Čím vším musel projít. A byl ještě tak mladý.“

„Teď už budete lépe spát,“ řekla Susan.

„Ale stále ho budu sledovat.“ Ann se pokusila o slabý úsměv. „Muži s jeho vizáží nejsou moc důvěryhodní ve vztazích k ženám.“

„Obě máme trochu strach.“ Susan stiskla Anninu ruku. „Známe naši Lauru, ne? Potřebuje domov, rodinu, lásku. Nevím, najde-li tohle u Michaela nebo co to s ní udělá, nenajde-li to.“

Našla něco jiného. Krásu projížďky po kopcích, v ranní mlze, která se valila krajinou jako řeka. Zvuk dunících kopyt a zvláštní pocit, když se silná hora pod ní chystala ke skoku.

Laura přeskočila povalený strom a vyrazila na paseku zalitou sluncem.

„Ach, bože, to je nádhera!“ Přilepila se ke krku koně. „Už bez toho nedokážu být. Ty jsi chytrý chlap, Michaeli Fury.“ Otočila se na něho. Seděl vzpřímeně na Maxovi. „Jak bych si mohla koupit tohoto koně a vykašlat se na Ali a na její klisnu?“

„Dal jsem ti přece dobrou nabídku na tři koně. Ten malý grošák Kayle padne jako rukavice. Jezdíš jako ďábel, Lauro.“ Natáhl ruku a poplácal Lauřinu klisnu po krku. „A Fancy se k tobě hodí. Myslím, že moc.“

„Zřejmě znáš svoje klisny i svoje ženy.“

Na vteřinu se jí zadíval do očí. Jeho žena. Na chvíli.

„Zřejmě. Jsi…“ Nádherná, plná života. „Odpočatá.“

„Spala jsem jako zabitá. Skoro deset hodin.“ Vyslala k němu dlouhý pohled zpod krásných řas. „Chyběla jsem ti?“

Během uplynulé noci po ní zatoužil snad tucetkrát.

„Hm.“ Když jí poklesla hlava, zasmál se. Natáhl se a chytil ji za košili. Přitáhl si ji k sobě a políbil. „Co myslíš?“ Vymanila se mu. „Nechejme je odpočinout. Dost jsme je uhnali.“

Laura sklouzla ze hřbetu koně a Michael přivázal obě uzdy k větvi stromu. „Našla jsi včera nějaké další mince?“

„Nic. Ani zátku z láhve. Nemůžu… ach, já jsem ti to neřekla. Předevčírem večer.

Já vím.“ Z důvodů, které sám nedokázal určit, mu vadilo, že se s tou novinou nerozběhla nejdřív za ním. „Měla jsi štěstí.“

„Je to podivná záhada.“ Protáhla si svaly unavené jízdou. „Položila jsem na ni ruku. Přímo, jako kdyby mi něco vypadlo a já to chtěla…“

Podívala se na něho a její myšlenky se zpřetrhaly. Stál tady se sluncem v zádech a s očima upřenýma přímo na ni. „Co je?“

„Říkala jsi, že jsi o mně snila. Teď a před lety, na útesech, v lese. Otočila ses a já tam byl.“

„Ano.“ Laura měla srdce až v krku. Cítila strach i očekávání. „Michaeli.“

„A já jsem se tě dotýkal.“ Položil jí ruku na prsa a ucítil, jak se chvěje. Políbil ji a cítil, jak hoří. „A miloval jsem tě.“ Prudčeji objal. „Chci tě teď.“

Ležela vedle něho nahá ve slunečním světle. Nad nimi na stromě zpívali ptáci. Nestrhal z ní oblečení. Byla ráda, že se nebude muset objevit před domem Templetonových nahá na koni jako lady Godiva.

Byl tak jemný a něžný.

„Ještě nikdy jsem se nemilovala venku,“ řekla tiše. „Netušila jsem, že to může být tak pěkné.“ Sedla si a protáhla se.

„Tak mnoho ***poprvé.*** Nečekal jsem, že ti poskytnu tak hodně prvních zážitků.“ Usmála se na něho. „Špatný Michael Fury zná všechno.“

„A pak ještě něco,“ prohlásil a zavřel oči.

„Je toho tolik, o čem nemluvíš.“ Věděla, že se chová jako typická žena, když chce zkoumat jeho minulost, ale nevadilo jí to. Přejela mu prstem po hrudi. „Máš v sobě tolik tajemství.“

„Tys mi jich pár zjevila minulé noci. Chceš, abychom si byli kvit?“

„Ne, to jistě ne.“

Michael otevřel oči. „Chceš o mně něco vědět. Tak se ptej.“

Zavrtěla hlavou a chtěla se otočit, ale on ji chytil. „Bojíš se odpovědí?“

„Ne,“ řekla pevně. „Nebojím. A překvapuje mě, že si to myslíš.“

„Dobře, ptej se.“

„Já…“ Laura zaváhala, ale pak se rozhodla. „Dobře. Říkal jsi, žes už byl ženatý, ale nikdy jsi mi neřekl, co se s tvojí bývalou ženou stalo?“

„Jmenovala se Yvonně. Rozvedli jsme se.“

„Dobrá.“ Laura, nespokojená s úsečnou odpovědí, sáhla po blůze. „Pojedeme domů.“

„Sakra.“ Michael si přejel dlaní obličej a posadil se. „Jasně, chceš to vědět. Potkal jsem ji, když jsem závodil. Ráda se přátelila s jezdci na rychlých kolech.“

„A ty ses do ní zamiloval?“

„Kriste, ty jsi v mnoha směrech jako dítě.“ Michael se postavil a natáhl si džíny. „Šel jsem s ní do postele. Líbili jsme se jeden druhému a bavil nás sex. Spávali jsme spolu a najednou byla těhotná.“

„Ach,“ Laura sklopila oči ke kalhotám, které si právě oblékala. „Říkal jsi, že nemáš děti. Myslela jsem…“

„Chceš to slyšet, nebo ne?“

Laura vzhlédla, překvapená hořkostí v jeho klase. „Ne, pokud mi to nechceš říct.“

„Když už jsem začal, tak asi chci pokračovat.“ Znovu zaklel a pak ji chytil za paži. „Počkej, sed. Nikdo se neumí dívat tak ublíženě jako ty.“

Přitiskl si prsty na oči a snažil se soustředit. Když už otevřel tuhle část svého života, musel otevřít i další. Bude mu klást víc otázek a on jí bude muset odpovědět.

„No, takže otěhotněla. Promluvili jsme si o tom. Nejlepším řešením pro nás oba byl potrat. Jednoduché a rychlé řešení. Dohodli jsme se.“

„To je mi líto. Je to složité rozhodování. Nikdy… nikdy tě nenapadlo, že jsi…“

„Že jsem třeba nebyl otcem toho dítěte? Yvonně nikdy nelhala. Když řekla, že je moje, bylo moje. Byli jsme přátelé, Lauro.“

„Omlouvám se. Bylo to těžké pro vás oba.“

„Mysleli jsme si, že naše rozhodnutí je moudré. Já jsem se snažil něčeho dosáhnout jako závodník a ona právě získala výhodné místo. Dítě by bylo pro oba překážkou. Navíc, ani jeden z nás nevěděl nic o rodičovství a o dětech. Nebyli jsme na to připraveni.“ Podíval se jí do očí. „Hledali jsme jen dobrou zábavu.“

Vydržela jeho pohled. „Chceš mi říct, že to bylo jednoduché? Lehce odbytá záležitost?“

„Ne.“ Odvrátil se a zahleděl se do větví stromů. „Nebylo to lehké. To dá rozum. Vybrali jsme nejlepší řešení. Ale noc před zákrokem

jsme si něco uvědomili. Oba jsme to dítě chtěli. Nedává to žádný smysl, nevěděli jsme, co to s námi je, ale oba jsme je chtěli.“

„Ona nešla na potrat.“

„Ne. Vzali jsme se. Řekli jsme si, sakra, dokážeme to, budeme mít dítě.“ Kolem úst se mu usadil úsměv. „Neměla o mateřství ani ponětí. Nakoupili jsme knihy. Chodila na ultrazvuková vyšetření… Bože, to bylo nádherné. Vybírali jsme jména a dělali jsme další pošetilosti. Myslím, že to dělají všichni.“

Ale jeho úsměv zmizel a oči mu potemněly.

„Jednou v noci, když byla asi ve čtvrtém měsíci, začala silně krvácet. Měla velké bolesti a křeče. Oba jsme byli vystrašení. Odvezl jsem ji do nemocnice, ale už bylo pozdě. O dítě jsme přišli.“

„To je strašně smutné.“ Laura se vztyčila, ale nedotkla se ho. „Je mi to tak líto, Michaeli. Není nic bolestnějšího, než když člověk ztratí dítě.“

„Ano, máš pravdu. Lékaři nám řekli, že Yvonně je mladá a zdravá a že se můžeme pokusit o druhé dítě. Předstírali jsme, že se snažíme. Chtěli jsme zůstat spolu. Ale začali jsme mezi sebou bojovat. Jednou ona bouchla dveřmi a odešla, podruhé zase já. Jednou večer jsem přišel domů a ona na mě čekala. Uvědomila si všechno dřív než já. Byla to chytrá žena. Museli jsme přestat být přáteli. To jediné, co nás drželo pohromadě, bylo naše očekávané dítě. A teď bylo pryč. Byli jsme spojeni, ale nemělo to tak být. Měla pravdu. Takže jsme se rozhodli pro rozvod. To je konec historie.“

Laura se ho nesměle dotkla. Pak vzala jeho obličej do dlaní. „Není slov, která by dokázala zmírnit tvůj žal. Neseš ho s sebou na věky.“

Michael zavřel oči. „Chtěl jsem to dítě.“

„Já vím.“ Objala ho. „Už jsi ho měl rád. Rozumím tomu. Je mi to líto, Michaeli.“ Jemně ho pohladila po zádech. „Lituji, že jsem to chtěla vědět.“

„Stalo se to skoro před deseti lety. Je to pryč.“ Setřel jí slzy z tváří. „To ne. Sakra, zeptej se mě na něco jiného. Třeba jak jsem dělal dubléra Melu Gibsonovi.“

Laura se pokusila o úsměv. „Opravdu jsi ho zastupoval?“

„Všechny ženské jsou do něho zblázněné. Mohla bys se mnou zajet do Hollywoodu. Seznámil bych vás.“ Natočil si na prst jednu z jejích kudrn. „Jedu tam zítra s Maxem.“

„Zítra?“ Laura zavrtěla hlavou. „Ty jedeš do Los Angeles? Nic jsi mi neřekl.“

„Volali mi v sobotu.“ Pokrčil rameny a sedl si, aby si obul boty. „Akční western s miláčkem Melem. Chce mě a Maxe. Takže je před námi pár schůzek a zkoušek. Aby se zjistilo, jestli se k tomu hodíme.“

„To je nádhera. Myslím, že musíš být nadšený.“

„Je to práce. Asi se ti nechce jet se mnou?“

„Ráda bych jela, ale nemůžu děvčata nechat jen tak samotná a musím jít taky do práce. Jak…“ Jak dlouho budeš pryč? Tu otázku rychle spolkla. „Holky budou bez sebe, až jim to řeknu.“

„Našel jsem si jednoho chlapíka, který se mi postará o koně. Měl bych se vrátit v pátek.“

„Ach.“ Jen pár dní. Zase se usmála. „Jestli už budeš v pátek doma, pak tě zvu na zahajovací večer. Přijímáš?“

„Jaký zahajovací večer?“

„Bude to výstava v umělecké galerii. Expresionisté.“

Raději si neodfrknul. „Ty chceš, abych se šel dívat na malby a poslouchal ty idiotské komentáře o druhém plánu obrazu?“ Pohodil hlavou. „Vypadám jako chlapík, který chodí po galerii, popíjí espresso a baví se o plácání barev na plátno?“

„Ne.“ Seděl polonahý v trávě, na žebrech měl několik načervenalých jizev a dlouhé vlasy měl rozježené. „Ne, to nevypadáš.“

Ale ty zase nevypadáš na ženu, která by odhodila svoje povinnosti a odjela na týden s milencem, dumal Michael.

K čemu mě, sakra, má? ptal se sám sebe. A čím je pro mě? Jestli to bude trvat dál, co si jeden s druhým počneme?

„Raději bychom se měli vrátit.“ Sáhl po košili. „Nesmíš nechat Seraphinu čekat.“

„Michaeli.“ Položila mu ruku na hruď. „Budeš mi chybět.“

„Jo.“ Pomohl jí do sedla.

Kapitola devatenáct

Nebyl pryč jen týden, ale skoro čtrnáct dní. Laura se každý večer přesvědčovala, že Michael k ní nemá žádné povinnosti a nemusí jí telefonovat a vysvětlovat své zpoždění.

Připomínala si, že je pojí jen vztah dvou dospělých lidí, z nichž každý je nezávislý a může si dělat, co chce. Bylo tomu tak proto, že nikdy nezažila podobný vztah. Dělala si starosti a měla pocit ublíženosti.

Měla hodně práce. A naučila se nikdy nedovolit muži, aby byl zodpovědný za náplň jejího života. Byla to její práce a tu nechtěla nikdy zanedbat.

S prací, dětmi, rodinou a přáteli žila bohatý a plnohodnotný život. Možná ho chtěla sdílet společně s Michaelem a být součástí jeho života, ale nebyla dospívající dívka, která by dokázala hodiny vysedávat u telefonu a čekat, dokud nezazvoní.

Ale uvítala by, kdyby se ozval alespoň jednou nebo dvakrát. V tuto chvíli se zrovna nezabývala problémem telefonu. Měla jiné starosti. Za dvě hodiny začíná Alino taneční vystoupení. Nejen že Laura sama nebyla oblečená, ještě měla povyražení se zvířaty. Jedno kotě spalo v Kaylině neuklizené posteli a druhé pobíhalo po zahradě pronásledováno Bongem, který právě zpustošil záhon heřmánku.

Kočka skončila na cypřiši a syčela dolů na Bonga, který jančil v dalším bylinkovém záhonu.

Kromě toho největším problémem byla sama Ali. Nechtěla spolupracovat a byla špatně naložená. Prohlašovala, že má hrozné vlasy. Bolel ji žaludek. Prostě nechtěla jít na vystoupení. Nenáviděla je. Nenáviděla všechno.

Lauře už docházela trpělivost, ale ještě jednou se pokusila učesat Ali podle jejího přání.

„Zlato, jestli jsi nervózní, je to v pořádku. Budeš určitě dobrá. Vždycky jsi byla.“

„Já nejsem nervózní.“ Ali se nasupeně dívala do zrcadla. „Nikdy nebývám nervózní před vystoupením. Jen tam prostě nechci jít.“

„Ale závisí na tobě spousta dalších lidí – učitelé a další děvčata ve skupině. Rodina. Víš, jak jsou babička s dědou nadšení. Všichni se na dnešní večer těší.“

„A já nezávisím na nikom, že? Já musím splnit všechno, co slíbím, ale jiní lidé nemusí.“

A pořád dokola, pomyslela si Laura. „Je mi líto, že jsi zklamaná z toho, že tam nebude tvůj otec. Je…“

„O něho se nestarám.“ Ali naštvaně trhla rameny a uhnula zpod hřebenu. „Stejně nikdy nepřišel. Nezáleží mi na tom.“

„Tak o co jde?“

„O nic. Půjdu tam. Udělám to, protože plním svoje sliby. Teď mám ten účes mnohem lepší,“ dodala důstojně. „Děkuju.“

„Miláčku, jestli chceš…“

„Musím jít dokončit oblékání.“ Ali stiskla rty, malá hezká holčička v kamaších a baletní sukýnce. „Ty za to nemůžeš, mami. Nechtěla jsem, aby to tak vypadalo. Nezlobím se na tebe.“

„Tak co…“

„Mami!“ Kaylin hlásek se nesl halou. „Našla jsem svoje červené boty. Chci si je vzít.“

„Běž jí pomoct,“ řekla Ali a pokusila se o úsměv. „Za chvilku budu dole. Díky za účes.“

„Tak dobře.“ Laura viděla v Aliných očích smutek, a proto se sklonila a políbila ji na obě tváře. „Ráda si hraju s tvými vlasy. Myslím, že kdyby sis dala na rty trochu lesku, nebylo by to špatné.“

„Už doma, nebo až na vystoupení?“

„Na celý večer.“ Laura přejela prstem Ali po rtech. „Za chvíli mi vyrosteš.“

„Mami, moje boty.“

„A Kayla taky,“ zamumlala si pro sebe Laura. „Já jdu. Ali, za deset minut buď dole.“

Kayla našla boty. Kdo by je hledal na poličce na záchodě? Laura si pročesala vlasy a za pár minut už tlačila obě děvčata ke dveřím.

„Pojďte, pojďte děvčata. Odjíždíme za pět minut. Otevřu, Annie,“ zavolala, když uslyšela zvonek u domovních dveří. „Postarali jste se o Bonga a…“

Laura otevřela dveře a zarazila se v půli věty. Před ní stál Michael.

„Michaeli! Ty jsi doma.“

„Vypadá to tak.“

Kdyby se mu vrhla do náruče, hned tady u dveří svého domu a před dětmi, pochyboval, že by zůstal věrný svému rozhodnutí. Ale ona to neudělala. Jen se na něho usmála a podala mu ruku.

Byla to Kayla, kdo mu skočil do náruče. „Máš s sebou Maxe?“ S dětskou samozřejmostí mu obemkla nohy kolem pasu a nastavila mu ústa k políbení. „Přijel taky domů?“

„Jistě. Max cestoval se mnou. Kde jsi vzala ty červené boty? Jsou strašně šik.“

„Koupila mi je máma. Jsou to moje oblíbené.“

„Ty jsi přijel.“

Michael zanechal obdivování Kayliných bot a zvedl pohled k Ali. Pomyslel si, že s tím důstojně krásným výrazem ve tváři a s citem v očích vypadá jako její matka.

„Říkal jsem ti, že přijedu.“

„Myslela jsem, že jsi zapomněl. Myslela jsem, že máš moc práce.“

„Zapomenout na pozvání krásné baleríny? Nejít na její vystoupení?“ Narovnal se a zavrtěl hlavou. „To bych měl mizernou paměť.“ Vytáhl z brašny kytičku růžových poupátek. „Máme schůzku, ne? Doufám, že sis nepozvala místo mě nějakého jiného frajera?“

„Ne. Ty jsou pro mě?“ Ali otevřela pusu a vydala překvapené: „Ó!“ Okouzlena se dívala na růže. „Pro mě?“

„Pro koho jiného?“

„Pro mě.“ Ali vydechla a vzala si kytičku. „Děkuju. Mami, Michael mi dal kytku.“

„To vidím.“ Lauře se zaleskly oči. „Jsou krásné.“

„Použijeme na ně vázu od Waterforda.“ Annie stála v hale se založenýma rukama a dívala se na Michaela. „Když děvče dostane první kytičku od muže, musí s ní zacházet jako s vzácností.“

„Chci si je dát do vázy sama.“

„To bys měla. Malý moment, slečno Lauro.“

„Ano, dobře, děkuji, Annie.“

„Já ti pomůžu.“ Kayla se vyřítila za sestrou do haly. „Nechej mě přičichnout, Ali.“

„Její první květiny,“ zašeptala Laura.

„Proboha, proč ženy vždycky potahují nad kyticí květin?“

Připomnělo mu to, že Lauře nikdy nedal kytku. Nikdy jí nedal opravdovou kytku, jen nějaké náhodně utržené luční kvítky. Nikdy ho to nenapadlo. Nikdy jí nedal nic jiného než sex.

„Květiny jsou symbol.“ Vzpomněla si na drobné polní květiny, které jí dal. Tak sladké, jednoduché a tak vhodné. „Pro ženy je všechno symbolické.“

„Možná máš pravdu.“ Otočila se k němu se zářivým úsměvem. „Bylo to od tebe velice moudré, že jsi je přinesl a taky že jsi přišel. Nevěděla jsem, že tě Ali pozvala. Vůbec jsem netušila, že s tebou počítá.“

„Pozvala mě už před několika týdny.“ Michael si zastrčil ruce do kapes. Laura ho nepozvala, pamatoval si to. Jen se o tom nezmínil. „Čtyřiatřicet let se mi dařilo vyhýbat se baletu. Bude to nová zkušenost.“

„Myslím, že to přežiješ.“ Přiblížila se k němu a on vytáhl ruku z kapsy, aby ji mohl chytit dřív, než se ho dotkne.

„Tak jak se máš?“ zeptal se.

„Fajn.“ Byl jen unavený, nebo cítila správně určitý odstup? „Šlo to v L.A. dobře?“

„Ano, šlo. Asi za tři týdny začne natáčení. Bude to trvat asi dva měsíce, možná déle.“

„A ty budeš během natáčení bydlet v L.A.,“ řekla Laura pomalu a v žaludku pocítila tíhu.

Michael pokrčil rameny. Teď nebyl čas na probírání takových záležitostí a on byl rád, když se Ali vrátila s vázou plnou květin. Nesla ji jako trofej.

„Že vypadají nádherně, mami? Annie mi je dá do pokoje.“

„Jsou krásné. Opravdu už musíme jít. Účastníci mají být na místě třicet minut před zahájením.“

„Já je odnesu, miláčku.“ Annie vzala Ali vázu z rukou. „A přijdu se na tebe taky podívat.“ Naklonila se k Michaelovi s přátelským úsměvem. „Budeme tam všichni.“

Michael na dvě hodiny pustil z hlavy všechny trable. Lauřina dcera byla tak roztomilá. A všechny ostatní děti. Ale bylo těžké sedět vedle Laury mezi všemi těmi lidmi, rodinami a partnery a necítit se mizerně.

Ale měl dost času, aby si mohl dovolit podívat se na všechno s nadhledem. Na to, co se mu přihodilo. Zamiloval se do ní, nepochybně.

To nemůže fungovat.

Posledních čtrnáct dnů sedával v malém baru v jižním Los Angeles, popíjel pivo a omílal s ostatními kaskadéry omšelé historky. Pak se vracel do hotelového pokoje, zpocený, špinavý a páchnoucí po koních. A viděl se, jak vyrůstal v zanedbaném domě, kde vládla krutost a napětí.

Viděl sám sebe v pravém světle. Muž, který většinu života dělal špatné věci. Pobřežní krysa, syn číšnice a povaleče, který se včas a s velkým úsilím rozhodl pro slušný život.

A viděl Lauru, dědičku Templetonova impéria, sedící v noblesním klubu a popíjející čaj, nebo oblečenou do komfortního kostýmku a procházející halou hotelu, jehož byla majitelkou.

Nepochyboval o tom, že jí něco dal. Nebo že za jiných okolností by mohli dát jeden druhému víc. Ale byla by to jen otázka času, než by jí spadl z očí závoj roztoužení a ona by pochopila, co udělala. Začala si románek s učitelem jezdectví.

Je pro oba lepší, že na to přišel první. Jak ji znal, pochyboval o tom, že by byla schopna přerušit jejich vztah sama. Byla tak ohleduplná, tak laskavá, musela být bez viny. Ještě horší by bylo, kdyby pokračovala v jejich vztahu i po té, kdy by si uvědomila svoji chybu. Kdyby s ním chodila jen z povinnosti.

Nebyl pro ni dost dobrý. Věděl to. Lidé, kteří je oba znají, to pochopí. Snad to pochopí i ona. To ho zabije.

Možná, kdyby nešel do toho baru a nepotkal starého kamaráda ze staré obchodní lodi, s nímž se kdysi plavil, opíjel a vedl nezřízený

život. Muže, s nímž se nechal naverbovat do války jako žoldák, když pro něho námořnický život přestal být zajímavý.

Ale potkali se. Oživili staré vzpomínky. A v jednom jasném okamžiku se Michael zahleděl do vyžilé a zahořklé tváře svého kumpána. A uviděl sám sebe.

Michael Fury je muž, který se nikdy neměl dotknout Laury Templetonové. Neměl ji ani znát.

Musí jí udělat laskavost a odejít z jejího života dřív, než si to uvědomí.

Ali se otáčela na jevišti a Laura mu položila ruku na paži a stiskla ji. A zlomila mu srdce.

„Nevypadají nádherně?“ zvolala nadšeně Margo. Josh, který seděl vedle ní, si pohodlně natáhl nohy a sledoval svoji neteř. „Jsou výborní, ale Ali je nejlepší.“

„Přirozeně.“ Margo se zasmála a naklonila se k němu blíž. „Ale já mluvím o Lauře a Michaelovi.“

„Hmm?“ Josh pootočil hlavu a pohlédl na pár sedící v řadě před nimi. „Laura a Michael co?“

„Bezvadně jim to sluší.“

„Jo, myslím…“ zarazil se a strnul, protože mu to došlo. „Co tím myslíš?“

„Ššš.“ Chlácholila ho Margo a přitom potlačovala smích. „Sluší jim to spolu, spolu. Copak jsi slepý?“

Joshovi vyschlo v hrdle. „Ale oni se nevídají, nechodí spolu.“

„Ale chodí.“ Margo si zastínila rukou ústa. „Proboha, Joshi, už spolu několik týdnů spí. Jak to, že to nevíš?“

„Spí…“ V tom slově bylo všechno – vztek, údiv i nedůvěra. „Jak to, sakra, víš?“

„Protože mi to Laura řekla,“ zasyčela mu do ucha Margo. „A i kdyby mi to neřekla, tak mám na hlavě oči. Ššš,“ nařídila, když otevřel ústa. „Vyrušuješ tady. Kromě toho, Ali má sólo.“

Josh se utišil, ale v jeho mysli zuřila bouře. Měl o čem přemýšlet. Jeho přítel Michael Fury mu bude muset zodpovědět pár otázek.

Toho večera s tím už nemohl nic dělat. Mohl jen jít domů a vyslechnout svoji ženu. Pak se s ní pohádal. Ženy pokládaly Michaela za romantika – což bylo vždycky jeho štěstí, ale teď to byl problém.

Josh zastihl Michaela ve výběhu. „Potřebuji s tebou mluvit, Fury."

Michael už z tónu jeho hlasu poznal, o co běží. Neměl na rozhovor náladu. Stále ještě myslel na Laurin smutný obličej ten večer po představení, kdy se s ní rychle rozloučil s odůvodněním, že je unavený.

Jinými slovy, jdu spát, zlato, a ty nejsi vítána.

Pustil lopatu a zamířil k ohradě, kde stál Josh. „Tak mluv."

„Spíš s mojí sestrou?"

Aha, už je to tady. „Moc toho nenaspíme," prohodil ledabyle Michael. Josh ho chytil za košili pod krkem. „Počkej, Harvarde."

„Co si sakra myslíš, že děláš? Kdo si myslíš, že jsi? Požádal jsem ji, aby li pronajala tohle místo. Aby ti udělala laskavost. A ty s ní skočíš do postele."

„Neskočil jsem tam sám." Kruci, ještě se kvůli tomu poperou. „Je to už velká holka, Joshi. Nelákal jsem ji do stáje na cukroví. K ničemu jsem ji nenutil."

Ta myšlenka v Joshovi vzbouřila krev ještě víc. „Tos neměl," křičel, „asi jsi zapomněl, s kým mluvíš. Znám tě, Micku. Znám tvůj styl. Často jsem to dělal s tebou."

„Ano, to jo." Michael se Joshovi díval do očí a pomalu mu sundával prsty ze své košile. „Ale to bylo v pořádku, když jsme prohánělí kočky spolu."

„Ona je moje sestra."

„Vím, kdo je."

„Pokud jsi to věděl a věděl jsi, čím prošla za těch deset let, jak je zranitelná, měl ses od ní držet zpátky. Ženské, s kterými se stýkáš, vždycky znají pravidla takových her, ale Laura ne."

„A protože je tvoje sestra a protože je Templetonová, tak si nemůže hrát." Michael pocítil hořkost. „Zvlášť ne se mnou."

„Já jsem ti věřil," řekl tiše Josh. „Vždycky jsem ti věřil. Je něco jiného, když ses pokoušel o Kate nebo o Margo, ale že jsi musel mít všechny tři, to už je trochu moc."

Joshovy oči byly velmi chladné a velmi tvrdé. Sevřel pěst a v duchu už viděl, jak přistává na Michaelově čelisti. S vypětím veškeré vůle se donutil přítele neudeřit.

„Táhni ode mě. Hned."

„Jestli se chceš prát, prosím. Už jsme to dělali mnohokrát."

Ale ne takhle, dodal v duchu Michael, aby jeden z nás šíleně zuřil. Teď už jsou dospělí a sázka je vyšší. A jestli měl kdy Michael nějakou rodinu, byla to Joshova rodina. A Josh je teď schopen přerazit mu vaz.

„Proč se raději nedomluvit. Do týdne odtud vypadnu. Už jsem si něco zařídil."

Josh se chvíli zmítal mezi vztahem k příteli a k rodině. „Co jsi zařídil? Vždyť nemáš peníze na stavbu."

„Asi to prodám a odstěhuju se do L.A. Je to dost daleko od tvé sestry, Harvarde? Nebo mám jít do pekla?"

„Kdy se to stalo?"

„To s tebou taky musím projednávat? Jdi pryč, Joshi. Mám dost práce a ty už jsi splnil svůj úkol."

„Nejsem si jist." Josh pozoroval svého nejlepšího kamaráda, jak odchází. Už si nebyl jist, jestli splnil svůj úkol.

Věděl, že přijde. Nemohli se tomu setkání vyhnout. Nebyli spolu víc než čtrnáct dní a ona čekala, že po ní zatouží. Jistěže tomu tak bylo. Toužil po ní šíleně.

Ale nedotkne se jí. Teď byla situace ještě horší. Než přišel Josh, říkal si Michael, že by se možná našel způsob, jak překlenout rozdíly mezi ním a Laurou. Ale Joshova návštěva ho srazila zpět do tvrdé reality.

Bude to muset jasně a rázně skončit.

Lauru to trochu zamrzí. Nebylo žádné cesty, jak se tomu vyhnout nebo tomu zabránit. Ale ona se přes rozchod přenese.

Ačkoli věděl, že přijde, nečekal ji tak brzy. Nevěděl, že nebude vůbec připraven na takový rozhovor. Najednou ji uviděl, jak stojí ve dveřích se sluncem ve vlasech. Oči měla tak jasné a vřelé.

„Odešla jsem z obchodu o něco dřív," začala. Věděla, že mluví příliš rychle. Byla nervózní. Něco tady nehrálo. Musela by být slepá a hluchá, aby na to nepřišla. „Naši vzali holky na večeři do Carmelu, tak jsem se přišla zeptat, jestli by sis nedal večeři ode mě."

„Ženy, jako jsi ty, nevaří, zlato. Mají na to kuchařky."

„Byl bys překvapený." Vešla bez pozvání a prošla kolem něho do kuchyně. „Paní Williamsonová nás všechny, včetně Joshe, naučila základy vaření. Umím výborné fettucine Alfrede Přinesla jsem si nějaké koření."

Když ji pozoroval, jak kramaří v kuchyni, jako by tam odjakživa patřila, a představil si, jak by ho za jiných okolností možná radostně vítala po dlouhém pracovním dni, zesmutněl. Přesto byl jeho hlas chladný.

„Nejsem moc na vybraná jídla, zlato."

„Dobře, tak zkusíme něco jiného." Proč ji neosloví jménem? ptala se v duchu Laura a začala podléhat panice. Od té doby, co se vrátil, nevyslovil ani jednou její jméno. Otočila se k němu, protože už dál nemohla odolávat. „Ach, jak jsi mi chyběl, Michaeli."

Stála na druhé straně místnosti a jen k němu vztáhla ruce. Ale on nemohl přiskočit a přitisknout její paže na svoji šíji. Ustoupil o krok dozadu a zvedl obě ruce jako na obranu.

„Jsem špinavý. Ještě jsem neměl čas se osprchovat. Zašpinil bych ti tu pěknou hedvábnou blůzku."

Proč by to mělo vadit? Jednou z ní hedvábnou blůzku strhal. Nedržel ji v náručí čtrnáct dní. A teď tady stojí – co to má v očích? Nudu?

„Co se děje, Michaeli?" Žaludek se jí sevřel. Zeptala se napjatým hlasem: „Zlobíš se na mě?"

Zamítavě zavrtěl hlavou. „Proč to děláš? Proč si vždycky myslíš, že ať se stane cokoli, je to vždycky tvoje vina? To je tvůj největší problém," dodal a vydal se do lednice pro pivo.

Otevřel láhev a dlouze se napil. „Připadá ti, že se zlobím?"

„Ne.“ Laura si založila ruce na prsou a snažila se zůstat klidná. „Ne, nepřipadá. Spíš vypadáš naštvaný, že ti stojím v cestě. Myslela jsem, že budeš rád, když dnes večer přijdu, a že se mnou budeš chtít strávit noc.“

„Je to pěkná představa, ale nemyslíš, že nám to už trochu přerostlo přes hlavu?“

„To?“

„Ty a já, zlato. Už jsme zašli příliš daleko.“ Znovu si přihnul z láhve a otřel si rukou ústa. „Poslouchej, jsi vzácná žena. Mám tě rád. Líbí se mi tvůj styl v posteli i mimo ni. Ale oba víme, že jsme se setkali jen náhodně a přechodně.“

Musím dýchat, říkala si Laura. Ať je mi u srdce jakkoli, musím dýchat, pomalu a lehce. „Takže mi chceš říct, že ses rozhodl náš vztah ukončit.“

„Když jsem byl v Los Angeles, něco se stalo. Změnil jsem plány. Chci být fér k ženě, se kterou jsem spal. Takže ti musím sdělit, že se příští týden stěhuju.“

„Ty se stěhuješ do L.A.? Ale tvůj dům…“

„Nikdy pro mě moc neznamenal.“ Trhl rameny. „Je to jen místo. Jedno jako druhé.“

Jedno jako druhé, pomyslela si hořce. Jakýsi dům. Jakási žena. „Proč ses vůbec vracel?“

„Nechal jsem tady koně.“ Přinutil se k úsměvu.

„Šel jsi na Alino vystoupení. Přinesl jsi jí kytku.“

„Slíbil jsem jí, že přijdu. Nenaslibuju toho mnoho, takže to málo, co slíbím, taky dodržím.“ Aspoň v tomhle neimprovizoval. „Máš nádherné děti, Lauro. Jsem rád, že jsem je poznal.“

„Jestli odejdeš, budou nešťastné. Budou…“

„Překonají to,“ řekl drsným hlasem. „Jsem jen chlapík, co šel okolo.“

„Tomu nemůžeš věřit.“ Postavila se před něho. „Nemůžeš věřit, že pro ně znamenáš tak málo. Mají tě rády, Michaeli. Já…“

„Nejsem jejich otec. Nechtěj, abych cítil vinu. Mám dost svých starostí.“

„A to je to.“ Nadechla se, ale nebylo to ani pomalé, ani lehké nadechnutí. *‚Ahoj, mějte se, byla tady zábava!* Nic jsme pro tebe neznamenaly.“

„Jistěže znamenaly. Podívej, zlato, život je dlouhý. Během něho potkáš spoustu lidí. Oba jsme si vzájemně dali to, co jsme v dané chvíli potřebovali.“

„Jen sex.“

„Báječný sex.“ Znovu se usmál. Náhle, jen díky vycvičeným reflexům, zachytil láhev, kterou po něm Laura vztekle hodila. Než se vzpamatoval, byla u něho a bušila mu do hrudi oběma pěstmi tak silně, až ho donutila ustoupit o dva kroky dozadu. „Hej.“

„Jak se opovažuješ! Jak můžeš ponižovat něco, co jsme prožívali, co jsem cítila, na pouhý živočišný akt? Ty hajzle, ty si myslíš, že mě můžeš využít jako nějakou šlapku a pak odhodit?“

Kolem hlavy mu proletěla lampa a Michael jen strnule hleděl, jak Laura bere všechno, co jí přijde pod ruku, a zuřivě to po něm metá.

„Nemyslel sis, že umím udělat scénu, že ne?“ Chytila stolní desku a převrátila ji. „Chyba. Skončil jsi se mnou, ano? Tak dobře.“ Sevřela mu pěst pod nosem. „Myslel sis, že zkroušeně odejdu a večer budu plakat do polštářku?“

Michael ustupoval. „Ano, to jsem si myslel.“ Takže to nebude tak rychlé a klidné, dodal v duchu. Naopak. Musí něco udělat. „Zdemoluj to tady, jestli ti to pomůže. Je to tvoje. Vidím, že i důstojnost má své meze.“

„Nemluv se mnou takhle, jako bych byla nějaká tvoje hračka, kterou postihl amok. Vtrhl jsi do mého života a všechno jsi změnil. A teď je najednou konec?“

„Nehodíme se k sobě a oba to víme. Já jsem na to jen přišel první.“

Laura popadla mísu a prohodila ji zavřeným oknem. Za jiných okolností by ho uchvátila její síla a hbitost. Ale v této chvíli trpěl.

„Já nebudu platit škody, zlato. A nikdy jsem ti nic nesliboval, ani jsem ti nelhal. Dobře jsi věděla, do čeho se pouštíš, když jsi za mnou přišla. Chtěla jsi, abych se rozhodl za tebe. Chtěla jsi, abych se tě zmocnil a abys nemusela nic říkat. Tak to bylo.“

„Nevěděla jsem, jak to mám říct,“ vykřikla.

„No, já jsem to věděl a bylo to dobře pro nás pro oba. Teď se nemusíš rozhodovat. Už je rozhodnuto.“

Laura dýchala těžce a namáhavě. Otřásla se, aby se trochu uklidnila. Věděla, že když pustí svůj temperament ze řetězu, je to pohroma. A pokud je spouštěcím mechanismem bolest, pak je to ještě horší. „Je to kruté a chladné.“

Jestli Lauřina zlost minula cíl, pak se Michaelovi její tichá slova zaryla přímo do srdce. „Takový je život.“

„Skončili jsme.“

Lauře vytryskly slzy. „Tak takhle končí podobná dobrodružství. Řekneš jen *skončili jsme.* Je to méně komplikované než rozvod. Tak končím svoje vztahy já.“

„Nepodváděl jsem tě.“ Nemohl snést pomyšlení, že by si o něm myslela tohle. „Nikdy jsem nemyslel na jinou ženu, když jsem byl s tebou. Nemá to nic společného s tebou. Jen se stěhuju.“

„Nemá to nic společného se mnou.“ Laura zavřela oči. Vztek už pominul, rychle, jako obvykle. Byla vyčerpaná. „Nikdy bych neřekla, že jsi hloupý nebo povrchní chlap. Ale jestli to chceš vědět, jsi obojí.“

Zvedla ruce a otřela si slzy. Chtěla ho vidět jasně, protože to bylo naposledy. Byl tvrdý, divoký a náladový.

„Myslím, že ani nevíš, čeho se zbavuješ a co jsem ti mohla dát. Co jsi mohl mít se mnou, s Ali a s Kaylou.“

„Jsou to tvoje děti.“ To byla další bolestná záležitost. „Jsou Templetonovy. Nemohla bys mi je dát.“

„Mýlíš se. Strašně se mýlíš. Už jsem to v duchu udělala „ Zamířila ke dveřím a otevřela je. „Udělej, co musíš, a jdi, kam tě to táhne. Ale nemysli si, že pro mě to byl jen sex. Já jsem tě milovala. A jediná věc může být ještě horší – i když ses ke mně otočil zády takovým bezohledným způsobem ještě pořád tě miluji.“

Kapitola dvacet

Michael udělal krok dopředu, ale pak se zastavil. Nevěděla, co říká. Nemohla vědět.

Přinutil se zůstat za dveřmi bytu. Přistoupil k oknu a sledoval ji, jak jde přes trávník. Pak změnila směr a dala se do běhu.

Jde k útesům, uvědomil si. Je rozčilená a dotčená, takže jde k útesům, aby se vyplakala. Až se vypláče, vrátí se. Nějaký čas se bude cítit mizerně a chvíli ho bude nenávidět, ale pak se všechno srovná. Tak je to pro ni nejlepší.

Nemilovala ho. Zakryl si rukama obličej. Cítil, že je vyčerpaný. Možná že to, co řekla, je pravda. Ale ne, byla to spíš typická ženská reakce. Hodila se k ženě, jakou je Laura – sex a láska, potřeba a emoce. Neviděla rozdíly.

Ale on ano.

Muži, kteří museli žít tak jako on, nikdy neskončili šťastně s ženami její třídy a původu. Dřív nebo později na to Laura přijde sama, až se vrátí do svého klubu. Možná mu nikdy neodpustí, že on byl první, kdo na to přišel. Ale už se nedá nic dělat.

Zabilo by ho, kdyby měl zůstat v její blízkosti a čekat. Vědět, že až pomine vášeň, zůstává s ním jen ze slušnosti. Je laskavá. Nemohla by být jiná.

Udělal laskavost jim oběma, když se rozhodl odejít z jejího života.

Josh měl pravdu. A nikdo ho nezná lépe.

Ale pořád stál a díval se směrem k útesům. Obraz postavy, kterou pozoroval, mu pronikal do srdce jako nůž. Konečně se otočil a vyšel z pokoje, v němž se zvrátil jeho život. Šel ke koním.

Nevěděla, jak může bolet srdce. Myslela si, že to ví. Když skončilo její manželství, byla si jistá, že už nikdy něco podobného nezažije.

Ale tohle je jiné, pomyslela si Laura. Ano, je to horší.

Její city k Peterovi umlkaly postupně celé roky, a než skončilo jejich manželství, nezůstalo z nich skoro nic. Ale tohle… zavřela pevně oči, a přestože bylo horko, zachvěla se.

Ještě nikoho nemilovala tak jako Michaela. Nespoutané, výjimečně. Brutálně. Všechny tyhle pocity byly tak čerstvé. Tak jasné a nové. Uchovávala si je v srdci. Uchovávala je jako důkaz, že může znovu cítit a uvědomit si, že je ženou. Obdivovala Michaela,

to, čím se stal, a líbilo se jí, že se zamilovala do nebezpečného a drsného muže, který s ní byl laskavý a něžný.

Teď chtěl jejich vztah ukončit a ona s tím nemohla nic dělat. Pláč nepomáhal a slzy jí beztak už vyschly. Zlost nic nezmění a ona se opravdu styděla za scénu, kterou ztropila. On ji teď možná lituje, ale to jí stejně nepomůže.

Přistoupila blíž k okraji útesu, aby mohla pozorovat vlny útočící na skálu. Laura se cítila jako ta skála, zasažená a zraněná silou, která byla mimo její kontrolu, mocnou a krutou.

Nepomůže to, stejně to nepomůže, když si bude říkat, že není sama. Má svoji rodinu, děti, domov a práci. Stejně se cítí sama, úplně sama, jako na konci světa, jen se hřměním moře.

Dokonce i ptáci byli pryč. Dnes tady nekřičeli racci, ani jeden z nich nepoletoval na modrém nebi a nevrhal se do zpěněných vln. Laura neviděla nic než nekonečné moře valící se proti skalám.

Jak může přijmout fakt, že už nikdy nebude takhle milovat? Proč bude muset pokračovat sama, dělat všechno sama, stále sama a vědět, že se nebude vracet domů, kde by ji čekal někdo, kdo by ji miloval?

Proč měla zažít jen krátký záblesk něčeho, co chtěla mít, a proč jí to zase někdo vzal? A proč je to jediné, o čem celý život snila, mimo její dosah?

Dovedla si představit, že tohle asi cítila Seraphina, když před tolika lety stála na útesu a litovala ztráty svého milého. Laura pohlédla dolů a představila si ten osvobozující skok do hlubiny a divoký tlukot srdce, který ho provázel.

Vykřikla, když skočila? přemýšlela Laura.

Vystrašená udělala krok zpět. Seraphina nenašla nic než smrt, pomyslela si. Strašný konec svého trápení. Konec jejího nebude tak jednoduchý, protože ona s ním bude muset žít. Žít bez Michaela. A přijmout fakt, že bude muset žít bez svého snu.

Ani si nevšimla podivného temného hučení, považovala je za součást přílivu. Najednou se jí pod nohama zatřásla země. Udiveně se zadívala dolů a uviděla nadskakující kamínky. Pak se jí do uší zařezal obrovský hluk a Laura pochopila.

V hrůze se pokusila uskočit od okraje útesu. Země se pod ní třásla a podrážela jí nohy. Laura zoufale hmatala rukama kolem sebe

a snažila se zachytit skal. Vtom se země nadzvedla a svrhla ji z okraje světa.

Nejdřív to zvětřili koně. Začali koulet očima, až jim svítilo bělmo, a ržáli v panické hrůze. Michael se snažil uklidnit klisnu, kterou právě hřebelcoval. Pak to ucítil. Země se mu zachvěla pod nohama. Zaklel. Koně se začali plašit. Nad hlavou se mu ozval řinkot skla a praskání dřeva.

Pak ho ohlušil řev, jako by těsně kolem přejížděl rychlík. Michael se snažil udržet rovnováhu. Ze stěn se začala sypat omítka.

Michael běžel otevřít dveře stáje, aby vypustil koně. V divokém zmatku ho najednou napadla strašná myšlenka. Laura, můj bože. Laura.

Vyběhl ze stáje a hnal se vpřed bez ohledu na divoké pohyby trávníku pod nohama. Když ho jeden silný otřes odhodil stranou, sebral se a pokračoval dál. Sklouzl po svahu dolů a pokračoval směrem k útesům. Nikdo neslyšel, jak volá její jméno. Neslyšel to ani on sám.

Zemětřesení netrvalo déle než dvacet minut. Pohyby země ustaly a v kraji se rozhostil klid. Když doběhl k útesům, bylo všechno tiché, tak nepřirozeně tiché.

Asi doběhla domů. Je v bezpečí svého domu. Proběhlo mírné zemětřesení, ale rodilý Kaliforňan si s takovým chvěním země nedělá starosti. Jen se tady porozhlédne… Odejde, jakmile se ujistí…

Uviděl ji hned, když pohlédl dolů z útesu. Nohy se mu podlomily. Laura ležela tři metry pod ním na jedné z říms a byla bílá jako smrt. Jednu paži měla vykloubenou, takže jí visela volně do prostoru.

Ani nevěděl, jak k ní sešplhal. Nohy mu klouzaly po malých kamínčích, povrch skály mu rozdíral ruce a uvolněné kořeny ho šlehaly do tváří a trhaly mu oblečení.

V hrůze a ve strachu se snažil rychle dostat dolů. Stačí jediný neopatrný krůček a zřítí se do hlubiny. Do očí a po celém těle mu stékal chladný pot. Myslel si – byl si jist – že je mrtvá.

Ale když se k ní konečně dostal, potlačil paniku a položil jí chvějící se prst na krční tepnu. Pulsovala v ní krev.

„Dobrá, dobrá.“ Třesoucíma se rukama jí očistil obličej od prachu. „Je to dobré, budeš v pořádku.“ Chtěl ji k sobě přitisknout a držet ji, houpat ji, dokud nepomine ta drásavá bolest v jeho útrobách.

Dobře věděl, že by s ní neměl hýbat. V hlavě se mu honily myšlenky. Asi je v šoku. Věděl, že musí zkontrolovat rozsah jejích zranění, než bude natolik riskovat, že ji zvedne.

Otřes mozku, několik zlomenin a vnitřních zranění. Bože, jen ať neochrne. Michael nemohl popadnout dech. Musel si protřít oči a párkrát se nadechnout a vydechnout, než se uklidnil. Přinutil se k pomalým a opatrným pohybům. Nadzvedl jí víčka, aby zkontroloval panenky. Jemně manipuloval s její hlavou, a když uviděl na svých rukou krev, musel stisknout zuby.

Vykloubila si rameno, připomněl si. Až se probere, bude ji příšerně bolet. Dobrý bože, ať otevře oči. Prohlížel další zranění a dech se mu zrychloval. Žádné zlomeniny, jen mnoho modřin, nějaké tržné rány, ale žádné zlomeniny.

Věděl, že musí zavolat záchrannou službu. A uvědomoval si, že když ji nechá ležet na římse, zažije Laura při probuzení nepředstavitelné bolesti.

„To bude dobré.“ Vzal Lauřinu ruku a jemně ji stiskl. „Věř mi. Nebudu dlouho pryč. Vrátím se.“

Její prsty se nepatrně pohnuly a Michaelovi se trochu ulehčilo.

„Lauro, slyšíš mě? Nehýbej se, lásko. Otevři oči, ale nehýbej se.“

Svět připadal Lauře bílý, hustý a chladný, tak chladný. Pak tu byly nějaké stíny, něco se kolem ní točilo a šeptaly zde nějaké hlasy. Najednou před sebou uviděla jeho obličej, jeho temné oči.

„Michaeli?“

„Jo.“ Chtěl polknout, ale nemohl. Strachem mu vyschlo v ústech. „Jo. Budeš v pořádku. Jen jsi spadla. Chci tě…“

„Michaeli,“ řekla znovu a její bílý svět zčervenal. Projela jí bolest. Bylo to, jako by ji řezali spoustou žiletek. Vykřikla.

„Dost. Vím, že to bolí, ale nevím, jak je to vážné. Musíš klidně ležet. Lež klidně.“ Ale způsob, jakým se zkroutila, ho polekal. „Podívej se na mě. Řekni, cítíš tohle?“

Položil jí ruku na stehno a stiskl. Když přikývla, zkusil totéž s druhou nohou. „Zvedni nohu, kvůli mně, Lauro. Dobře, fajn.“ Trochu se uklidnil, když viděl, že může pohnout oběma nohama. „Jen ses trochu natloukla, to je všechno.“ A jsi v šoku, dodal v duchu při pohledu na její panenky. „Pokusím se tě zvednout.“

„Moje rameno.“ Snažila se nadzvednout, protože cítila, jak se jí zvedá žaludek. Bylo jí hrozně špatně. Bolest byla nečekaná, a dokonce pouhé dýchání jí dělalo problémy. „Mám zlomenou ruku?“

„Ne, jen vykloubené rameno.“ Opatrně ji ovinul pažemi. Byl celý od krve, ale nevnímal to. „Stalo se mi to mnohokrát. Bolí to jako čert. Jsem hned zpátky, ano? Jen pár minut.“

„Ne, nechoď…“ Zase ji ovládla příšerná bolest. Chtěla jí utéct, ale nešlo to. Na čele jí vystoupil studený pot, oči měla najednou skleněné.

„Dobrá, vydrž.“ Nemohl ji opustit v šoku a v bolesti. Prostěji tady nedokázal nechat, když trpěla. Mohl by jí pomoct, ale myšlenka na to, co by musel udělat, ho děsila. „Můžu ti to dát zpátky. Bude to bolet, ale pak se ti uleví. Ale doktor by ti to udělal líp. Jen bys počkala.“

„Prosím.“ Zavřela oči. Bolest jí připadala jako ledový nůž, zařezávající se jí do svalu a kosti. „Nebudu na to myslet.“

Otočil se, aby seděl z druhé strany. Jednou rukou si otřel krev, která mu prýštila z tržné rány. „Nemysli na to. Chci, abys zakřičela. Musíš vydat dlouhý a hlasitý výkřik.“

„Co?“

„Křičet, sakra.“ Jednou rukou si ji přidržel, druhou pevně chytil její bezvládnou paži, a když upřela svoje oči do jeho, sykl: „Teď.“

Laura ucítila trhnutí a až do žaludku jí projela ukrutná bolest. Svět byl znovu bílý a horký. Pak nebylo nic.

Michael měl ruce kluzké od potu a krve. Málem mu její paže vyklouzla. Když viděl, jak se jí převrátily oči v sloup, sevřel se mu žaludek. Cítil, že jí povolily svaly. Omdlela. Zaťal zuby a umístil kloub do jamky. Pak si oddechl a sklonil se nad jejím obličejem.

„Miláčku, je mi to líto, tak líto.“ Už se ji nepokoušel zvednout. Jen ji něžně houpal v pažích. Ztratil pojem o čase – uplynulo deset sekund, deset minut, nebo víc? Konečně se Laura probrala.

„Už je to v pořádku, neboj.“ Vtiskl jí do vlasů polibek a na chvíli tam ukryl tvář, aby získal rovnováhu. „Teď je to lepší.“

„Ano.“ Laura měla pocit, že se vznáší. Všude cítila bolest, ale jen tupou. „Je to lepší. Nepamatuji si, co se stalo. Bylo zemětřesení?“

„Shodilo tě to dolů, na římsu.“ Jemně jí kontroloval hlavu. Krvácení z ran ustalo, ale starosti mu dělaly boule a tržné rány. „Budeš mít několik parádních modřin.“

„Shodilo mě to – bože.“ Schovala si obličej na jeho hrudi a roztřásla se. Spadla z útesu, málem do moře, jako Seraphina. „Je to špatné? Co dům a koně? Ach, Michaeli, co děvčata?“

„Všechno je v pořádku. Nebylo to nic vážného. Nechci, aby sis dělala starosti.“ Dělal si je za oba sám.

Teď, když byl klidnější, začal uvažovat, co dál. Zemětřesení narušilo povrch skal. Neměli žádnou únikovou cestu. Musí ji tady nechat, vyšplhat zpět a dojít pro provazy.

„Počkej, podívám se na tebe.“ Prohlížel si její obličej. Je moc bledá a panenky má ještě rozšířené, říkal si. „Jak vidíš? Rozmazaně?“

„Ne, je to dobré. Musím jít zkontrolovat holky.“

„Všechno je v pořádku. Neboj se o ně. Jsou s tvými rodiči, vzpomínáš? Jely s nimi do Carmelu.“ Myslí jí to správně, pomyslel si. Puls měla rychlý, ale silný. „Kolik vidíš prstů?“

„Dva,“ řekla a sevřela mu ruku. „Annie, dům…“

„Řekl jsem ti, že je všechno v pořádku. Věř mi.“

„Dobře.“ Zavřela oči a nechala se unášet do polovědomí. „Spadla jsem z útesu.“

„Tak je to.“ Přitiskl jí prst na ústa, aby už nemluvila. „Teď poslouchej. Budu tě tady muset chvilku nechat. Pak se vrátím a odnesu tě odtud.“

„Musíš mě opustit.“

„Ty se nemůžeš vyšplhat nahoru. Nechám tě tady, jen klidně lež. A něco mi slib, Lauro. Otevři oči a slib mi to. Dokud se nevrátím, tak se nebudeš hýbat.“

Podívala se na něho. „Nebudu se hýbat, dokud nepřijdeš. Je tady zima.“

„Tady máš.“ Michael si sundal denimové sako a přikryl ji. „To tě trochu zahřeje. Teď odpočívej. Odpočívej a čekej na mě.“

„Budu na tebe čekat,“ zamumlala.

Svět se s ní začal pomalu točit. Viděla ho, jak šplhá po skále nahoru. Zmateně se dívala, jak se posouvá vzhůru, jak jeho ruce hledají oporu a jak se za ním kutálejí drobné kamínky a suť. Zasněně se usmála a pomyslela si, že vypadá jako hrdina, který zdolává hradní zeď.

Zachrání ji z věže? Vyšplhá se až nahoru, aby ji probudil polibkem? Ne, ne, opustil ji, vzpomněla si. Opustil ji, pomyslela si smutně a otupělá šokem sledovala bez vzrušení, jak Michael o půl metru sklouzl a v poslední chvíli se zachytil rukou o skalní výstupek.

On odchází, pomyslela si, ale vrátí se zpět. Vrátí se, ale pak zase odejde.

Když se Michael konečně dostal nahoru, podíval se na ni. Jeho oči se jí zdály podivně blízko. Jako by mohla vztáhnout ruku a dotknout se jeho obličeje. Pak odešel a ona zůstala sama.

Opustil ji. Už nechtěl patřit do jejího života. A nechtěl, aby ona patřila do jeho. Vrátí se, o tom nepochybovala, udělá, co slíbil. Ale pak zůstane sama.

A ona to přežije. Protože nemá jinou volbu. Neskočila z útesu. Nechtěla ukončit svůj život. Osud ji shodil, ale ona to přežila. A bude žít dál.

Ubohá Seraphina. Laura se mírně nadzvedla a otočila hlavu. Nebojovala o život, nepřežila. A ztratila všechny další sny.

Lauře stékaly po tvářích slzy. Slzy porozumění a lítosti. A jak se otočila, aby je setřela, padl jí pohled na malý tmavý otvor ve stěně skály.

Dutina? pomyslela si Laura zvědavě. Nikdy tam žádná nebyla. Skála se narušila zemětřesením, uvědomila si a vzdychla. Všechno se narušilo. Laura se posunula blíž k otvoru. Tajné místo. Ukryt. Skrýš milenců. Usmála se a namáhavě se nadzvedla. Posadila se a vdechla. Ucítila vůni, určitě je to vůně dívčího parfému.

„Seraphina,“ zamumlala a sáhla rukou do otvoru. Nahmatala krabičku z leštěného dřeva. „Našla jsem to. Ubohá Seraphino, tak dlouho ztracená.“

Mluvila dál, slova jí zmateně plynula ze rtů, ale nikdo je neslyšel. Klekla si a chvíli čekala, až se jí přestane točit hlava. Pak se snažila dostat krabičku ven na světlo.

„Proboha, Lauro.“

Zvedla hlavu a s mírným úsměvem se podívala nahoru.

„Seraphina. Našli jsme to, Michaeli. Pojď se podívat.“

„Zůstaň tam a nehýbej se.“

To je tím otřesem mozku, pomyslel si a začal rychle přivazovat lano k Maxovu sedlu. Je dezorientovaná a zmatená. Srdce mu bilo až v krku při myšlence, že by se chtěla postavit. Spadla by dolů dřív, než by se k ní dostal.

„Drž pevně,“ nařídil Maxovi a pak rozvinul lano. Postavil se k okraji srázu a bez ohledu na bolavé ruce sešplhal k Lauře.

Když dopadl na římsu, podlomila se mu kolena a dech se mu zrychlil. Už je zase u ní. Přitiskl ji k sobě. Laura je v bezpečí.

„Slíbila jsi, že se nebudeš hýbat.“

„Seraphina. V dutině. Sama to nevytáhnu. Je to příliš těžké. Potřebuju Margo a Kate.“

„Za chviličku. Musím tě připoutat.“ Michael jí rychle provlékl smyčku z provazu přes hlavu a upevnil jí ji pod ramena. „Nedělej nic, jen se mě pevně drž. Max nás vytáhne.“

„Dobře.“ Laura se na nic neptala. Všechno bylo tak jednoduché. „Uděláš to pro mě? Je to jen kousek dál. Bylo to tak dlouho ukryté.“

„Jistě. Teď tě zvednu. Dívej se na mě, jen na mě.“

„Budu – ale ta truhlička.“

„Jaká truhlička?“

„V dutině.“

„O tu se nestarej. Já tě…“ Ale přece jen se ohlédl ve směru, kterým ukazovala. A uviděl mosazí pobitou dřevěnou schránku. „Ježíšikriste!“

„Seraphinino věno. Můžeš je vytáhnout na světlo?“

Byla to malá truhlička z cedrového dřeva a s mosaznými zámky, dlouhá asi půl metru. Nevážila víc než čtyři kila, zjistil Michael, když ji zvedl. Jednoduchá nevyřezávaná dřevěná krabice. Ale mohl by přísahat, že když ji uchopil do rukou, ucítil něco zvláštního. Jako

by z ní vycházelo nějaké teplo nebo vibrace. Trvalo to jen chvíli, tak dvě sekundy. Pak to byla zase obyčejná dřevěná schránka.

„Jsou tam uzamčeny všechny její sny," promluvila tiše Laura.

„Zemětřesení roztrhlo skálu." Michael si zamračeně prohlížel dutinu. „Řekl bych, že nějaké předcházející ji kdysi dávno zavalilo."

„Chtěla, abychom to objevili. Volala nás sem, celou dobu."

„Konečnější to našla." Michael byl sice nálezem nadšený, ale věděl, co je nejdůležitější. „Teď mě chyť kolem krku a pořádně se drž. Dokážeš to? Co dělá rameno?"

„Bolí, ale já se budu snažit. Jak se dostaneme…"

„Já to zařídím." Pomohl jí na nohy a postavil se mezi skálu a Lauru. „Jen se dívej na mě," pokračoval. „Je to silné lano, nemusíš se ničeho bát."

„Ty jsi se vyšplhal na útes? Myslím, že jsem tě viděla, jak se šplháš nahoru."

„Na tom nezáleží," řekl s vědomím toho, že se jí v hlavě myšlenky pletou. „Dělal jsem to v několika filmech." Stále mluvil a při tom zkoušel pevnost provazu. „Teď se pevně drž, jdeme nahoru. Maxi! Táhni, táhni." Provaz se napjal. Michael držel jednou rukou Lauru pevně kolem pasu, odlepil se od země a svěřil se svému koni.

Záda se mu bolestivě odírala o skálu. Snažil se odrážet se od ní patami. Pot se mu řinul po obličeji a napjaté svaly ho bolely.

„Už jsme skoro nahoře," procedil mezi zuby.

„Nevzali jsme Seraphinu. Musíme ji vzít."

„Vrátím se pro ni. Jen se drž a dívej se na mě."

Laura se mu zadívala do očí. „Ty ses pro mě vrátil."

„Jistě. Drž se." Na okamžik se mu zastavilo srdce. Byli kousek od okraje útesu, viseli mezi nebem a mořem. Kdyby jednomu z nich ochably síly, byli by ztraceni. „Sáhni nahoru. Jednou rukou. Chyť se, Lauro."

Laura udělala, co jí nařídil. Dívala se, jak se její ruka zachytila okraje skály, sklouzla a pak se zachytila znovu.

„To je ono! Teď se vytáhni."

Nevšímaje si bolestivého napětí svých svalů, tlačil Lauru nahoru a vytahoval se za ní, protože kůň táhl už z posledních sil. Konečně se

dostal nad okraj a vysílený padl vedle Laury. Obličej zabořil do jejích vlasů.

„Dobře, Lauro, dobře.“

Políbil ji na ústa a v tu chvíli zapomněl na prožitou hrůzu. „Dovezu tě domů. Půjdeš teď domů.“ Nadzvedl se. „Bolí tě něco?“

„Hlava. Jinak je to dobré.“

„Lež klidně. Postarám se o tebe.“ Uvolnil provaz, kterým byla ovinutá. „Max?“

„Přijde, neboj se, jde za námi.“ Michael se vydal po svahu s Laurou v náručí. Stoupal k domu Templetonových a Max se líně ploužil za nimi.

Když Ann otevřela dveře, Michaelovi se roztřásly nohy vysílením.

„Ach, dobrý bože. Všude jsem ji hledala. Co se stalo. Moje ubožátko.“

„Spadla ze skály.“ Michael prošel kolem Ann do domu. „Musím ji někde položit.“

„Dejte ji do salónu,“ vyhrkla Ann a pak zoufale zavolala směrem ke schodišti: „Paní Williamsonová, Jenny! Našla jsem ji.“ Otočila se k Michaelovi. „Jak je na tom? Všichni tady jsou bez sebe. Položte ji sem na pohovku, ať se na ni podívám. Ach, drahoušku, ta hlava.“

„Co se to, u čerta…“ ve dveřích se objevila bez dechu paní Williamsonová.

„Spadla,“ vykřikla Ann. „Potřebujeme horkou vodu a obvazy.“

„Spadla jsem z útesu,“ promluvila Laura, protože se jí přestala točit hlava.

„Ale proboha. Kde vás to bolí? Nechte mě, já se na vás podívám.“

Najednou sebou Ann trhla, protože zaslechla přijíždějící auta. Za chvíli bouchly dveře. „Už jsou tady.“ Ann políbila Lauru na čelo. „Už je všechno v pořádku.“

Susan vrazila do místnosti jako první. Zastavila se a rozhlédla se po pokoji. „Tak,“ podařilo se jí říct docela klidně, „co to znamená?“

„Spadla jsem z útesu,“ odpověděla Laura. „Michael mě vynesl nahoru. Uhodila jsem se do hlavy.“

Pokoj se v mžiku zaplnil lidmi, otázkami a brebentěním.

„Klid.“ Thomas vzal dceru za ruku. „Joshi, zavolej doktora a řekni mu, že vezeme Lauru do…“

„Ne.“ Laura se posadila s Kaylinou hlavou v klíně. „Nepotřebuju doktora. Jen jsem se uhodila do hlavy.“

„To je pěkná boule,“ brblala paní Williamsonová a stírala Lauře z čela špínu a krev. „Nebylo by žádným překvapením, kdyby měla otřes mozku, že, Michaeli?“

Michael si nevšímal toho, že všechny páry očí se obrátily na něho. Jen stál a díval se na Lauru. „Nevím, jak dlouho byla v bezvědomí, možná pět šest minut. Ale vidí dobře. Nic nemá zlomené.“ Otřel si rukou obličej. „Měla vykloubené rameno, asi spadla na levý bok. Bude to bolet, ale hybnost je dobrá.“

„Já nechci jít do nemocnice. Pohotovost bude plná raněných lidí. Nechci být mezi nimi, potřebuju být doma.“

„Tak zůstaneš doma.“ Margo si dřepla vedle ní. „Postaráme se o tebe. Tys nás pěkně vystrašila.“

„Taky jsem se bála.“ Laura ovinula paži kolem Aliných ramen. „Jsem v pořádku. Mám jen pár modřin a odřenin. Bylo to jen takové menší dobrodružství.“

„Příště se do takového dobrodružství nepouštěj,“ řekla Kate a položila Lauře ruku na rameno. „Moje srdce by to už nevydrželo.“

„Našli jsme Seraphinino věno.“

„Cože?“ Kate sevřela prsty Lauřino rameno. „Co?“

„Je tam, na té římse, kam jsem spadla. Byla tam dutina a v ní jsem objevila truhlici. Že, Michaeli?“

„Je tam. Přinesu ti ji.“

„Vy nepůjdete nikam,“ vyjela paní Williamsonová zvýšeným hlasem. „Posaďte se, než spadnete, chlapče. Podívám se na vaše ruce. Pěkně jste si je zřídil.“

„Ach, bože.“ Susan poprvé odvrátila pozornost od své dcery a podívala se na Michaelovy ruce. Měl je pokryty špínou a krví, kotníky měl úplně odřené. „Máte je celé rozedřené.“ Zvedla oči k jeho, a protože teprve teď si plně uvědomila, co vlastně udělal, zalily se jí slzami.

„To je dobré, jsem v pořádku.“ Najednou se tady Michael necítil, nemohl dýchat a nebyl si jist, jak dlouho by to vydržel. „Musím sejít podívat na koně.“

Zamířil ke dveřím, ale Susan se rozběhla za ním. „Mami.“ Josh jí položil ruku na rameno. „Nechej mě to zařídit, prosím.“

„Přiveď ho zpátky, Joshi. Potřebuje ošetření.“

„On nepřijde,“ řekl tiše Josh a vyšel za přítelem. „Michaeli!“ Ale Michael už přešel terasu a spěchal pryč. Josh se cítil jako blázen, protože se hnal za mužem, který se jako opilý potácel vedle svého koně. „Sakra, Michaeli, počkej.“ Chytil Michaela za rameno, obešel ho a musel o krok ustoupit před jeho vztekem.

„Jdi ode mě. Já jsem tady skončil.“

„Jáne. Poslouchej…“

„Neobtěžuj se už se mnou.“ Michael si nevšímal bolesti v rukou a odstrčil Joshe stranou. „Mám chuť někomu střelit a mohl bys to být ty.“

„Fajn. Jen mi dej. V tomhle stavu tě odrovnám jedna dvě. Ty idiote, ty blázne, proč jsi mi neřekl, že ji miluješ?“

„A jaký je v tom rozdíl?“

„Obrovský. Jen jsi stál a nechal ses osočovat, nehnul jsi brvou. Nebránil ses. Mohl jsi otevřít hubu a říct mi to. Myslel jsem, že jsi ji jen využil.“

„Využil jsem ji, ne? Využil jsem ji a pak jsem ji odhodil, jak jsi řekl. Zeptej se jí.“

„Vím, jaké to je, milovat ženu a vědět, že tvoje láska je neopětovaná. Vím, jaké to je, učinit nešťastnými dva lidi, které máš rád. Vůbec se mi to nelíbí.“

„To se tě netýká. Uvědomil jsem si, že z toho musím vycouvat, dávno předtím, než jsi se mnou mluvil. Mám jiné plány. Musím…“

Michael se otočil a přitiskl tvář k Maxovu teplému krku. „Myslel jsem, že je mrtvá.“ Ramena se mu zatřásla. Neměl sil setřást Joshovu ruku. „Podíval jsem se dolů a viděl jsem ji tam ležet. Vypadala jako mrtvá. Nepamatuju si nic jiného než to, že jsem slezl dolů a položil jsem jí prst na tepnu.“

„Bude dobrá. Oba budete v pořádku.“

„Určitě by se to nestalo, kdybych jí neřekl, že je konec. Kdybych ji neranil.“ Zapotácel se, otřel si krev z obličeje. „Už se o ni postaráte, to je dobře. Já odtud zmizím.“

„Mýlíš se. Nikdo tě odtud nevyhání, jen ty sám. Kristepane, Michaeli, ty jsi dořízený.“ Josh se zahleděl na Michaelovy rozedřené ruce a potrhané zkrvavené oblečení. Nechtěl ani pomyslet, jak byli Michael i jeho sestra blízko smrti. „Pojď zpátky, paní Williamsonová tě ošetří. Vypadá to, že potřebuješ frťana.“

„Dám si ho, až splním ten úkol.“

„Jaký úkol?“

„Slíbil jsem jí, že přinesu tu prokletou krabici, ne? Musím pro ni jít.“

Josh otevřel pusu. Michael pokračoval v cestě. Hádka by asi nebyla k ničemu, uvědomil si Josh. „Počkej, dojdu pro Byrona. Uděláme to společně.“

Kapitola dvacet jedna

Josh s Byronem se objevili asi za hodinu mírně špinaví a odření a přinesli do salónu dřevěnou truhličku. Po několika nebezpečných okamžicích, které provázely jejich šplhání na římsu, se všichni tři chvíli zabývali myšlenkou, jestli neztratili rozum. Nakonec se jim podařilo vytáhnout schránku nahoru. Teď stála na kávovém stolku v salónu a čekala na otevření.

„Nemůžu tomu uvěřit,“ mumlala Margo. Sáhla na skříňku ukazováčkem. „Je skutečná. Po těch letech.“ Usmála se na Lauru. „Našla jsi ji.“

„My jsme ji našli,“ opravila ji Laura. Natáhla ruku a dotkla se Kate. „Kde je Michael?“

„On ne…“ Josh se rychle zarazil. „Musel zkontrolovat koně.“

„Přivedu ti ho,“ nabídl se Byron.

„Ne.“ Rozhodl se, vzpomněla si Laura. A její život půjde dál. „Je tak malá, že?“ Zamyslela se. „A tak jednoduchá. Myslím, že jsme si všechny představovaly nějakou velkou, bohatě zdobenou truhlici. A máme tuhle obyčejnou účelnou krabici.“ Nadechla se. „Připraveni?“

Margo s Kate stály vedle ní. Laura se dotkla zámku. Skříňka se otevřela lehce a nehlučně a pokojem se rozvoněla levandule a cedr.

Uvnitř byly poklady a sny mladé dívky. Růženec z lapisu s malým stříbrným křížkem. Granátová brož, uschlé růže. Zlato, ano, bylo zde i zlato. Vysypalo se z koženého pytlíku.

Objevily se pečlivě vyšívané krajkové kapesníčky, jantarový náhrdelník, prsten na útlý prstík, osazený rubíny, které se leskly jako čerstvá krev. Pěkné šperky, které musely slušet mladé dívce. Byl zde také pramen černých vlasů, svázaný zlatou nití a připevněný k malé knížečce v červené kůži.

Listy v knížce byly popsány drobným školním písmem správně vychované slečny. ***„Dnes jsme se potkali na útesech brzy, ještě za svítání. Slunce pomalu vycházelo nad mořem a v trávě byla ještě rosa. Felipe mi řekl, že mě má rád, a moje srdce zářilo jasněji než slunce.“***

Laura položila ruku Margo na rameno. „Její deník,“ zašeptala. „Zamkla mezi svoje ostatní poklady i deník. Ubohá dívka.“

„Vždycky jsem si myslela, že budu hrozně nadšená, až to najdeme,“ ozvala se Kate. „Ale teď cítím spíš smutek. Schovala sem všechno, co považovala za důležité.“

„Neměla bys být smutná.“ Laura si položila deník na klín. „Chtěla, abychom to našly a otevřely. Jsem ráda, že jsme to objevily až v době, kdy jsme všechny prošly něčím, co jsme ani nečekaly. A zvítězily jsme nad tím.“

Vzala obě přítelkyně za ruce. „Měly bychom to vystavit v obchodě na nějakém zvláštním místě.“

„Nemůžeme to prodat,“ zamumlala Margo. „Neprodáme Seraphinino věno.“

„Ne, neprodáme to.“ Laura se usmála. „Necháme to tam pro lidi, ať mají o čem snít.“

Michael si prohlédl nepořádek v obývacím pokoji. Měl by se jít osprchovat a pod proudem vody si vymýt rány. Pak si dá skleničku. Když o tom tak přemýšlel, říkal si, že by se měl opít, aby se zbavil bolesti.

Vzal si láhev Jameson’s. Nalil si sklenku a vůbec nereagoval na zaklepání na dveře.

„Jděte do prčic,“ zamumlal a zdlouha se napil. Nálada se mu moc nezlepšila, když uviděl ve dveřích Ann Sullivanovou.

„No, vidím, že utápíte svoje trápení v pěkném chaosu.“ Zamračila se na nepořádek kolem sebe. Položila na stůl krabici. „Nikdy bych si nepomyslela, že to tady tak zničíte.“

„Většinu z toho rozbila Laura.“ Michael zvedl sklenici. Ann našpulila rty.

„Opravdu? Zřídkakdy ztrácí nervy, ale stává se to. No, seďte, nejdřív vás trochu utěším a pak to uklidíme.“

„Nechci to uklízet a nepotřebuju, abyste mě utěšovala. Jděte pryč.“

Ann jen sáhla do krabice a vytáhla zakrytý talíř. „Paní Williamsonová vám posílá jídlo. Požádala jsem ji, abych mohla jít za vámi místo ní. Dělá si o vás starosti.“

„Není o co.“ Prohlížel si ruce. „Už jsem vypadal hůř.“

„O tom nepochybuju. Ale teď si sedněte a nechejte mě, ať vás ošetřím.“ Ann položila na stůl umývadlo, různé lahvičky a obvazy.

„Postarám se o sebe sám.“ Michael zvedl skleničku plnou whisky. „Už jsem začal.“

Ann svým účelným způsobem obešla stůl a strčila do Michaela, až dosedl na židli. „Když vám to říkám, tak si sedněte.“

„Kruci.“ Michael si začal třít rameno na místě, kde ho stiskla. Pálilo jako oheň.

„A mluvte slušně.“ Ann nalila do umývadla horkou vodu. „Mohl byste dostat infekci, to je jasné.“ Popadla jednu jeho ruku a pustila se do práce.

„Jestli si chcete hrát na Matku Terezu, tak… do prdele, to bolí!“

„To si dovedu představit. A neklejte mi tady, Michaeli Fury.“ Ann se rozšířily oči, když viděla, jak hluboké rány má Michael na rukou, ale její pohyby si stále udržovaly rychlé tempo. „Teď to bude trochu pálit.“

Nalila mu na ránu antiseptický prostředek a pokoj se naplnil kletbami a nadávkami.

„Máte irský přízvuk. Připomínáte mi mého strýce Shamuse. Odkud pochází vaše rodina?“

„Galway. Sakra, použila jste kyselinu z autobaterie, nebo co?“

„Velký a silný muž, jako jste vy, tady vyje kvůli trošce peroxidu a lihu. Dejte si ještě panáka. Nemám tady žádný klacek, do kterého byste se zakousl.“

Podařilo se jí polechtat Michaelovu mužskou pýchu. Převrátil do sebe další sklenku a hleděl na ni. Rozhodl se, že raději bude tiše dumat, než Ann dokončí svoje dílo.

„Hotovo?“ zeptal se po chvíli.

„Prozatím ano. Musíte ty obvazy udržovat suché a taky se musí pravidelně měnit. Něco mi říká, že odmítnete doktory stejně jako slečna Laura.“

„Nepotřebuju doktora.“ Trhl ramenem, ale hned toho litoval, protože ho rozbolelo. „Ona bude taky v pořádku. Má kolem sebe dost starostlivých lidí.“

„Probouzí v lidech lásku a věrnost, protože obojí štědře rozdává.“ Ann vstala a vyprázdnila umývadlo. Nalila do něho čistou vodu a řekla: „Dejte sem tu košili.“

Michael zvedl obočí. „Dobře, Annie. Jsem trochu opilý, ale kdybych věděl, že toužíte po… au!“ vykřikl, protože Ann mu bolestivě zkroutila ucho.

„Jestli se budete takhle chovat, zkroutím vám něco jiného. Dejte sem tu košili, hochu!“

„Kriste!“ Chvíli seděl a třel si červené ucho. „Co máte za problém?“

„Nerozedřel jste si jen ruce. Teď shodte tu košili, ať vidím, co jste si ještě udělal.“

„Proč se o mě tak staráte? Kdysi bych mohl vykrvácet, a ani byste si mě nevšimla. Vždycky jste mě nenáviděla.“

„Ne. Vždycky jsem se vás bála a bylo to hloupé. Jste jen chudák chlap, který si není vědom své ceny. A já jsem udělala chybu a je mi to líto, ale dokážu si to přiznat.“ Protože se Michael nehýbal, začala z něho sama sundávat potrhané tričko. „Myslela jsem si, že jste zbil svoji matku.“

„Cože? Matku… já bych nikdy…“

„Teď už to vím. Klid. Ach, bože, chlapče, vy jste se zřídil. Chudáku,“ mumlala tiše a jemně se dotýkala ran na Michaelových zádech. „Vždyť jste se kvůli ní mohl zabít, víte to?“

Michael najednou pocítil obrovskou únavu. Položil si hlavu na stůl a zavřel oči. „Jděte pryč. Chci být sám.“

„Nepůjdu. Teď musíte být statečný. Vydržte, bude to bolet.“

Když se ho dotkla gáza s jódem, zasyčel mezi zuby. „Chci se opít.“

„Tak se opijete, když musíte,“ řekla Ann klidně. „Ale muž, který při zemětřesení zachrání svoji milou, by měl mít dost silné nervy, aby překonal trochu bolesti. Tady na ty odřeniny budete potřebovat nějakou mast. No, podíváme se ještě na to další. Sundejte kalhoty.“

„Oh, prokrista, nebudu tady… Kristova noho!“ Zařval, protože Ann mu zkroutila druhé ucho. „Dobře, dobře, chcete, abych tady skákal nahý, tak budu.“

Vstal, rozepnul si knoflíky roztrhaných džínsů a stáhl si je. „Kdybych věděl, co mě tady čeká, raději bych šel do nemocnice.“

„To roztržené stehno potřebuje sešít, ale uděláme, co bude v našich silách.“

Michael se naštvaně posadil, ale skleničku odsunul stranou. Už nechtěl pít. „Je v pořádku?“

Ann se na rtech usadil mírný úsměv, ale raději sklonila hlavu. „Je zraněná mnoha způsoby. Potřebuje vás.“

„Ne, nepotřebuje. Poslední slovo. Víte, co jsem zač.“

Teď Ann zvedla hlavu a zadívala se mu do očí. „Ano, já vím, co jste zač. Ale víte to vy, Michaeli Fury? Víte, co jste zač?“

Měl o ni starost. Jak se měl soustředit na to, co dělá, když ji stále viděl před sebou, jak leží bledá a tichá na římse pod útesem? Nebo když se na něho otočila ode dveří, s očima plnýma smutku, a řekla mu, že ho miluje?

Rozrušování mu nepomůže. Měl by uklidit ten nepořádek. Ann mu poručila, aby zvedl zadek a vynesl střepy a smetí, které naházela do kbelíku. Měl by uklidnit koně a začít se balit.

Nemůže tady zůstat.

Nakonec se vzdal a zamířil k domu Templetonových. Je to pochopitelné, ne? přesvědčoval sám sebe. Chce ji zkontrolovat. Měla by být v nemocnici. Její rodina ji asi nepřesvědčí. Bylo mu jasné, že když si Laura postaví hlavu, nehne s ní nikdo.

Jen se na ni podívá a pak se poohlédne, kam by mohl zatím ustájit koně.

Když procházel zahradou, vyřítily se na terasu Kayla s Ali. Okamžitě se k němu rozběhly.

„Ty jsi zachránil mámu při zemětřesení," křičela Kayla a už se na něho škrábala, bez ohledu na obvazy.

„Ne tak docela," začal Michael. „Jen jsem…"

„Jo, zachránil." Ali na něho upřela moudré oči. „Všichni to říkají." Michael se začal ošívat, protože role hrdiny se mu nezamlouvala. Ali ho vzala za ruku a v očích měla starost. „Říkali, že bude v pořádku. Každý tvrdí, že bude v pořádku. Je to pravda?"

Proč se ptá jeho? Sakra, on je tady nějaká autorita? Dřepnul si, a protože nemohl snést pohled na její třesoucí se rty, konejšil ji: „Jistěže bude v pořádku. Má jen pár modřin, to je všechno."

Ali se trochu uklidnila. „Dobře."

„Spadla z útesu," pokračovala Kayla. „A našla Seraphinino věno. Byla zraněná, ale ty a Max jste ji vytáhli a zachránili. Paní Williamsonová říkala, že Max by měl dostat plný košík sladké karotky."

Michael se usmál a pohladil ji po vlasech. „Co dostanu já?"

„Maminka říkala, že už jsi dostal odměnu. Co je to?"

„Hádej."

„Ty jsi taky zraněný." Kayla chytila jeho ovázanou ruku a políbila ji. „Bolí to? Není to teď trochu lepší?"

Michaela zalila vlna citu. Za celý život ještě nikdo nepolíbil jeho rány. „Jo, mnohem." Na chvíli ukryl tvář do Kaylíných vlasů.

„Můžeme se jít podívat za Maxem?" Ali instinktivně pohladila Michaela po vlasech. „Chceme mu poděkovat."

„Ano, to bude rád. A vaše maminka…"

„Je v salónu. Všichni říkali, že chce mít klid. Ale ty za ní můžeš." Ali celá zářila. „Určitě tě ráda uvidí. A my s Kaylou budeme chodit každé ráno poklízet koně, než se ti zahojí ruce. Nemusíš si dělat starosti."

„Já…“ Zbabělce, nadával si v duchu. Řekni jim, že tady nezůstaneš. Řekni jim, že odjíždíš. Nemůžeš, prostě nemůžeš. „Děkuju.“

Dívky odběhly a Michael se za nimi dlouho díval. Dvě malé holčičky běžící nádhernou zahradou. Otočil se a došel na terasu. Po třech marných pokusech se mu podařilo ovázanou rukou otevřít dveře.

Laura neležela na pohovce, jak očekával. Stála u okna, zády k němu, a dívala se k útesům.

By la tak… drobná. Všechno kolem ní svědčilo o její jemnosti, ale přitom to byla nejsilnější žena, kterou poznal.

Vypadala tak křehká a zranitelná s rozpuštěnými vlasy a v bílém měkkém županu. Ale když se otočila a dopadly na ni poslední zlatavé paprsky slunce, připadala mu nezničitelná.

„Doufala jsem, že přijdeš.“ Hlas měla klidný. Blízkost smrti ji přesvědčila, že překoná všechno. I ztrátu Michaela Furyho. „Nebyla jsem schopna řádně ti poděkovat. A netušila jsem, že máš tolik ran.“

„To je dobré. Co tvoje hlava?“

Laura se usmála. „Asi jsem rozdrtila tu skálu. Nedáš si brandy? Já nesmím. Moji domácí lékaři mi zakázali alkohol na celých čtyřiadvacet hodin.“

„Ne, díky. Už jsem si dal.“ Whisky, kterou předtím vypil, mu moc nesedla.

„Prosím, sedni si.“ Laura mu elegantním gestem nabídla židli. „Byl to těžký den, že, Michaeli?“

„Dlouho na něho nezapomenu. Tvoje rameno.“

„Už je to dobré. Jen bolí.“ Posadila se a uhladila si župan. „Bolí mě taky hlava, a když si na to vzpomenu, i žaludek. Co by se stalo, kdybys mě nenašel?“

Když viděla, jak přechází po místnosti, zvedla obočí. Od té doby, co vstoupil do pokoje a dlouze si ji prohlédl, se na ni skoro nepodíval. Musela si složit ruce do klína, aby se jí netřásly.

„Chceš něco jiného, než znát můj zdravotní stav, Michaeli?“

„Jen jsem chtěl…“ zarazil se a zastrčil si palce do kapes. Podíval se na ni. „Poslyš, nevidím žádný důvod, abys tomu vztahu něco přisuzovala.“

„Přisuzovala co?“

„Nemiluješ mě.“

Laura trpělivě naklonila hlavu. „Ne?“

„Ne, jen jsi smísila sex a teď možná vděčnost, a to je hloupé.“

„Tak jsem hloupá.“

„Nesmíš míchat věci dohromady.“

„Snažím se je oddělit.“ Laura se naklonila ke skříňce, která stála otevřená na kávovém stolku. „Neviděl jsi Seraphinino věno. Nejsi zvědavý?“

„Nemá to se mnou co dělat.“ Ale podíval se do krabice a zachytil záblesky zlata a stříbra. „Není toho moc. Nic zajímavého.“

„Mýlíš se. Je to docela zajímavé.“ Zvedla k němu pohled. „Docela zajímavé. Proč jsi pro to šel?“

„Slíbil jsem ti to.“

„Muž jako ty,“ šeptala. „Byla jsem v šoku, ale to mám znovu před očima. Pamatuji si, jak jsi šplhal po skále, jako ještěrka. Ruce ti krvácely a klouzaly. Mohl ses zabít.“

„Myslím, že jsem tě tam měl raději nechat.“

„To bys neudělal. Vrátil by ses pro kohokoli. Jsi takový. A ty ses vrátil, pro tohle.“ Laura pohladila víko dřevěné skříňky. „Protože jsem tě požádala.“

„Zveličuješ to.“

„Přinesl jsi mi něco, co jsem hledala celý život.“ Oči se jí zalily slzami. Dívala se na něho. „Nic nezveličuji. Jak často jsi šplhal nahoru a dolů kvůli mně, Michaeli?“ Když nic neříkal a jen se otočil, aby začal zase nervózně přecházet, vzdychla. „Je to pro tebe nepohodlné – vděčnost, obdiv, láska.“

„Ty mě nemiluješ.“

„Neříkej mi, co cítím.“

Její hlas zněl ostře. Michael se na ni se strachem podíval. Jestli začne zase házet věcmi, už nebude mít tolik energie, aby úspěšně uhýbal.

„Neopovažuj se mi vykládat, co cítím. Máš právo necítit totéž, co já, a máš právo nepřát si moji lásku, ale nemáš právo říkat mi, co cítím.“

„Pak jsi hloupá,“ vybuchl Michael. „Vůbec nevíš, kdo jsem. Zabíjel jsem pro peníze.“

Laura chvíli mlčela. Pak vstala a šla si nalít minerálku. „Mluvíš o době, kdy jsi byl u žoldáků.“

„Nezáleží na tom, jak se to nazve. Zabíjel jsem a bral jsem za to peníze.“

„Nemyslím si, že jsi věřil myšlence, za kterou jsi bojoval.“

Michael otevřel ústa a pak je zase zavřel. Copak ho neslyší? „Nezáleží na tom, čemu jsem věřil a čemu ne. Zabíjel jsem pro peníze, strávil jsem noc v cele, spal jsem se ženami, které jsem neznal.“

Laura se klidně napila. „Michaeli, omlouváš se, nebo se chvástáš?“

„Všemohoucí bože, nepřistupuj ke mně jako bohatá paní domu. Dělal jsem věci, které si ani nedokážeš představit. Žiješ v úplně jiném světě.“

Laura se napila. „Jsi výjimečný, je to tak?“ zamumlala. „Ve srovnání s realitou, v níž teď žiješ. Michaeli Fury, ty jsi snob.“

„Ježíšikriste.“

„Jsi. Podle tebe jsem nad špatnostmi, potřebami i hříchy, protože mám majetek a určité společenské postavení. Lze tedy předpokládat, že nemůžu rozumět muži, jako jsi ty, a už vůbec ho nemůžu milovat. Je to tak?“

„Jo.“ Všechno ho bolelo. „To jsi vystihla.“

„Řeknu ti, co vidím, Michaeli. Vidím někoho, kdo musel přežít, a udělal pro to, co mohl. Rozumím tomu velmi dobře, přestože žiju v tom patetickém a výjimečném světě bohatých.“

„Nemyslel jsem…“

„Vidím někoho, kdo se nevzdal, ať se mu stalo cokoli,“ přerušila ho. „Někoho, kdo se rozhodl dát svému životu nový směr. Má cíl, zaujetí a odvahu. A vidím muže, který by chtěl vychovávat děti, které zatím neměl příležitost mít.“

Dělala z něho něco, čím nebyl, a tím z něho vysávala život. „Nejsem takový, jakého mě vidíš.“

„Ty jsi to, co jsem hledala. Musím s tím teď žít, a i když odejdeš, přežiju to.“

„Dělám ti laskavost,“ zamumlal. „Jenže ty to ještě nevíš. Ale dřív nebo později na to přijdeš. Už máš malé pochybnosti.“

„Což znamená?“

„Víš, že to mezi námi nebylo vždycky růžové. Nejde to a tys to věděla.“

„Věděla? Proč mi nevysvětlíš, jak jsi k tomu došel?“

Měl tucet příkladů, ale jeden mluvil za všechny. „Vždycky sis dávala pěkný pozor, aby ses mě nedotkla, když byl kdokoli nablízku.“

„Opravdu?“ S hlučným cvaknutím položila sklenici na stůl. „Zůstaň tady.“ Překvapeně za ní zíral, když se rozběhla ke dveřím.

Proč sem, sakra, vůbec chodil? Proč se s ní hádá? Proč se jí ještě jednou nedotkne, ještě jednou? Pak odejde.

Laura vstoupila do pokoje a za ruku vedla Thomase. „Máš přece odpočívat,“ namítal. „Ach, zdravím tě, Michaeli. Chtěl jsem za tebou zajít…“

„Povykládáte si později,“ rozhodla Laura a postavila se před Michaela.

„Hej.“ Zmohl se jen na tohle, protože se mu vrhla kolem krku a přitiskla svoje rty na jeho. Michael zvedl ruce a pak je zase spustil. Pak se vzdal a přitiskl ji k sobě. Tělo měla napjaté a vzteky se třásla, ale rty měla měkké a sladké.

„Tak.“ Pustila ho a otočila se k překvapenému otci. „Díky, tati. Nebude ti vadit, když nás necháš o samotě?“

„Dobře. Michaeli, věřím ti a chtěl bych s tebou pak mluvit.“ Thomas diskrétně zavřel dveře.

„Spokojen?“ zeptala se Laura.

Ne tak docela. Nejdřív se musel uklidnit, protože se v něm probudily potlačené vášně. Mlčky ji k sobě znovu přitiskl. „Co jsi tím chtěla dokázat? Tím se nic nezmě…“

A pak se sesypal, doslova sesypal. Roztřásl se a schoval si obličej do jejích vlasů. Snažil se popadnout dech. „Myslel jsem, že jsi mrtvá,“ vyrazil ze sebe. „Ach, bože, Lauro, myslel jsem, že jsi mrtvá.“

„Ach, Michaeli.“ Najednou z ní vztek vyprchal. „Bylo to pro tebe strašné. Je mi to líto. Teď už jsme v bezpečí. Zachránil jsi mě.“

Jemně vzala do dlaní jeho obličej a dívala se mu upřeně do černých očí. „Zachránil jsi mi život," šeptala a dotýkala se rty jeho úst.

„Ne." Michael najednou ustoupil, šokovaný tím, jak byl blízko ústupu. „Nesmíme v tom pokračovat, nesmíme to znovu míchat dohromady."

Zůstala stát na místě a sledovala divoké emoce, které se mu odrážely ve tváři. A její bolavé srdce se začínalo pomalu uzdravovat. Usmála se. „Proč se mě bojíš? Proč se nás bojíš? Vím, že jsem byla hloupá, když jsem si myslela, že jen já miluj u tebe. Ty mě taky miluješ, Michaeli, a to tě trápí."

„Nevkládej mi slova do úst," začal. O krok ustoupil, protože se k němu přiblížila. „Ne."

„Co se stane, když se tě teď dotknu?" Laura zářila pocitem vlastní síly a moci. „Možná se zachvěješ. Silný muž, který všechno dusí v sobě. Mohla bych tě úplně odrovnat." A položila mu ruku na tvář.

„Děláš chybu," řekl Michael a sevřel jí zápěstí. Prsty se mu chvěly. „Nevíš, co děláš. Já nejsem ten, koho potřebuješ."

„Proč mi neřekneš, co podle tebe potřebuju?"

„Myslíš si, že se přizpůsobím a začnu hrát tenis v klubu? Že začnu chodit do galerií a koupím si smoking? To se nikdy nestane. Nebudu pít brandy a hrát biliár a nebudu chodit do páry s dalšími bohatými chlapíky a probírat s nimi poslední burzovní zprávy."

Laura se rozesmála. „To mi povídej."

„Myslíš si, že žertuju? Všechny tvoje přítelkyně budou říkat: ***Támhle jde Laura Templetonová s tím svým podomkem."***

Laura se rychle ohradila: „Já tě asi praštím. Opravdu to udělám." Skutečně sevřela ruce v pěst. „To je urážlivé. Urážíš mě i moje přítelkyně. Myslíš si, že se o takové řeči starám? To máš o mně tak špatné mínění?"

„Vím o tobě všechno."

„Pokud je to pravda, pak bys měl respektovat moje potřeby. Vlastně to potřebuju celý život. Domov. Potřebuji cítit, že dávám tolik, kolik beru. Potřebuji cítit, že moje děti jsou v bezpečí a že jsou šťastné. A potřebuji někoho, kdo mě má rád a s kým to všechno budu

sdílet. Potřebuji někoho, kdo na mně bude závislý a na kom budu záviset já. Potřebuji někoho, kdo mi bude naslouchat a bude mi rozumět, kdo se mě bude dotýkat, když to budu potřebovat. Někoho, kdo způsobí, že se mi rozbuší srdce, kdykoli se na mě podívá. Tak jako ty, Michaeli. Takovým pohledem, jakým se na mě díváš teď.“

„Nechceš mě nechat odejít,“ namítl tiše Michael.

„Ano, nechám tě jít.“ Laura sáhla do truhlička a vytáhla odtud malý medailonek. „Pokud potřebuješ odejít a něco dokázat, něčeho se zbavit, dokonce i toho, co je mezi námi, nebudu ti bránit.“

Něžně uložila medailonek zpět. „Ale nikdy tě nepřestanu milovat a budu tě stále potřebovat. Budu žít prostě bez tebe. Budu žít bez života, který bychom mohli mít spolu, bez toho, že bych viděla, jak se rozzáří moje děti, když tě uvidí. A bez toho, že bych měla další děti s tebou.“

Laura zpozorněla, když si všimla záblesku v jeho očích. „Ty sis myslel, že už nechci děti? Že nesním o tom, jaké by to bylo, přitisknout k sobě tvoje dítě?“

„Ne, myslel jsem, že bys se mnou dítě nechtěla.“ Jeho předešlé odhodlání se drolilo kousek po kousku. „Lauro…“

Vstala a čekala, ale on jen zavrtěl hlavou. „Rodina, Michaeli, to je to, o čem jsme oba snili. Změnil jsi mě, ale tohle ve mně zůstalo. Dal jsi mi mnoho prvních zážitků, a protože jsem byla tebou tak oslněná, nepřišla jsem na to, že i já bych ti mohla něco dát. Dám ti rodinu, Michaeli.“

Michael nemohl promluvit. Nabízela mu něco, po čem vždycky toužil nejvíc. Poklad, který zoufale chtěl.

„Jsem pro tebe špatná partie. Vždycky jsem pro tebe byl špatný partner a netušil jsem, že se tohle stane. Vzal jsem si tě, protože jsem mohl, protože jsem tě chtěl víc než cokoli jiného na světě.“

„Jsi pro mě správný muž,“ opravila ho. „Musíš být správný. A co jsi netušil, že se mezi námi stane?“

„Plány, budoucnost.“ Pohled mu padl znovu do otevřené krabice, na všechny ty drobné poklady. „Teprve jsem začal budovat něco solidního, chtěl jsem se v životě konečně usadit a žít spořádaně. Teď zase nic nemám.“

„Nemáš? Copak nemáš sny, Michaeli? A nejsou stejné jako moje?“ Chtěla se ho dotknout, ale on ji předešel.

Nechala by ho odejít, uvědomil si. Kdyby se otočil a vyšel ze dveří, oba by žili dál, ale odděleně.

Čekala na něho. Byla ochotná vzít si ho, stejně jako on ji. A s ní v sobě může nalézt víc, než se kdy odvážil očekávat.

„Dám ti ještě jednu šanci, než řeknu to, co musím říct. Co jsem nechtěl říct, protože jsem si myslel, že bys to nechtěla slyšet.“

Kolik šancí člověk má? ptal se v duchu. Kolik životů? Kolik nabídek, které stojí za to? Vykročil k ní a zastavil se.

„Jednou jsem řekl, že dveře se zavírají. Pro nás oba. Rozumíš tomu?“

Její rty se zvlnily úsměvem. „A ty?“

„Uvědomil jsem si to ve chvíli, kdy jsem tě znovu uviděl.“ Jeho oči potemněly. „Zůstaň, nebo běž, Lauro.“

Zvedla bradu. Tentokrát rozhodne ona. „Zůstanu.“

„Pak s tím budeš muset žít. A se mnou.“ Vzal ji za ruku. Ne jemně, ale majetnicky. Jeho prsty se sevřely kolem jejích. „Nikdy jsem nemiloval žádnou ženu. Tohle je moje ***poprvé,*** které jsi mi dala ty.“

Laura zavřela oči. „Zdá se mi, jako bych na tahle slova čekala celý život.“

„Ještě jsem to nikdy neřekl.“ Zvedl druhou ruku k její tváři. „Podívej se na mě. Miluju tě, Lauro,“ řekl, když otevřela oči. „Vždycky jsem tě miloval, vím to. A vždycky budu. Nikdy ti nebudu lhát a nikdy tě nenechám nic dělat samotnou. Budu otcem tvých dětí. Všech. Buduje milovat, všechny. Nikdy se nebudou muset strachovat o moji lásku.“

„Michaeli.“ Laura, přemožená citem, políbila jeho bolavou dlaň, stejně jako Kayla. „To je všechno.“

„Ne, není. Tady je zbytek.“ Počkal, až se mu podívá do očí. „Jestli si to přeješ, dám ti všechno, co mám, všechno, co budu mít, a všechno, čím se stanu.“

Další slova už musela být vyřčena, uvědomil si Michael. Právě teď. Sáhl za sebe a vytáhl z vázy na stole tulipán. Podal ho Lauře. „Vezmi si mě. Buďme rodina.“

Laura sevřela květinu. „Ano.“ Dotkla se rty jeho tváře a s povzdechem mu položila hlavu na rameno. „Ano,“ zopakovala a cítila, jak jeho srdce bije na jejím. Zahleděla se do krabičky zaplněné sny.

„Našla jsem tě,“ zašeptala a přiblížila rty k Michaelovým. „Našli jsme jeden druhého. Konečně.“